LISA RANDAL

Atingerea dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Harriet se uita la ciorapii rupți cu părere de rău. Un fir care se rupsese la gleză ajunsese acum la genunchi și amenința să se extindă și mai mult. Două brațe puternice o ridicară și o așezară pe scaunul pe care-l eliberase bărbatul care o împiedicase să-l ocupe. În aceeași clipă, cana cu cafeaua atât de greu obținută poposea cu un zgomot puternic pe podeaua proaspăt curățată.

– Ce bine ar fi fost dacă te-ai fi uitat pe unde umbli, spuse bărbatul pe un ton repezit.

Harriet se roți la el.

– Ba ar fi fost mult mai bine dacă ai fi acordat întâietate celorlalți la ocuparea acestui scaun, îi replică ea.

Bărbatul ridică din desele-i sprâncene, iar aroganța întipărită pe chipul lui o înfurie peste măsură.

– În asemenea condiții, fiecare e pentru sine...

Harriet se smuci, eliberându-se din brațele lui și întrebându-l:

– Unde sunt lucrurile mele?

– Păi... de unde să știu eu? se apără el. Unde le-ai lăsat? o întrebă el scoțând un oftat.

– Chiar aici, îi răspunse ea pe un ton vehement.

Bărbatul clătină din cap.

– Probabil ai greșit rândul, își dădu el cu părerea.

– Nu-i adevărat! protestă ea. Nu sunt chiar atât de proastă. Doar n-am făcut-o, nu? se întrebă ea pe un ton șovăielnic.

Dacă a făcut-o, apoi nu era decât vina lui.

Nu voise deloc să plece la Gatwick și, fiind nevoită să călătorească singură, nu avusese pe cine să roage să-i supravegheze lucrurile și atât de greu câștigatul loc, în clipa când se dusese după o ceașcă de cafea aproape rece și, d-n această cauză, nu foarte bună.

Se scursese ceva timp tot așteptând acea ceașcă de cafea când văzuse că un bărbat se așază pe locul ei. Își aruncase ochii să vadă dacă lucrurile erau acolo unde le lăsase și nu mică-i fu mirarea când zări un bărbat așezat confortabil pe locul ei și deschizându-și nasturii de sus ai hainei cu multă lejeritate. N-ar fi știut să spună de ce, dar, în loc să se simtă indignată, îl privi cu admirație. Probabil că aerul admirativ se datora faptului că i se părea ceva de la sine înțeles să găsească un loc liber. Spre deosebire de ea, care dăduse dovadă de șovăială și nesiguranță

într-un context asemănător.

Probabil această diferență frapantă o determinase pe Harriet să ceară cu insistență o ceașcă de cafea, iar după aceea să se repeadă la locul cu pricina pentru a reclama întâietate.

Din păcate, chiar în clipa aceea bărbatul se trezise să-și schimbe poziția picioarelor, provocând ciocnirea care sfârșise într-un mod atât de neplăcut.

Aruncându-și ochii în spate, își dădu seama că haina ei din mohair și sacul se aflau pe un scaun aflat pe următorul rând, însă această descoperire n-o făcu să se simtă mai bine.

Încercă să găsească o scuză cât mai plauzibilă pentru comportamentul ei.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă.

Nerăbdarea lui se transformă în amuzament. Bărbatul puse ziarul jos și se grăbi să-i răspundă :

– Îți aduc imediat sacul, haina și niște cafea. Presupun că în ceașca aceea era cafea, nu?

Ea încuviință supusă din cap.

– Dar mă descurc și singură cu lucrurile, spuse ea.

– Nu, lasă-mă pe mine să mă ocup de toate astea. Rămâi acolo unde ești. E multă vreme de când am descoperit că femeile nu sunt în stare să călătorească singure.

Harriet se ridică îndignată în picioare.

– Dacă asta crezi... începu ea furioasă.

Dar bărbatul nu o ascultă. O obligă să se așeze din nou pe

scaun, privind-o amuzat.

– Rămâi pe loc sau, dacă preferi, dă-te cu un rând înapoi. Evident, dacă îți dă mâna.

Se îndepărtă cu un pas, dar șovăi puțin, după care se opri și o întrebă:

– Unde te duci? Cred că ar fi bine să verific dacă s-a anunțat cursa ta.

– Gambia, spuse ea pe un ton dulce. Și nu s-a anunțat cursa.

– Într-adevăr, nu s-a anunțat, confirmă el, zâmbind în mod neașteptat.

Când zâmbea, părea mult mai uman și mai abordabil și aproape îl iertă pentru insinuările răutăcioase și inutile la adresa sexului femeiesc. Era adevărat că nu-i plăcea să călătorească singură, dar pentru niciunul din motivele enumerate de el. Nu-i trecuse niciodată prin cap că n-ar fi în stare să ajungă la destinație pentru că ar greși avionul, dar enervanta așteptare de dinaintea plecării, ca și plictiseala din timpul zborului, erau inevitabile în cazul ei.

Bine că măcar de data asta nu se va plictisi așteptând. Își întoarse pe jumătate capul și văzu că bărbatul se sprijinea relaxat într-un cot de tejghea și o privește țintă.

Roșind ușor, dădu să caute ceva în sac. Era, evident, un fel de scuză.

Când își ridică din nou privirea, acesta se uita în continuare la ea cu un zâmbet ironic pe față.

Se întoarse, ținând o ceașcă de cafea în mână.

– Mă duc să-ți aduc lucrurile, spuse el cu o sclipire jucăușă în priviri.

– Nu vreau să-ți mai fac și alte probleme, spuse ea cu demnitate. Mă duc la locul meu.

– Vrei să strici tot ce ai dobândit până acum?

– Ce anume să stric? întrebă ea, suspicioasă.

– Felul ingenios în care m-ai agățat. Dacă o să pleci, sper că ești convinsă că am să te urmăresc, nu?

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Oricum, nu se aștepta la un răspuns din partea ei de vreme ce se repezi să-i recupereze haina și sacul cu bagaje de pe scaunul din spate. Se întoarse, le trânti jos, după care se prăbuși pe scaunul alăturat celui ocupat de ea.

– Nu te-am agățat! protestă ea cu vehemență.

– Nu? o întrebă el, ridicând neîncrezător din sprâncene.

– Evident că nu! Nu-mi place să mă prăbușesc peste picioarele oamenilor și nici să distrug o pereche de ciorapi foarte scumpi.

– Astea-s pagube colaterale, spuse el pe un ton potolit. Doar nu vrei să scapi nevătămată dintr-o întâmplare de asemenea gen.

– Ești imposibil!

– Nu asta credeai în timp ce mă cântăreai din priviri cât eram la tejghea, îi replică el.

Își aruncă privirea pe eticheta lipită de sac.

– " Domnișoara H. M. A. Farrer ", citi el cu voce tare. Ce înseamnă H. M. A. o întrebă el ?

Dar ea tăcea, deoarece nu-și dorea ca vocea s-o trădeze, iar el să-și dea seama cât de tulburată se simte de prezența lui. Ba mai mult, să ajungă la concluzia că a încercat în mod deliberat să-i atragă atenția sau, cum se exprimase el, "să-l agațe".

– Nu mi-ai spus cum te numești, zise ea.

– Phineas de Vere.

– O! exclamă ea, încercând să nu chicotească.

I se părea un nume prea extravagant pentru un asemenea bărbat.

– Numele meu e Harriet, se prezentă ea.

– Harriet M. A. Farrer?

– Harriet Mary Anne, îl lămuri ea.

– Păi, Harriet Mary Anne, zise el pe un ton satisfăcut, tocmai s-a anunțat avionul nostru. Dacă-mi dai sacul, o să ți-l duc eu.

Dar ea îl strânse cu fermitate în mâini.

– Mă descurc și singură, îl asigură ea. Dincolo de asta, nu vreau să-l pierd, adăugă ea, conștientă că vorbele ei nu sunt tocmai politicoase.

– Dă-mi-l! îi porunci el, necrezând o iotă din vorbele ei.

Tonul autoritar pe care rostise aceste cuvinte o făcu să devină nesigură pe ea.

– Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un copil, se plânse ea,

aruncându-i în brațe haina și sacul.

Acesta îi luă haina, o azvârli peste umăr și porni la drum. Harriet se împiedică în încercarea de a ține pasul cu el, strângându-și sacul la piept.

– O să ai nevoie de biletul de avion, spuse el. Asta dacă nu l-ai pierdut, îi reaminti el malițios.

– Bineînțeles că nu l-am pierdut, protestă ea înțepată.

Încercă din răsputeri să-și amintească unde-l pusese: în poșetă, sau în buzunarul de la haină?

Ca să capete din nou încredere în ea însăși, vru să verifice pe ecran poarta pe care vor trece.

– Nu vei putea să treci de poarta aia, îi spuse el triumfător. Sper că nu vei fi nevoită să aștepți foarte mult. Dar nu-ți face griji! o să fiu cu ochii pe tine tot drumul. Așa că, vezi tu, n-ai de ce să fii nervoasă. N-o să ți se întâmple nimic rău.

– Vrei să spui că și tu mergi în Gambia? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Domnule de Vere, ești sigur că mergi în Gambia?

– Și de ce n-aș merge, mă rog?

– Pentru că nu-i nimic acolo. În afara unui râu și a unei bucăți de pământ de fiecare parte a acestuia. Ce să cauți acolo? îl întrebă ea, gâfâind datorită dificultății pe care o avea de a ține pasul cu el.

– Dar tu ce cauți acolo? i-o întoarse el brusc.

Harriet îl privi furioasă.

– Mă duc să-mi vizitez nașul, îi explică ea.

– Cred că același lucru l-aș putea spune și despre mine, zise el. Mă duc să văd care sunt posibilitățile turistice ale zonei. Biata Harriet! Cred că n-ai mai fi încercat să mă "agăți" dacă ai fi știut că vei fi nevoită să petreci atâta vreme cu mine, nu? Ce sperai să câștigi dintr-o întâlnire atât de scurtă? Numai o ceașcă fierbinte de cafea?

– Câtuși de puțin, zise ea înălțând capul. Dacă n-ai mai fi atât de plin de tine, ți-ai da seama că ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori ar fi să am o aventură.

– Probabil că așa aș gândi dacă nu mi-ar reveni mereu în minte felul în care mă priveai mai devreme.

– Mă uitam la scaun, protestă ea.

– La scaunul meu, o corectă el.

– O, prea bine, scaunul tău. Am crezut că era al meu și că te-ai așezat pe el în mod fraudulos. Nu agăț bărbați străini nici dacă sunt provocată, nici dacă aceștia sunt...

Se opri brusc, trăgând adânc aer în piept.

Atractiv ? Oare acesta era cuvântul pe care era cât pe ce să-l rostească ?

Probabil că începuse s-o ia razna.

– Despre ce provocare vorbești? insistă el.

– Faptul că mi-ai pus piedică schimbând poziția picioarelor. Aș putea foarte bine să cred că ai făcut acest gest în mod intenționat. Așa au stat lucrurile?

– N-o să afli niciodată, domnișoară Farrer. Dă-mi tichetul, ca să putem trece. Nu știu cum i-aș putea explica nașului tău că a trebuit să te las în Anglia. Dă-mi-l!

Singurul ei răspuns fu să strângă și mai tare tichetul în mână. Stewardesa oftă văzând o asemenea încăpățânare. După verificările de rigoare, Harriet fugi să-l prindă din urmă pe Phineas de Vere, sărind peste bălțoace pentru a ține pasul cu el.

– Între scaunele astea e ceva mai mult spațiu pentru picioare, remarcă el, aruncându-i o privire zâmbitoare. Nu te afectează pe tine, ci pe mine, adăugă el.

Spunând acestea, îi împinse bagajul sub scaunul de la fereastră și se dădu la o parte pentru a-i face loc.

– Vrei să-ți dau haina? Sau pot s-o pun sus? întrebă el.

Harriet se așeză pe scaunul de la fereastră. În timp ce slăbea centura de siguranță se întreba în sinea ei dacă faptul că va avea parte de compania acestui bărbat în următoarele zece ore era bine sau rău.

Cum nu reușea s-o fixeze la dimensiunile potrivite, el interveni și rezolvă problema.

– Mulțumesc, zise ea cu rigiditate.

– N-ai pentru ce, i-o întoarse el.

Un zâmbet i se ivi în colțul buzelor, dar își întoarse repede capul, așa încât nu putu să-și dea seama dacă râde sau nu de ea.

– Presupun că ești ferm convins că femeile nu sunt în stare nici să-și pună centura de siguranță, nu ? îl întrebă ea pe un ton

acuzator.

– Nu, cred că până la urmă te-ai fi decurcat. Numai că nu-mi place să-i văd pe oameni străduindu-se atât pentru ceva care se poate rezolva foarte ușor.

– Iar tu ești pe deplin încredințat că faci totul mult mai bine, nu?

– Într-o asemenea situație, da. Ce-am mai spus de te-ai supărat iar pe mine? întoarse el o față zâmbitoare spre ea.

– Nimic, negă ea.

– Atunci, de ce ai fața asta posomorâtă?

– Pentru că, începu ea, e foarte enervant să fii considerată o catastrofă în toate cele, deși până atunci te-ai descurcat foarte bine de una singură.

– Dar nici prin gând nu mi-ar trece că nu ești bună de nimic. Cred, dimpotrivă, că sunt câteva lucruri la care te pricepi de minune, Harriet Mary Anne.

Harriet spera din suflet ca el să nu se gândească la ceea ce credea ea că se gândește. Dar, indiferent de ce credea el, replica o reduse la tăcere.

– Povestește-mi câte ceva despre nașul tău, o îndemnă el zâmbitor.

– Nu știu prea multe despre el, zise ea. Eram micuță atunci când l-am văzut ultima oară, dar mi-a trimis întotdeauna cadouri de ziua mea și de Crăciun. Recent, mi-a scris că s-a îmbolnăvit și că s-ar bucura foarte mult dacă l-aș vizita. Cum nu aveam nimic

special de făcut în perioada asta, am decis să-l vizitez. Cu atât mai mult cu cât n-am mai fost până acum în Africa.

– N-ai o slujbă? o întrebă Phineas.

– Ba da, însă nu și o carieră. Am urmat cursuri de gastronomie împreună cu o prietenă. Ne deschiseserăm o mică afacere: făceam mâncare la domiciliul clientului. E vorba de recepțiile care se dau după căsătorie, de petreceri, chestii de genul ăsta.

– Cum o să se descurce prietena ta fără tine?

– N-o să-mi simtă lipsa, spuse ea. S-a căsătorit cu unul dintre clienții noștri. Pregătirea recepției de la nunta ei a fost ultima prestație pe care am avut-o. A fost un mare succes. N-am avut limită la buget, iar șampania a curs în valuri. Mi-a plăcut la nebunie.

– Îl cunoșteai și tu pe acest client?

– Eu l-am cunoscut prima, zise ea pe un ton nepăsător.

Era mândră că reușise să dea vorbelor ei o notă de indiferență.

– N-ai inima frântă?

– Câtuși de puțin.

– Așa e, comentă el. Dacă ar fi fost așa, n-ai mai fi plecat la drum, rotindu-ți ochii după bărbați, nu ?

– Află că tu ești singurul bărbat la care m-am uitat, dar numai și numai pentru că ai fost singurul care a încercat să-mi fure locul.

Râsul lui o făcu să nu se simtă în largul ei. Ar fi vrut să nu mai vorbească atât.

– Ce te face să crezi că erai îndrăgostită de acest client ? o întrebă Phineas.

– Nu te privește! ripostă ea. Era drăguț, se grăbi ea să adauge, de teamă ca nu cumva acesta să înțeleagă cu totul și cu totul altceva.

– Ce poveste previzibilă! E bine că ai plecat la drum, domnișoară Farrer. Ai nevoie de evadare, pentru a-ți da seama că suferința exista numai în mintea ta.

Harriet mai că voia să-i spună vreo două, dar se abținu.

– N-ar fi trebuit să mă agăți, Harriet Mary Anne, dacă voiai să rămân indiferent, spuse el râzând și lăsându-se pe spate.

Harriet at fi vrut să-și plătească ea însăși consumația, dar Phineas fu mai rapid.

Sorbi puțin din băutura pe care acesta o comandase și-i plăcu. Îi stătuse pe limbă să-i spună că dorea să fie întrebată ce dorește să bea sau să mănânce, dar în cazul de față nu era prea convinsă că ar fi făcut o alegere mai bună. I se părea mult mai

interesant să vadă, chiar și în acest fel, ce-i place și ce-i displace, pentru că era singura modalitate prin care putea să afle câte ceva despre el. Probabil că imediat ce va ajunge în Gambia, îi va pierde urma. N-ar fi știut să spună de ce, dar gândul ăsta o întristă.

Sorbi din nou din băutură și, cum simți privirea lui ațintită asupra ei, se grăbi să decreteze:

– E foarte bună.

Dar, când mai târziu, la masa de seară, acesta îi luă tableta cu ciocolată mentolată, ar fi vrut să protesteze.

– De ce te-ai preface că te deranjează? i-o luă el înainte. Oricum mi-ai fi oferit, nu?

– De unde știi? îl întrebă ea cu reproș în voce.

– Pentru că încerci să te revanșezi față de mine. Am crezut că-ți fac un serviciu dacă-ți fur desertul de pe tavă.

– Ești un nesuferit, decretă ea. De ce crezi că m-aș certa cu tine?

– Draga mea Harriet, gândește-te ce plăcut ar fi să mă pui la punct.

– Trebuie să recunosc că mi-ar plăcea, dar cum nu prea am poftă de ciocolată mentolată, servește-te liniștit! Nu-i cine știe ce.

– O să mă gândesc la alte modalități de a te provoca, murmură el. Ia să vedem, care ar putea fi acestea?

– Nu cred că sunt o persoană care răspunde așa de ușor la

provocări, zise ea pe un ton gânditor. Nu-mi place să-mi spui Harriet...

– O, domnișoară Farrer, minți de îngheți apele! decretă el în timp ce-i lua tava din față, râzând ușor.

Ea stătea lângă el, rigidă, dar tulburarea care o cuprinsese refuza să se lase dominată.

Cineva veni să le ia tăvile. Imediat după aceea, fură rugați să-și pună centurile de siguranță și să-și stingă țigările, deoarece urmau să oprească în Maroc.

– În Maroc? exclamă Harriet. Credeam că alimentarea cu combustibil se va face în Insulele Canare.

– Bate vântul prea tare, o lămuri Phineas cu o licărire amuzată în priviri. Vrei să-ți fixez centura? o întrebă el.

– Nu, mulțumesc, îl refuză ea, hotărâtă să-i demonstreze că se poate descurca și singură.

Dar nici nu apucă bine să rostească aceste vorbe, că se și trezi cum cele două părți ale centurii sunt împreunate de două mâini puternice.

– Tot n-am reușit să te provoc? o întrebă el, întorcând capul spre ea. Poate asta o să te convingă, ce zici?

Spunând acestea, o prinse de umeri și-și lipi buzele de ale sale. De-abia dacă o atinse, dar atingerea aceasta o făcu pe Harriet aproape să sară din scaun, tremurând.

– Ei, ce zici? o întrebă el, privind-o drept în ochi.

– Ce să zic ? îi întoarse ea întrebarea cu voce pierită, deși

încerca din răsputeri să-și ascundă tulburarea lăuntrică. De ce aș putea considera un sărut ca pe un gest provocator?

Trase adânc aer în piept și continuă :

– Ca să fiu sinceră, mi-a plăcut. Dar de ce ții morțiș să mă provoci?

– Găsesc că e irezistibil.

– Cred că ești cam nebun, zise ea uimită, neștiind ce să mai creadă.

– Ce te face să crezi una ca asta?

– Cum adică, ce? Nu e săritor în ochi? Nu-ți dorești cu adevărat să mă săruți. Ori ești nebun, ori ești prost, conchise ea.

– Sunt un prost, îi zâmbi el. Oare cum reușește o femeie să insulte un bărbat care-i face un compliment?

– O, da. Am uitat pentru câteva clipe că ești expert în femei, spuse ea pe un ton rece și întorcând privirea pentru a nu vedea satisfacția care se reflecta cu siguranță pe chipul acestuia.

La fel cum nu voia ca el să afle senzația de plăcere pe care o resimțise în tot corpul în timpul acestui scurt sărut. Prin urmare, își ațintи ochii pe fereastră.

– Ești obosită, spuse el după un răstimp de tăcere.

În mod surprinzător, vocea lui trăda îngrijorarea.

– Ba nu sunt deloc obosită, îl contrazise ea, furioasă. Și chiar de-aș fi obosită, n-aș putea să adorm în asemenea condiții, cu tine nelăsându-mă deloc să mă concentrez. Cât mai e până ajungem? întrebă ea, consultându-și ceasul.

– Mai sunt câteva ore. Încearcă să dormi, Harriet! Dacă nu o faci, vei fi foarte obosită. Avionul o să-și reia în curând zborul și toate luminile vor fi din nou stinse.

Ce bărbat enervant! își spuse în sinea ei cu năduf, întorcându-i spatele și închizând ochii în încercarea de a adormi.

I se păru că trece o veșnicie până ce, în sfârșit, luminile se stinseră și avionul decolă.

Harriet încercă să rămână în aceeași poziție, chiar dacă i se păru inconfortabilă. Ațipi, iar când se trezi observă că își rezema capul de umărul lui. Încercă să-și recapete poziția inițială, însă Phineas nu-i dădu voie. Harriet se dădu bătută, deoarece lupta era inegală.

Până la urmă, închise din nou ochii, oftă ușurată și dormi până când fură din nou aprinse luminile, iar stewardesele împărțeau tăvile cu micul dejun.

Capitolul 2

– Ai dormit bine? o întrebă el.

Harriet se întinse și zâmbi, stânjenită la gândul că putuse să doarmă atât de bine în brațele lui.

– Ar fi trebuit să mă trezești, dacă simțeai că amorțești, spuse ea.

– Cu plăcere, îi răspunse el, zâmbind amuzat. Ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât o simplă amorțeală ca să deranjez un asemenea somn.

Harriet întoarse capul spre el, consternată.

– Sper că n-am sforăit. Cred că eram foarte obosită.

Văzându-l că începuse deja să mănânce, se întrebă dacă îi era și ei foame la o oră atât de matinală.

– Cred că am să sar peste micul dejun, mulțumesc, spuse ea.

– Nu te-am trezit pentru atâta lucru, zise el. Cred că urmează

să aterizăm. Avionul a încercuit o dată aeroportul, pentru a-i avertiza că trebuie să aprindă luminile.

– N-au electricitate aici? întrebă ea, încercând să străpungă întunericul.

– Mie unul mi se pare că sunt niște lămpi cu petrol, zise el.

– Sper că glumești, zise ea, privindu-l îngrozită. Ai dreptate, adăugă ea după ceva vreme.

– Nu cred că au schimbat ceva pe aici de la al Doilea Război Mondial, decretă Phineas. Te așteaptă cumva nașul tău ?

Harriet încuviință, dându-și seama că îi spusese foarte multe despre ea însăși, dar că nu aflase nimic despre el.

Încercă să-și aranjeze părul și-și căută rujul de buze în geantă.

– Nașul meu te poate lăsa... acolo unde te duci, spuse ea binevoitoare. S-ar putea chiar să mergem în același loc, zise ea aruncându-i o privire scurtă. Nașul meu e proprietarul unuia dintre hotelurile de prin partea locului.

Precizarea aceasta îi atrase lui Phineas atenția. Îi aruncă o privire ciudată.

– Doamne Dumnezeule ! exclamă el. Tu trebuie să fii Harry!

– Harriet! îl corectă ea. Nu suport formele scurte ale unor nume cât se poate de onorabile.

– Nu-i așa că nașul tău e John Willett? Asta explică multe, adăugă el.

– Da, așa îl cheamă, zise ea încruntându-se.

– Așa mă gândeam și eu. N-are niciun rost să te prefaci că nu ești la curent cu problemele pe care le are cu hotelul, pentru că n-am să te cred. Mi-ajunge câte mi-a fost dat să aud despre acest Harry care vine tocmai din Anglia să-l salveze de la faliment. Dar n-a avut tupeul să-mi spună că e vorba doar de o fată firavă și lipsită de experiență.

– Nu mi se pare corect ceea ce spui, interveni ea. Dincolo de asta, n-am venit aici să conduc nimic, ci numai să vizitez împreună cu unchiul John ceea ce e de vizitat.

Dar Phineas n-o asculta.

– De-asta m-ai agățat la Gatwick? o întrebă el. Credeai că vei putea să-mi influențezi deciziile în acest fel?

– Nu te-am agățat, rosti Harriet printre dinți. Nici măcar nu-mi place de tine.

– Parcă în urmă cu câteva minute fața ta exprima cu totul altceva, în timp ce dormeai.

– Nu-mi pot controla trăsăturile feței în timp ce dorm.

– Păreai foarte dulce și foarte tânără. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e decât un truc prin care încercai să mă farmeci. Se pare că n-a mers, domnișoară Harriet Mary Anne Farrer. Nu mă las eu prins atât de ușor.

Pe Harriet aproape o podidiră lacrimile.

– Te urăsc, Phineas de Vere! declară ea.

– Femeile se răzgândesc atât de ușor...

– Nu m-am răzgândit. Nu mi-ai plăcut de la bun început, zise

ea mușcându-și buzele în clipa când își aminti ce simțise când îl văzuse prima dată.

– Până la urmă, vii sau te întorci cu avionul în Anglia? o întrebă el.

Harriet se ridică de pe scaun și observă că nu-și luase încă haina de pe raftul de deasupra. Se sui cu picioarele pe scaunul pe care tocmai îl eliberase, dar alunecă și căzu în brațele lui Phineas. El nu zise nimic, dar îi luă haina de sus și i-o întinse.

– Mulțumesc, spuse ea.

Afară era foarte cald. Aerul mirosea a pământ și a vegetație.

Harriet se opri și-și puse haina pe umeri. Încercă să-și reamintească tot ce-i spuseseră părinții despre nașul ei. Era nervoasă pentru că îl întâlnea pentru prima dată ca adult. Dacă nu-i va plăcea de ea? Sau dacă va ajunge la concluzia că nu au nimic în comun?

La urma urmei, relațiile fuseseră menținute numai pentru că tatăl ei și nașul se înțeleseseră bine în timpul unei vizite efectuate de primul la Yundum. O vizită în interes militar, dar de importanță strategică.

Alegerea lui John Willett ca naș a fost cea mai bună cu putință. Se interesa întotdeauna de ea la Crăciun sau când își serba ziua de naștere. Iar acum, după trecerea atâtor ani, i se părea firesc s-o invite la el.

În scrisoare, acesta nu pomenise nimic despre vreo dificultate financiară prin care ar fi trecut.

Vreau să te văd, îi spusese el. Nicidecum ceva de genul "Vreau să vii aici la muncă pentru că am aflat că știi să gătești !"

– Cred că ar fi mai bine să-ți duc eu bagajele, auzi în spatele ei vocea răbdătoare a lui Phineas. Ești în stare să-ți găsești pașaportul, sau ai nevoie de ajutor? o întrebă el.

Ideea că acesta i-ar putea scotoci printre lucruri și ar putea vedea harababura care domnește înăuntru o determină să facă un pas înapoi.

– Mă descurc foarte bine și singură, insistă ea. Pleacă, te rog!

– Termină cu prostiile, Harriet! îi răspunse el. Până acum, n-ai reușit să faci nimic de una singură. Și dacă tot trebuie să pui haina asta pe tine, așaz-o pe ambii umeri. Altminteri, o să te trezești cu ea pe jos.

Spunând acestea, i-o așeză bine pe umeri, de-abia atingând-o. Cu toate acestea, Harriet se înfioră. Ar fi vrut să nu-i mai simtă atât de acut prezența, însă îi era cu neputință.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai face nimic pentru mine, îi aruncă ea. Sunt mult mai eficientă decât crezi.

– Chiar o să ai nevoie de așa ceva, îi replică el.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, spuse ea când fu capabilă să lege două vorbe.

– Ba eu cred că înțelegi foarte bine, Harry. Dar ai nevoie de mult mai mult decât un trup sexy pentru a mă împiedica să preiau hotelul nașului tău. Va trebui să-ți vâri mințile în cap dacă vrei să acționez la potențial maxim în povestea asta... O să

fiu în permanență cu ochii pe tine. Presupun că știi totul despre contabilitatea hotelului, nu?

– Nașul meu...

– Nașul tău ne-a asigurat că va aduce un expert din Anglia pentru a-i salva afacerea.

– Poate așa și e, zise Harriet, dar nu eu sunt acel expert. Habar n-am cum se conduce un hotel englezesc, darămite unul din Africa.

– Să se fi gândit oare la faptul că va fi de-ajuns să clipești frumos din gene pentru a-l ajuta? Să nu pe te bazezi prea mult pe asta, Harriet Mary Anne...

– N-am s-o fac! îl asigură ea, uimită că el ar putea-o crede în stare de așa ceva.

– Am fi putut să ne simțim bine împreună, dar nu e nici locul, nici momentul potrivit. Am învățat că afacerile nu trebuie amestecate cu plăcerea, mai ales dacă " plăcerea " mi-a fost întinsă ca o cursă în care să fiu prins.

– În mod cert, nu eu ți-am întins o cursă. Tot ce-mi doresc, e să nu mai am de-a face cu tine.

– Din păcate, nu va fi cu putință, spuse el sec. Harry și cu mine vom fi nevoiți să lucrăm mână în mână dacă vrem să-l salvăm pe John Willett de la faliment și să punem din nou hotelul pe picioare.

Harriet tăcu, deoarece ajunseseră la ghișeul unde trebuia să-și prezinte actele.

– Aș vrea să mă lași în pace, zise ea când văzu că acesta se ținea scai de ea. Vizita aici este cadoul pe care mi l-am făcut de ziua mea. Nu vreau decât să trândăvesc la soare pe plajă, și poate să vizitez unele locuri.

– Da, dar te-ai întrebat oare care sunt planurile lui John Willett în privința ta?

Evită să răspundă la o asemenea întrebare.

– Și acum, unde mergem? îl întrebă ea, după ce i se puseseră ultimele ștampile pe acte.

– Să-l căutăm pe nașul tău, îi răspunse Phineas. Ți s-a făcut frig la picioare?

Deși nu voia să recunoască, Harriet nu mai era deloc sigură că-și va recunoaște nașul când îl va vedea. Singura fotografie cu el pe care o văzuse, era veche de mai bine de douăzeci de ani și înfățișa un bărbat aflat în floarea vârstei și zâmbitor.

– Mă întreb unde se duc toți oamenii ăștia, zise ea, încercând să-i distragă atenția.

– Oriunde s-ar duce, în mod cert nu va fi la hotelul nașului tău, îi răspunse el pe un ton lugubru.

Harriet oftă.

– Chiar contează?

– Contează, dacă vrei să pui pe picioare un hotel performant. Toate celelalte hoteluri turistice de aici sunt stăpânite și conduse de suedezi. Cel al lui Willett este singurul care are dificultăți financiare. Asta în condițiile în care vin tot

mai mulți turiști în fiecare an. Se descurca mai bine când singurii turiști care veneau aici erau oficiali britanici.

– Habar n-am de toate astea, recunoscu Harriet.

– Ar fi trebuit să te informezi, Harry, spuse el cu maliție.

– N-am venit aici să muncesc, continuă ea să susțină cu încăpățânare.

Pe de altă parte, era tot mai convinsă că Phineas avea dreptate în tot ce spunea. Altădată, ideea că ar putea conduce un hotel i s-ar fi părut hilară. Dar acum o părăsise până și simțul umorului.

Când ieșiră din aeroport, Phineas o întrebă:

– Ești sigură că Willett te așteaptă?

– Mi-a spus că va veni el însuși. Dar nu trebuie să mă aștepți, adăugă ea. O să mă descurc și singură.

– Nu prea am de ales, i-o întoarse el. Noi suntem singurii care vor să ajungă la hotelul lui Willett. Dacă nu sosește în cinci minute, o să luăm un taxi.

– Nu văd taxiuri pe aici, remarcă Harriet.

– Mă duc să văd ce găsesc. Să nu cumva să te miști de aici. Nu vreau să-mi petrec restul serii căutându-te. Poți să te așezi pe geamantanul meu. E suficient de rezistent și arată mai bine decât al tău.

Rostise aceste cuvinte fără drept de apel. Ajunse la concluzia că Phineas obținea întotdeauna ceea ce-și dorea.

Se întrebă dacă acesta avea dreptate când spusese că femeile

nu sunt în stare să se descurce singure sau se exprimase așa numai pentru a se răzbuna pe ea.

– Harriet, am găsit un taxi.

– Unde e? se grăbi ea să întrebe.

Dar nici nu apucă bine să se ridice în picioare că acesta își și făcu apariția.

– Urcă-te! îi comandă el. Mă ocup eu de bagaje.

Șoferul taxiului o întâmpină cu un zâmbet.

– Am ajuns noi cumva mai devreme? întrebă Harriet. Probabil există un motiv pentru care nașul meu n-a putut să vină la aeroport.

– Nu, am sosit la timp, o asigură Phineas. Pesemne nașul tău a sperat că n-o să vin, nedorind să fie nevoit a da piept cu mine în miezul nopții. Te-a lăsat să te descurci singură. Vizitatorii naivi care ar alege să se cazeze la un asemenea hotel trebuie lăsați în paza Domnului, având în vedere neglijența cu care sunt tratați. Acesta este un alt aspect pe care nu trebuie să-l pierzi din vedere, Harry!

– Phineas, începu ea, chiar nu mă crezi când îți spun că am venit aici în vizită și că n-am avut nicio intenție să te agăț la Gatwick?

– Nu. N-ai de ce să plângi.

– Dar nu plâng.

– Mie așa mi se pare, zise el scoțând o batistă din buzunar și întinzându-i-o. Probabil n-ai venit aici să muncești, dar de asta

te-a chemat John Willett. E cert lucrul acesta, îi zâmbi el relaxat. Dacă altceva mai bun nu s-a putut, tot e bine că știi să gătești, își termină el raționamentul.

– Nu cred că aș putea găti aici. N-aș avea de unde să fac rost de toate ingredientele pe care sunt obișnuită să le folosesc și habar n-am ce există pe aici.

– O să te descurci, spuse el pe un ton calm.

– Sunt convinsă că nașul meu are un excelent bucătar, se consolă ea. Deși tot nu pot să înțeleg ce legătură ai tu cu hotelul lui.

– Lucrez pentru un lanț internațional de hoteluri. A apelat la noi anul trecut, pentru a-l ajuta să-și rezolve problemele financiare. Acum, nu există decât două soluții : fie e pus pe picioare, fie va fi vândut scandinavilor. Mai există evident și varianta închiderii acestuia...

– Înțeleg, spuse Harriet. În ambele situații, nașul meu pierde.

– Tot ce se poate. Ultimul lucru pe care l-am auzit, e că a găsit pe cineva care să-l ajute să administreze hotelul, cineva care are experiență în domeniul hotelier...

– Harry? îl întrerupse ea suspinând.

– Exact. Am hotărât că trebuie neapărat să-l întâlnesc pe acest Harry și să văd dacă poate face într-adevăr miracole, fără ca noi să ne ocupăm de management. Am aflat răspunsul mai repede decât am crezut.

– Probabil există o explicație, zise Harriet după câteva momente de reflecție. Mai cred și că nu prea am cum să te conving să-l lași să-și continue afacerea.

– Probabil așa i-a vorbit și Eva lui Adam, când l-a îmbiat să muște din măr.

– Nu cred că ești genul de bărbat care să fie impresionat de așa ceva. Nu-ți schimbi părerea numai pentru că o fată s-a împiedicat de tine. Dacă aș vrea să te influențez, aș încerca altceva.

– Ca de exemplu? o provocă el.

Habar n-avea ce răspuns să-i dea. Își aruncă ochii pe fereastră, îmbujorându-se la față.

– Ce păcat, spuse Phineas.

– Ce-i păcat?

– Așteptam cu nerăbdare să împart patul cu tine. Probabil n-ar fi fost cine știe ce să pierd câteva zile prin locurile astea...

– Îmi pare rău, dar sunt mult mai pretențioasă decât tine când vine vorba de chestiuni de genul ăsta.

– În mod cert, o asigură el.

– Nu e ceva cu care să te lauzi, zise ea.

– De vreme ce nu știi despre ce vorbești, ai face mai bine să taci, Harriet Mary Anne. Asta înainte de a răspunde la provocare.

– Nu mi-e teamă! tăgădui ea, deși îi era teamă atât de el, cât și de ea însăși.

– Atunci, ar trebui să-ți fie, îi replică el. N-am reputația unui

bărbat prea curtenitor, când vine vorba de femeile frumoase.

– Mulțumesc pentru avertisment, deși era inutil s-o faci. Standardele mele sunt mult mai înalte, zise ea.

– Am băgat de seamă. Erau atât de mulți bărbați la Gatwick, dar dintre toți, nu știu cum se face că ai nimerit tocmai la mine.

– Numai pentru că voiai să te așezi în mod fraudulos pe locul meu.

– Asta îți place să spui acum. Dar, dacă țineai morțiș să-ți arăți indignarea, puteai s-o faci în clipa când te-am sărutat. Cum te-ai comporta dacă te-aș săruta acum?

– O să cobor din mașină și o să străbat restul drumului pe jos, spuse ea pe un ton hotărât.

– Mai sunt vreo douăzeci de kilometri până la hotel, o informă el.

– Atât de mult? se minună ea.

– E cam la doi kilometri de Banjul. Prin urmare, nu mai avem mult.

Harriet își consultă ceasul. Douăzeci de kilometri! Dacă lucrurile stau în acest fel, abia peste o oră vor reuși să se culce. Taxiul nu mergea cu viteză foarte mare, dar dădea deja semne de oboseală.

Afară era întuneric și se putea auzi cântecul greierilor. Din când în când, treceau pe lângă pâlcuri de oameni.

– În Africa oamenii sunt întotdeauna treji?

– Se pare că da. E mereu gălăgie, vacarm, fie că e zi, fie că e

noapte. Dincolo de asta, nu vei scăpa niciodată de zgomotul insectelor sau de ciripitul păsărilor. Asta face ca Africa să fie atât de specială. O să-ți placă foarte mult aici.

– E grozav, conchise Harriet. E ca muzica ritmată de bună calitate.

– Mă bucur că-ți place, zise el, strângându-i mâinile.

Harriet începuse să creadă că vor călători toată noaptea cu taxiul, când în sfârșit mașina se opri în fața unui hotel. În afara unei lumini care se zărea înăuntru, nu exista niciun semn prin care să-și dea seama că e așteptată.

– N-am decât bani străini, îi spuse ea lui Phineas, retrăgându-și mâna dintr-a lui. Să-l rog pe unchiul John să plătească taxiul?

– Nu, o s-o fac eu, zise el aruncându-și ochii spre hotel. Mai degrabă, vezi unde o să dormim. Trebuie să fie pe aici vreun paznic sau cineva la recepție, pe hol.

– Dar trebuie să vorbesc cu nașul meu...

– Mâine dimineață, nu acum. O să discut eu mai întâi cu el, iar după aia o să te lămurești și tu. Cine știe, nu?

Harriet era gata-gata să-l roage să se comporte cuviincios, dar își dădu seama la timp că n-are niciun rost să încerce, de vreme ce acesta era deja convins că ea lucrează mână în mână cu nașul ei.

Șovăind, intră înăuntru, lăsându-l pe Phineas să se descurce cu banii și cu bagajele.

Un singur loc era luminat, cel de la bar. O tânără africană ațipise pe un scaun, în fața tejghelei.

Harriet o bătu ușor pe umăr, iar fata se trezi imediat, clipind din ochi ca un copil somnoros.

– Îmi pare rău, spuse Harriet. Domnul Willett mă așteaptă.

– Domnul Willett nu așteaptă pe nimeni, îi răspunse fata. Domnul Willet e foarte bolnav.

Fata căscă, zâmbi din nou și se mișcă prin bar. Purta o fusă foarte scurtă și sandale cu toc înalt.

– Unde te duci? o întrebă Harriet.

– Să-l întreb pe Moussa unde o să dormiți.

Harriet își mușcă buzele, întrebându-se care e următorul pas pe care trebuie să-l facă.

Phineas crezuse de la bun început că nu e în stare să se descurce singură. Probabil avea dreptate.

Când îl văzu apărând pe ușă, fața i se lumină.

– Sunt probleme? o întrebă el.

– Nu ne așteptau, iar unchiul John este bolnav și stă în pat.

– N-are importanță, zise el zâmbitor. Mâine dimineață, nimic nu-ți va părea atât de rău. Nu-ți mai face griji! Lasă totul în seama mea.

Era lucrul cel mai înțelept pe care-l putea face.

Capitolul 3

Dinspre mare, bătea un vânt foarte puternic. Ferestrele se auzeau trosnind din pricina uraganului de afară. Valurile Atlanticului se izbeau cu violență de plaja nisipoasă.

Din punctul de vedere al noutății, Harriet era încântată: totul era complet diferit de tot ce văzuse până atunci.

Se duse la fereastră, așteptându-se să vadă o mare la fel de albastră ca aceea din reclame, dar fu foarte dezamăgită: culoarea acesteia era cenușie, reflectând parcă cerul de deasupra.

Plecă de la fereastră și-și aruncă ochii prin cameră. Jaluzelele erau viu colorate, ceva în spiritul locului, iar mobilierul era redus la strictul necesar: un pat, o măsuță și un șifonier confecționat dintr-un fel de material plastic. Pe perete, se afla o etajeră și o oglinjoară.

Era camera de hotel cea mai sărăcăcioasă în care stătuse

vreodată, însă acest amănunt n-o făcu mai puțin primitoare în clipa când se sui în pat și dormi neîntoarsă șase ore.

Se întrebă dacă Phineas se descurcase la fel de bine ca ea.

Acesta preluase comanda când aflase că nimic nu fusese pregătit cu ocazia venirii lor. Îl pusese imediat la treabă pe șovăielnicul Moussa, iar peste câteva minute dormitorul lui Harriet era gata.

Phineas îi aduse bagajul în cameră.

– N-a fost tocmai o primire călduroasă, nu? o întrebă el.

Ivirea lui în pragul ușii o luă prin surprindere. Nu era un bărbat chipeș în mod tradițional, dar avea un farmec aparte și era atât de înalt încât umplea camera prin simpla lui prezență.

Înaintă un pas înăuntru, iar Harriet se simți brusc foarte mică și neajutorată. Statura ei scundă, chiar dacă purta încălțăminte cu toc, făcea ca de-abia să-i ajungă la umăr.

– Noapte bună, spuse ea în grabă.

– E un rămas-bun prea liniștit având în vedere evenimentele acestei zile, spuse el sărutând-o prelung pe buze.

Harriet nu protestă în niciun fel, nici când acesta o sărută pentru a doua oară, prinzând-o de mijloc și luând-o practic în brațe pentru ca să ajungă la nivelul lui.

Își recăpătă destul de repede stăpânirea de sine, încercând să nu-i arate cât de tulburată se simțise întreaga zi în prezența lui.

Voia să-i demonstreze că este o tânără foarte capabilă.

Probabil ar ajuta-o foarte mult dacă unchiul ei îi va oferi un loc de muncă la hotelul său. La urma urmei, era obișnuită să muncească din greu.

Vru să comande micul dejun. Observă însă că nu mai era nimeni altcineva în hotel. Niciun vizitator.

Totuși, o masă era deja aranjată în salon. Ar fi vrut să spună același lucru despre chelner, însă ținuta ponosită a acestuia o făcu să aibă o strângere de inimă. Acesta îi zâmbi cu gura până la urechi. Nu se exprima deloc bine în engleză și întâmpină multe dificultăți până reuși să lege câteva vorbe.

– Vreți ouă? întrebă el în cele din urmă. Fierte? Prăjite?

– Aveți costiță?

– Costiță, repetă el privind în gol.

Harriet era convinsă că încearcă să memoreze cuvântul pentru a-l spune celor din bucătărie, în speranța că i-l va traduce cineva.

Ochii îi străluciră în clipa când puse următoarea întrebare:

– Ceai? Cafea?

– Cafea, se hotărî Harriet.

Micul dejun sosi după foarte multă vreme. În așteptare, își aruncă ochii pe fereastră și zări niște copii zbenguindu-se prin apă. Pe masă se urcară niște furnici în căutare de resturi de mâncare. I se făcu milă de ele și le presără niște zahăr. Își regretă imediat gestul, deoarece apărură și mai multe.

– Vezi, așa se întâmplă cu sufletele miloase, o admonestă

Phineas, îndreptându-se spre ea.

Acesta nu-și uscase încă părul după duș și mirosea dumnezeiește a loțiune după ras.

Harriet își plecă privirea asupra furnicilor, vrând să se arate indiferentă, deși lucrurile stăteau exact invers.

– Ai comandat micul dejun? o întrebă el sec.

– Cred că da, zise ea încercând să ridice privirea și să zâmbească. Phineas, trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine în avion și...

– Fii mai îngăduitoare cu tine, draga mea!

– O! exclamă ea, văzându-i sclipirea din priviri.

– Asta e tot ce ai de spus? o întrebă el cu interes.

– Nu, răspunse ea prompt. Ai fi putut accepta recunoștința mea cu mai multă grație, dat fiind că îmi e atât de greu să mi-o exprim.

– Vreau să cred că ești conștientă de faptul că frumusețea ta e suficientă în acest caz, spuse el fără drept de apel.

– Dar nu sunt frumoasă, protestă ea. Arăt ca o femeie obișnuită.

– Ai părul blond, dar sprâncenele sunt negre, iar ochii sunt aidoma furtunilor de pe cer, mai ales atunci când te aprinzi.

– Nu mă aprind atât de ușor, spuse ea pe un ton calm, deși înlăuntrul ei nu simțea așa.

– Nu? o provocă el, lăsându-se cu spatele pe scaun.

– Nu! tăgădui ea.

Sosirea micului dejun îi veni în ajutor.

Cu mare grijă, chelnerul așeză un pahar cu suc de fructe în fața ei, precum și cafeaua cu lapte. Într-o farfurioară era niște unt, dar și un fel ciudat de marmeladă.

– Costiță, spuse el. Ou, adăugă în timp ce plasa tava în fața ei. Pâine! exclamă el brusc. N-am adus pâine. Imediat.

Phineas se uită la mâncarea pe care chelnerul i-o adusese.

– Oul ăla nu e bine făcut. Îl mănânci sau îl trimiți înapoi? Mănâncă-l! Cred că habar n-au cum arată un ou bine făcut.

Phineas se ridică și continuă :

– Dar eu n-am de gând să mănânc așa ceva numai pentru a face pe plac cuiva. Prefer să-mi pregătesc singur micul dejun. Du-mă la bucătărie, îi zise el chelnerului. Să vedem ce se petrece pe aici.

Chelnerul îi privi uimit.

– Sunteți vizitator, zise el. Vizitatorii nu intră în bucătărie.

– N-ar fi mai bine să aștepți până îl vezi pe nașul meu? îi sugeră Harriet. La urma urmei, oul nu e chiar atât de rău, iar cafeaua e într-adevăr foarte bună, adăugă ea.

– Sper ca așa să fie, zise Phineas așezându-se din nou pe scaun.

– Nu te îngrijora prea tare, continuă Harriet. Dacă unchiul John n-are nimic împotrivă, o să gătesc cel puțin o dată pe zi, așa încât n-o să flămânzești câtă vreme o să te afli aici.

– De acord, spuse el imediat.

– Nu te aștepta la miracole din partea mea, dar dacă o să găsesc ingredientele necesare, pot face o mâncare destul de bună. E destul de greu să-i faci pe oamenii ăștia, care n-au aceleași obiceiuri alimentare ca noi, să înțeleagă exact ce le ceri.

– Ai perfectă dreptate. E nevoie de cineva care să-i supervizeze, pentru că altminteri nu vei mai prinde nici picior de turist european în acest hotel.

– Înțeleg la ce te referi, spuse Harriet suspinând. Încă o bilă neagră pentru nașul meu.

– Exact. Ți-ai putea închipui vreodată că o agenție serioasă și-ar trimite clienții într-un asemenea loc ?

– Nu, admise ea.

– Știi, întreaga industrie hotelieră se bazează pe un singur lucru, anume capacitatea de a-i atrage pe turiști. Hotelul ar trebui să aibă anumite standarde de calitate, de confort. Trebuie să li se ofere ceva asemănător altor locuri în care au mai fost. Ca de exemplu: apă caldă și rece în mod curent, o baie privată, sau măcar un duș, mâncare cât de cât bună și un bar unde să poată bea tot felul de băuturi, la prețuri rezonabile. Nu e prea mult, nu?

Harriet încuviință, spunându-și în sinea ei că unchiul John mai avea multe de făcut până să îndeplinească standardele lui Phineas.

– Mai e și altceva?

– Cred că trebuie făcut ceva și în privința atracțiilor turistice.

Plaja e un început, dar e mult prea puțin pentru niște oameni care străbat jumătate de planetă pentru a ajunge în Africa.

– Dacă turiștii din țările scandinave vin în număr atât de mare, asta înseamnă că locul are o atracție aparte, obiectă Harriet.

– Așa o fi, dar John Willett se pare că n-are cunoștință de asta. Va avea mult de lucru dacă va dori să transforme acest hotel într-unul competitiv.

– Dar e bolnav...

– Nu-și poate permite să fie bolnav, dacă vrea ca hotelul să rămână deschis.

Harriet își termină micul dejun într-o stare inconfortabilă. Ar fi vrut să bea ceva mai multă cafea, dar cum acesta nu-i mai oferi, se resemnă.

– O să mă duc să-l văd pe nașu', zise ea într-un târziu.

– Ba o să mergem împreună, zise el prinzând-o de încheietura mâinii. Nu încerca să-l protejezi de mine pentru că vei suferi, continuă el. Ai spus că n-ai nicio legătură cu hotelul ăsta, iar eu te-am crezut. Ține-o tot așa.

– Ai fost încântat de faptul că m-am oferit să-ți pregătesc masa de seară de acum încolo, se plânse ea.

– N-am să mă prefac că nu ard de nerăbdare să văd cât de mult te pricepi la bucătărie, având în vedere discuția noastră de ieri din avion.

– Mă pricep și la alte lucruri, îi reproșă ea.

– Desigur, o aprobă el cu insolență. Dar nu crezi că e mai bine ca fiecare lucru să fie făcut la vremea lui? Nu trebuie niciodată să gonești prea tare prada pe care o urmărești.

– Te îmbeți cu apă rece dacă tu crezi cumva că ești o pradă pentru mine.

– Ce feminină ești! spuse el pe un ton admirativ. Un amestec foarte reconfortant de viclenie și onestitate care face ca toate planurile tale să eșueze lamentabil.

– Nu sunt vicleană, tăgădui ea.

– Chiar așa? o întrebă el cu ironie în glas. Crede-mă, atunci când mă privești pe sub gene, efectul este unul devastator.

Inima îi stătu parcă în loc. Să fie oare cu putință ca și el să simtă atracția dintre ei? Își mușcă buzele și ridică nervoasă din umeri.

– O, dar nu e nimic deliberat! zise ea pe un ton voit indiferent.

– Nu?

– Nu, întări ea. Trebuie să mă duc să vorbesc cu nașul meu. Probabil mă așteaptă.

– Lasă-l să aștepte. Lăsându-te singură la aeroport, cum putea spera că vei ajunge repede?

– Cineva ar fi venit după mine, în cele din urmă.

– A fost mult mai sigur să te afli în grija mea, spuse el zâmbitor.

– M-am descurcat foarte bine în situații mult mai grele...

– Draga mea...

– Nu sunt draga ta!

– Draga mea, oare de ce trebuie să ne prefacem? Ai fost foarte bucuroasă în urmă cu o seară să mă ai în preajmă...

– Mi-ai fost folositor, pentru că mi-ai dus bagajele.

– Dar azi-dimineață?

– Azi-dimineață n-am mai avut niciun bagaj de cărat.

– Sunt răbdător, spuse el. Până diseară sunt convins că o să te gândești și la alte modalități de a mă folosi.

– Ca de exemplu?

– Bărbații sunt buni și la altceva, nu numai la transportul bagajelor. Dar probabil știi totul despre asta, nu-i așa, Harry ? Vino, Harriet spuse el într-un târziu, hai să vedem ce e cu nașul tău.

Moussa îi conduse spre camera lui John Willett, cameră care se afla la celălalt capăt al hotelului. Bătu ușor în ușă, o deschise, după care le permise celor doi să intre.

Bărbatul zăcea într-un pat aflat în mijlocul camerei. Părea foarte slăbit. Harriet fu de-a dreptul șocată de înfățișarea lui.

– Unchiule John? spuse ea cu șovăială.

– Harry? spuse vocea, cu mare greutate. Așadar, ai venit? Ai reușit să obții ce-i mai bun de la dușman?

– Ce dușman? întrebă ea, nedumerită. Eu sunt Harriet. Harriet Farrer. Fina ta, dacă-ți mai amintești...

– Vine și Phineas de Vere. Îi plac femeile tinere. O fată

drăguță este exact ce-mi trebuie pentru a-i distrage atenția.

– Dar nu eu sunt acea persoană, protestă Harriet.

– Ba ești cea mai potrivită, o asigură el. Știi totul despre hoteluri și o să-l joci curând pe degete. Are reputația unui mare cuceritor de femei.

Harriet putea crede așta, dar se întrebă oare ce-l făcea pe unchiul ei să creadă că ea știe totul despre hoteluri?

– Gătesc, e adevărat, recunoscu ea, dar habar n-am cum se administrează un hotel.

– Dar ai lucrat în industria hotelieră, nu?

– Chiar ai lucrat? interveni Phineas.

– Nu, m-am ocupat numai de furnizarea mâncărurilor necesare pentru petreceri de mici dimensiuni.

– Las-o pe fată în pace, spuse cu voce a slăbită unchiul John. Cine te-a poftit aici? Harriet a venit la rugămintea mea... O să mă scoată din mizeria asta. Nu-i așa, Harry?

– O să fac tot ce-mi va sta în putință, dar Phineas te-ar putea ajuta mult mai mult decât mine.

– Dacă îl ajut pe nașul tău, ce-o să faci pentru mine? o întrebă el pe un ton provocator.

– O să lucrez cu dumneata, domnule de Vere, dar în alte privințe nu-ți pot fi de mare ajutor.

– Dacă n-ai vrea să joci și pe alte fronturi, zise el pe un ton blând, n-ar fi trebuit să mă agăți pentru a-ți transporta bagajele.

– Nu sunt genul ăla de persoană, spuse ea cu mare greutate.

– Ba eu cred că ești, zise el luându-i palma și mângâindu-i-o. Cred că știai prea bine ce făceai la Gatwick, iar eu nu sunt genul de bărbat care să refuze o provocare.

– Nu te-am provocat cu nimic, spuse ea cu vehemență.

– Ba mă provoci cu fiecare răsuflare, dar sunt răbdător. Știu să aștept. Ești gata să începi lucrul?

– Sigur, zise ea pe un ton supus.

Adevărul era că nu-și dorea deloc să lucreze, deoarece era speriată: intrase într-un joc ale cărui reguli nu le cunoștea.

Capitolul 4

Munca i se păru lui Harriet mult mai solicitantă decât se așteptase. Phineas era un perfecționist și, prin urmare, fiecare detaliu trebuia văzut și revăzut. Îi dădu dreptate când acesta fu nevoit să înfrunte reticența, dacă nu chiar opoziția personalului african cu privire la igiena din bucătărie. Ziua aceea i se păruse nesfârșită.

– Se pare că e un început, constată Phineas cu satisfacție, când se așezară la masă în seara aceea.

Harriet îi aruncă o privire piezișă. Având în vedere că nu găsise cine știe ce ingrediente în bucătărie în ziua aceea, se aștepta ca el să-și exprime prețuirea pentru felul în care pregătise masa. Dar expresia întipărită pe chipul acestuia îi dădu de înțeles că nu se va alege cu așa ceva.

– Nu-ți plac stridiile? îl întrebă ea.

– Mă gândeam că arăți cam palidă, spuse el. Cred că ar trebui să te culci devreme în seara asta. Va trebui să fii în puteri și cât se poate de în formă atunci când o să avem clienți.

– Nerecunoscătorule! spuse ea printre dinți.

Phineas păru surprins de reacția ei.

– Nu trebuie să mă impresionezi, Harriet. Sunt pe deplin încredințat că știi să gătești foarte bine.

– Și, mă rog, pe cine ar trebui să impresionez?

– Ai început deja să te plângi ? E vina ta dacă te-ai întins mai mult decât te ține plapuma... Dar, dacă vrei să supraviețuiești aici și să-ți ajuți nașul să iasă din încurcătură, ar fi cazul să fii atentă cum îți dozezi eforturile. N-o să fii de prea mare ajutor dacă o să clachezi din cauza arșiței de afară.

– Da, cred că a fost ideea mea să rearanjez totul în bucătărie din prima zi, recunoscu ea pe un ton gânditor. La fel au stat lucrurile și în cazul alegerii noilor uniforme pentru chelneri și a primelor instrucțiuni.

– Cred că ai vrut să mă impresionezi. N-ar trebui să faci muncă voluntară peste puterile tale, o sfătui el.

– Dar n-am făcut voluntariat! protestă ea.

– Promiți foarte mult. Ce-ai să faci dacă am să te exploatez fără scrupule? O să te duci imediat la nașul tău, ca să te protejeze? Sunt aproape convins că te-ar arunca imediat în brațele mele, dacă ar putea să tragă vreun folos din asta.

– Vorbe goale! Ce-ai fi făcut dacă, în loc să mă împiedic de

picioarele tale, ai fi căzut odată cu mine pe jos?

– Te-aș fi sărutat mai repede, atâta tot.

– Dar dacă te-aș fi pălmuit în public?

– Nu cred că ai fi făcut-o. Voiai să te sărut la fel cum îți dorești și acum, Harriet Mary Anne.

Harriet ar fi vrut foarte mult să-i dea o replică, fie cât de mică, dar nimic nu-i veni în minte.

– Ești cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut, spuse ea.

– Asta e tot ce ai de spus? o tachină el.

– Mi-e foarte cald și sunt obosită...

– Iar eu n-am găsit să-ți spun nicio vorbă bună la adresa mâncării pe care ai făcut-o, nu? Biata de tine! O să-ți fie mai ușor când o să avem provizii în magazie. Mâine dimineață o să mergem la Banjul, ca să facem cumpărături.

– Ce buget o să am la dispoziție? se grăbi ea să întrebe.

– N-o să fie ca în Anglia, o avertiză el.

Dar ea parcă nici nu-l auzi.

– Cumpărăturile sunt tot cumpărături, decretă ea pe un ton ferm. Mă pricep la fel de bine la cumpărături ca și la gătit. Asociata mea lăsa întotdeauna cumpărăturile pe mâna mea și aș prefera ca și tu să faci la fel.

Phineas o studie cu atenție câteva clipe. Harriet se prefăcu a nu-l lua în seamă, dar obrajii i se împurpurară.

– Știi să conduci? o întrebă el într-un târziu.

– Da.

– Bine ?

– Foarte bine, spuse ea cu siguranță în voce.

– Bine, atunci mâine o să mergem la Banjul, iar tu o să conduci. Vei avea ocazia de a-mi arăta cât de bine conduci. N-o să fii nervoasă din cauza mea, nu?

– De ce-aș fi? i-o întoarse ea.

– Într-adevăr, de ce?

Observă că mâncase tot din farfurie, spre deosebire de ea, căreia îi pierise pofta imediat ce acesta începuse să-i vorbească. Nici măcar crema de ciocolată, care-i ieșise surprinzător de bună, n-o ispiti peste măsură.

– Cred că Banjul e suficient de mare încât să ne satisfacă toate nevoile, rosti ea.

– În locul tău, nu mi-aș face speranțe prea mari, o avertiză el. Gambia e o țară mică. Oamenii n-au bani pentru studii superioare, iar cei care totuși le fac nu obțin mai mult decât un post de funcționar guvernamental.

– Probabil vând mâncare, insistă ea.

– Depinde ce înțelegi prin asta. Dacă privești lucrurile ca un european, adică te gândești la modalitatea de ambalare și la varietate, o să fii dezamăgită. Poți să te consideri norocoasă dacă găsești ingredientele de bază pentru majoritatea felurilor de mâncare la care te gândești.

– Să înțeleg că am făcut o mâncare prea sofisticată? întrebă

ea, în continuare dezamăgită de lipsa lui de reacție față de felul de mâncare pe care-l realizase.

– Într-adevăr, încuviință el sec. Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă înainte de culcare?

– Dar unchiul John...

– Ai luat ceaiul cu unchiul John. Acum, mi-a sosit rândul mie, replică el scurt. O să te simți mult mai bine după ce o să iei puțin aer.

– Nu vrei niște cafea? îl întrebă ea, ca pentru a se eschiva de la întrebarea acestuia.

– Pe tine te vreau mult mai mult.

Ea îl privi uimită.

– Credeam că nu mă placi.

– N-are nicio legătură plăcutul cu asta.

Într-adevăr, nu are, reflectă Harriet în sinea ei. Sau, în orice caz, nu pentru el. Ea, în schimb, nu s-ar putea dărui nimănui fără a fi iubită și a iubi.

– Vii? o provocă el.

– Nu, îl respinse ea pe un ton ferm.

Phineas nu mai insistă, dar o privi gânditor.

– Pot aștepta, zise el cu un zâmbet ironic pe față. E oare valabil și pentru tine?

Mașina porni mult mai repede decât se aștepta ea.

– Bine, spuse Phineas. Amintește-ți că trebuie s-o ții mereu la dreapta. Ai grijă!

– Încerci să mă sperii? îl întrebă ea.

– Nu trebuie să încerc.

Când intră în trafic, încercă să se relaxeze. După o vreme, își luă chiar inima-n dinți și-și aruncă ochii pe fereastră.

Pe partea cu oceanul, puteau fi zărite două cimitire: unul musulman și unul creștin. Cel creștin era mult mai mare decât cel musulman, fiind în acest fel un martor tăcut al generațiilor de europeni care-și părăsiseră locul de baștină pentru a pune idealul colonizării în slujba umanității, aducând cu voie sau fără voie un alt mod de viață, uneori plătind cu viața pentru aceasta. Britanicii au stăpânit Gambia vreme de aproape patru secole, încercând din răsputeri de-a lungul acestei perioade să lase teritorul în seama altora. Toți administratorii plecaseră, insistând că o țară formată dintr-un râu și două fâșii de pământ nu era cu adevărat o țară și că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să se alăture altui teritoriu. Alegerea cea mai logică ar fi fost Senegalul al cărei pământ înconjura din toate părțile teritoriul Gambiei. Însă Senegalul fusese provincie franceză, iar locuitorii Gambiei au decis să păstreze tradițiile britanice, inclusiv jocul de crichet.

Când și-a proclamat independența, țara nu avea mai mult de patru sute de mii de locuitori, fiind printre cele mai mici din

lume, comparabilă cu Oklahoma din Statele Unite ale Americii.

Prima impresie pe care i-o făcu Banjul lui Harriet fu într-adevăr aceea a unei țări foarte mici. Artera principală a capitalei era foarte departe de ceea ce se înțelegea în occident prin așa ceva. Se distingeau totuși câteva clădiri mai importante : Parlamentul, spitalul și biblioteca publică. Acestea erau construite în stilul colonial britanic, stil care putea fi regăsit pretutindeni în lume. Mai puteai vedea o moschee, un singur edificiu cu un turn relativ mic și o benzinărie. Aceasta din urmă era supravegheată de două-trei tinere care stăteau la bârfă și care se arătară surprinse când un client veni să le deranjeze.

– Nu văd magazine, zise Harriet. Presupun că există totuși, nu?

– Ține-o înainte, o sfătui Phineas. O să găsim un loc unde să parcăm mașina, apoi o să mergem pe jos să ne uităm. Mai întâi, trebuie să găsim banca.

Harriet opri mașina sub un copac.

Era bucuroasă că Phineas era cu ea, pentru că altminteri nu știa cum s-ar fi descurcat.

– Dacă există vreo bancă, punctă ea.

Dar el o luase din loc deja și mergea atât de repede, încât Harriet de-abia reușea să țină pasul cu el. După foarte puține minute, căldura o făcu aproape să leșine.

– Uite o bancă acolo! zise ea vizibil ușurată, fapt care-l făcu să râdă.

– N-ai ochelari de soare? o întrebă el scoțând o pereche din buzunarul lui. Pune-i pe ăștia. Sunt cam mari pentru tine, dar o să te descurci cu ei până cumpărăm o pereche potrivită pentru tine.

– De unde știi că n-am deja câteva perechi? îl repezi ea, simțindu-se tratată ca un copil.

– Ai?

– Nu, recunoscu ea. Dar n-aveai de unde să știi asta.

– Femeile! ridică el filozofic din umeri. Oare de ce trebuie să se supere din nimic? Îți stă foarte bine cu ei, Harriet Mary Anne. Nu-i așa că o să-i porți de fiecare dată, pentru a-mi face pe plac?

– O să fac așa cum am să cred de cuviință, decretă ea.

– Ba vei face așa cum ți se va spune. Dacă te prind fără ei când ești expusă razelor soarelui, o să-ți pară foarte rău. N-o să te bat, Harriet, chiar dacă mi-aș dori, dar am vorbit serios. Soarele prea puternic este foarte periculos și poate cauza o mulțime de probleme.

Înăuntru, exista aer condiționat, iar Harriet își mai reveni. Pe când stăteau la coadă să schimbe bani, Harriet îl atinse din greșeală cu piciorul.

– Harriet, fii atentă! o preveni el. Nu mă călca iar pe picioare! Cine știe ce se mai poate întâmpla de data asta?

– Oare de ce vrei să crezi cu orice preț că m-am împiedicat intenționat de piciorul tău? întrebă ea.

– Și nu e așa ?

– Știi bine că nu.

– Ba nu-i adevărat. Am văzut felul în care mă priveai.

– Cum altfel puteam să mă uit la cineva care-mi ocupa locul în mod fraudulos?

– Nu cred că trebuie să-ți mai spun.

Apoi își îndreptă atenția spre persoana care stătea la ghișeu și care le ură bun venit în Gambia.

– Vreau să deschid un cont aici, îi spuse Phineas după ce luă banii schimbați și-i numără cu atenție. Tot aici se rezolvă și asta, sau trebuie să mă adresez altcuiva?

Bărbatul îl dirijă spre directorul biroului.

Cât timp îl aștepta pe Phineas, Harriet zări o femeie africană pe care o studie cu atenție. Cu demnitate, aceasta își aranjă turbanul de pe cap și-i zâmbi.

– Când o să aveți nevoie de materiale de calitate, la mine să veniți, îi spuse ea. Vă place wanjira mea? Vreți una asemănătoare? Treceți pe la mine, și o să vă găsesc una pe potrivă.

Scoase de la sân o carte de vizită foarte prost printată și i-o întinse :

– Veniți la bazarul turistic, o îndemnă ea. O să mă găsiți acolo.

– Mulțumesc, spuse Harriet. Fatah? întrebă ea ezitant, după ce citi numele.

– Da, Fatah Jagne. Să întrebați de mine când veniți. Să nu

uitați. Sunteți suedeză? o întrebă ea studiindu-i părul.

– Nu, britanică.

– O, atunci e mult mai ușor pentru afaceri, zise ea cu vădită plăcere. Vorbesc foarte bine englezește. Toată lumea vorbește aici engleza.

Harriet se cam îndoia de asta, dar gândul o reconfortă.

– Care e cel mai bun loc pentru a cumpăra mâncare? o întrebă ea.

– Albert Market, zise femeia ridicând din umeri. Dacă vreți să cumpărați ceva special, cel mai bine ar fi să mergeți la Chelloram. Dacă vreți să cumpărați mai ieftin, mergeți la Serrakunda. Acolo locuiesc eu. Vreți să fiți prietena mea? O să-mi scrieți când vă întoarceți în Anglia?

– Cum să nu, zise ea, intuind că în Gambia o scrisoare primită din Anglia era ceva simbolic.

Chiar în clipa aceea, Phineas se îndrepta spre ele. Harriet vru să i-o prezinte, însă aceasta se retrase imediat.

– Cine e prietena ta? o întrebă el.

– Fatah Jagne, zise ea după ce se uită din nou pe cartea de vizită. Cred că a speriat-o venirea ta. Mi-a spus că locul cel mai bun pentru cumpărături este Albert Market.

– Grozav, exclamă Phineas. Și directorul a spus același lucru.

Îi întinse un teanc de bani pe care ea îi acceptă cu șovăială.

– Ce valoare au?

– O bancnotă de cinci dalasi este echivalentul unei lire

sterline. Un dalasi este format dintr-o sută de bututs. Am să te duc la piață și am să-ți găsesc doi băieți care să care cumpărăturile. Bine?

– Bine. Dar tu, unde o să te duci?

– Mă duc la magazinul pentru turiști, să-mi cumpăr niște tricouri. O să ne întâlnim la bufet. Oricine îți poate spune cum se ajunge acolo.

Harriet spera ca el să aibă dreptate, deși începuse deja să regrete faptul că se lăudase că o să facă de una singură cumpărăturile.

Când ieși afară, simți cum o lovește din nou arșița în moalele capului.

– O să te descurci? o întrebă el.

– Desigur, spuse ea răspicat.

– Bine. Când o să termini, mă găsești acolo, arătă el cu degetul.

Spunând acestea, strigă un puști african, îi dădu un dalasi, rugându-l s-o urmeze.

Magazinul era foarte diferit de toate cele prin care umblase ea până atunci. O mare varietate de produse erau expuse : plante cu puteri tămăduitoare despre care se spunea că ar vindeca orice, de la durerile de cap până la arterită, sandale din plastic, tot felul de bijuterii și de nimicuri. Cu toate acestea, nimic n-o atrase.

Când ajunse la raionul de mâncare, situația se prezenta mult

mai bine. Erau multe feluri de mâncare, dar nu știa cât erau de proaspete, nu putea să-și dea seama care fuseseră ținute la soare. La recomandarea băiatului, alese totuși un sortiment de pește uscat. Până la urmă, cumpără tot c e-i recomandă proprietarul standului respectiv, care se gândea că va veni să-și facă aprovizionările în fiecare săptămână de la el.

Simțindu-se mai încrezătoare, începu să se comporte mai relaxat, zâmbind în stânga și-n dreapta.

Cumpără cartofi și roșii, iar în cele din urmă aproape toate soiurile de fructe.

La un moment dat, auzi un chicot în spatele ei.

– Bărbatul tău e acolo, spuse Fatah, căci despre ea era vorba. Vrei să cumperi și niște materiale?

– Nu, nu acum, refuză Harriet zâmbitoare.

Fatah acceptă grațios refuzul.

– Du-te repede la omul tău. Și-a făcut un prieten.

Harriet îl zări aproape imediat pe Phineas. Stătea cu spatele și vorbea cu una dintre cele mai drăguțe fete pe care-i fusese dat să le vadă. Păreau atât de apropiați, încât Harriet șovăi puțin înainte de a-l striga.

Acesta se ridică imediat.

– Harriet, ai ajuns! Vino să-ți prezint o bună prietenă, Inge Knudson. E tocmai de la Stockholm. Inge, ea e Harriet Farrer, fina lui John Willett și bucătăreasă-șefă la hotel.

Tânăra își lungi picioarele și sorbi din limonadă.

– Lucrează pentru tine? se interesă ea. E bine, atunci. Altminteri, nu mi-ar fi plăcut deloc. Vreau să fii numai și numai al meu. Mai ales că suntem departe de casă și am lăsat în urmă toate neînțelegerile, conchise ea.

Capitolul 5

Harriet era în camera nașului ei, așezată pe marginea patului.

Își spuse în sinea ei că acesta arăta mult mai bine decât în urmă cu o săptămână.

– O cunoști cumva pe Inge Knudson? îl întrebă ea.

John Willett o privi iritat.

– Unde ai întâlnit-o? întrebă el. Nu prea stă pe la locul de muncă, dacă poate fi numit așa.

– O! exclamă Harriet.

– Coordonează programul "Sănătate și frumusețe" al hotelului de peste drum. În fiecare dimineață la ora opt, oaspeții ar trebui văzuți pe plajă, făcând exerciții sub îndrumarea ei.

– În vacanță? Și pe căldura asta? îl întrerupse Harriet.

– Desigur, draga mea. Scandinavii acordă o mare importanță frumuseții și armoniei trupului, oriunde s-ar afla. Se uită la ea și-și spun că așa ar trebui să arate și ei, dar mă îndoiesc că forma lor fizică se datorează exercițiilor pe care le fac dimineața. Fata s-a născut așa și știe să-și exploateze foarte bine corpul.

Harriet nu putea să fie decât de acord cu el, având în vedere felul în care o privise Phineas.

– Are mult timp liber? întrebă ea pe un ton nepăsător.

– Îi place să se combine cu turiștii, o informă nașul ei pe un ton neobișnuit de amar. Unde ai întâlnit-o ?

– Mi-a făcut Phineas cunoștință cu ea, la barul de la supermarketul unde am făcut cumpărături. O cunoștea de la Stockholm. Păreau de-a dreptul încântați că s-au revăzut, nu se putu ea abține să adauge.

– Păi... asta e bine, câtă vreme îi distrage atenția de la noi și de la treburile noastre. Femeile sunt slăbiciunea lui Phineas de Vere. Acum, că tot a întâlnit-o, îndrăznesc să sper că ne va lăsa în pace.

În mod curios, o asemenea idee nu-i plăcu lui Harriet. La fel cum nu-i plăcuse scurta conversație pe care o avusese cu aceasta, sau plăcerea vădită a lui Phineas că o reîntâlnise în Gambia.

Inge cunoștea fiecare activitate locală prin care-i putea distra pe turiști. De la bun început, Harriet îi plăcuse pe toți gambienii pe care-i cunoscuse și nu putea să nu aibă o strângere de inimă

la ideea că toate obiceiurile lor vor fi exploatate pentru satisfacerea curiozității vizitatorilor din nordul Europei.

– Cum se face că știi atât de multe despre Phineas? îl întrebă ea.

– Am cules unele informații despre el. Știam că trebuie făcut ceva pentru salvarea hotelului, mai ales odată cu venirea suedezilor și a ideilor lor noi. Lucrurile mergeau mult mai bine pe vremea când oamenii își organizau ei înșiși călătoriile și vedeau ceva din țările pe care le vizitau. Acum, vin cu mediul, cu atmosfera de acasă. Își construiesc hoteluri, achiziționează autobuze... iată tot atâtea elemente care arată că transformă aceste locuri în ceva foarte "occidental", fără amprentă locală. Mai vin și oameni ca Inge Knudson, oameni care sunt aici numai cu trupul, pentru că mintea le e la Stockholm.

– Mi se pare mie sau am depistat o notă de dezaprobare în tot ce ai spus? îl întrebă ea zâmbitoare.

– Într-adevăr, așa e. Îmi plăcea țara asta așa cum era înaintea tuturor acestor schimbări. Acum, numai Dumnezeu știe ce-o mai fi. Arăți cam slăbită, Harry, constată el cu îngrijorare. Ai muncit prea mult?

– E din cauza căldurii, spuse Harriet. Pe Inge nu pare să o afecteze deloc. Cred că și de-ar fi viscol, ar arăta la fel de bine și de în largul ei.

– Da, e nevoie de ceva timp până o să te obișnuiești cu căldura, o avertiză John Willett. Nu-i permite lui de Vere să te

exploateze prea mult, până te obișnuiești. În curând o să fie ziua ta, nu-i așa? Ia-ți liber și odihnește-te. O să aranjez eu totul.

– Crezi că mâine o să te simți suficient de bine încât să poți face ceva? îl întrebă ea, simțind cum cresc în ea instinctele materne.

– Mâine? Așa de repede? Bine, o să găsesc eu o soluție. Nimeni n-ar trebui să lucreze când se sărbătorește o zi de naștere.

Harriet recunoscu în sinea ei că gândul de a avea o întregă zi liberă i se părea cât se poate de atrăgătoare. Îi plăcea munca la bucătărie, dar căldura o afectase foarte mult, așa încât i-ar prinde foarte bine niște timp petrecut pe plajă.

Nu era de mirare că Inge arăta atât de bine, având în vedere faptul că petrecea atât de multă vreme în aer liber.

– Vii la cină? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

– Să am de-a face cu de Vere? Nu, mulțumesc.

– Dar te simți mai bine, nu?

– Sigur. Nu trebuie să faci fața asta. Mâine dimineață o să fiu proaspăt și pe picioarele mele. Până una alta, ai grijă de tine în seara asta. De Vere a crezut dintotdeauna că e mai grozav decât ceilalți.

Harriet schiță un zâmbet. Nu o mai surprindea faptul că nașul ei lăsase frâiele hotelului, aducându-l aproape de faliment. Probabil că în tinerețe fusese la fel de ambițios și de

dornic să fie un învingător, ca și tatăl ei. Dar anii petrecuți în Gambia îl secătuiseră de energie și acum nu prea-i mai păsa de nimic, nici măcar de hotel și de rolul de conducător al acestuia.

În seara aceea, Phineas întârzie la cină. Harriet se așeză la masă cu inima grea. Încercă să pretindă că-i era foame și deranjată de faptul că absența lui Phineas o afecta mai mult decât voia să recunoască. Mâncarea preparată parcă nu mai avea niciun rost.

Totuși, nu era nimic ieșit din comun în faptul că se simțea singură având în vedere că nașul ei era în continuare țintuit la pat, iar ea nu mai cunoștea pe nimeni altcineva. De aceea, prezența lui Phineas era atât de importantă. Dacă l-ar fi întâlnit în Anglia, nu i-ar fi păsat prea mult unde se află în clipa aceea. Numai că nu-l cunoscuse în Anglia și era suficient de onestă cu ea însăși încât să admită că, oriunde l-ar fi cunoscut, ar fi impresionat-o. Era genul de bărbat care știa să se facă de neuitat.

Dintr-o dată, se pomeni cu el în pragul ușii, scuturându-și nisipul de pe pantaloni.

– Credeam că o să coboare și nașul tău, spuse el.

– Mâine, preciză ea.

– O, da! Mâine, exclamă el în timp ce se așeza pe scaunul așezat în fața ei. Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți, se scuză el zâmbind.

– Ba n-am așteptat deloc, tăgădui ea.

– Mâncarea arată grozav. Hai, servește-te! Nu vrem să ne trezim cu tine că leșini. Avem prea multe de făcut. Am dat o tură pe la celelalte hoteluri, să văd cum arată. Standardele lor de calitate sunt cu mult peste așteptările mele, dar putem intra în competiție cu ei atâta vreme cât o să le oferim bucate ca acestea.

– Puteai să-ți dai seama de toate astea și fără să faci un asemenea efort, îl repezi ea. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, probabil ți-ar fi lipsit Trupul cel Frumos.

– Te aprinzi degeaba, spuse Phineas cu o scânteiere în priviri. Nu-ți place Inge?

– Nu cred că o prea înghit femeile în general, replică Harriet.

– Tot ce e posibil, admise el. Dar ne poate fi foarte folositoare. Cunoaște tot ce mișcă pe aici.

– Cred și eu!

– Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc să fi încercat a agăța vreun bărbat într-un mod atât de nerușinat, precum ai făcut tu cu mine.

– Aș vrea să nu mai insiști atât asupra acestui subiect. Știi bine că nu e adevărat.

– Chiar nu e ?

– Știi prea bine că nu.

– Mai că-mi stă pe limbă să spun că ești geloasă pe Inge Knudson, zise el pe un ton amuzat.

Oare să fie adevărat? se întrebă în sinea ei. Dacă așa stăteau lucrurile, el nu va afla niciodată.

– Te-a primit cu brațele deschise. Cred că vă meritați unul pe altul.

– Cândva, am crezut și eu același lucru. Totuși, o relație reluată e ca supa reîncălzită, zise el ridicând din umeri. Câți ani spuneai că o să împlinești?

– Cred că știi, îi replică ea. Te-ai uitat în pașaportul meu fără a-mi cere permisiunea.

– Așa e, recunoscu el. O să împlinești douăzeci și doi. Nu crezi că ar trebui să dăm o petrecere în cinstea ta?

Ea scutură din cap.

– Unchiul John nu se simte prea bine. Dincolo de asta, mărturisi ea, am organizat prea multe petreceri de acest fel pentru a mă putea bucura de una făcută special pentru mine.

– Era doar o idee. Mă gândeam că e o ocazie potrivită să-i invităm pe toți proprietarii de hoteluri de pe-aici, dar o s-o lăsăm pe altă dată. Ce cadou vrei să-ți fac de ziua ta?

– Niciunul.

– Draga mea, termină cu prostiile! Toate tinerele vor să primească daruri. De obicei, cu cât sunt mai scumpe, cu atât mai bine.

– Ei bine, fata asta nu vrea. Cadourile sunt o dovadă de iubire și de încredere. În alte condiții, nu sunt decât simbolul favorurilor pe care donatorul speră să le obțină în schimbul gestului său. Nu mă poți cumpăra atât de ușor, Phineas de Vere!

Brusc, Phineas se ridică în picioare, o prinse de umeri și o

sili să-l privească în față.

– Ți-e teamă de mine? o întrebă el.

– Nu !

La fel de repede precum o prinsese îi dădu drumul, îndepărtând-o de el.

– Atunci, ar trebui să-ți fie! Nu ți-a spus nașul tău că sunt ahtiat după femei?

Harriet sorbi puțină apă din pahar, bucuroasă că mâinile nu-i tremurau.

– Mi-a spus că te bucuri de reputația unui adevărat crai, recunoscu ea, dar nu era o noutate pentru mine. De fapt, chiar tu mi-ai mărturisit asta.

Deși, ceva îmi spune că o să te mai cumințești cu vremea, adăugă ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet, știi că meriți ceva pentru asta?

– Așa e. Dar și tu meriți.

El o sărută pătimaș, iar când îi dădu drumul, aceasta tremura.

Își mușcă buzele, încercând să redevină stăpână pe sine. Cu toate că se albise la față, el părea nepăsător.

– Dacă ai terminat de mâncat, ar fi mai bine să te duci la culcare, Harriet, spuse el într-un târziu. Noapte bună !

Harriet plecă fără să rostească un cuvânt. În sinea ei își spuse că Phineas o sărutase numai ca să se afle în treabă.

În dimineața zilei ei de naștere, Harriet constată că afară ploua. Când își aruncă ochii pe fereastră, Harriet fu șocată să vadă cerul înnorat. Se obișnuise cu un cer plin de nori dimineața, dar aceștia se risipeau imediat sub razele soarelui tropical. Oare se va opri ca prin minune și ploaia asta? Spera din tot sufletul, întrucât umezeala o făcea să-i fie și mai cald. Nu și-a dat seama cât de importantă era briza mării.

Se îmbrăcă imediat cu costumul de baie. Petrecuse ultima săptămână evitându-l pe Phineas de fiecare dată când fusese cu putință. Asta era singura zi când putea fi singură în apă. Indiferent de ploaie, tot va înota. În timpul săptămânii, îl văzuse stând pe plajă cu Inge Knudson și-i auzise râzând.

Dar n-avea de gând ca tocmai de ziua ei să se gândească la ei. Cu atât mai puțin la Phineas. Avea o mulțime de lucruri asupra cărora să reflecteze, ca de exemplu că eforturile ei începuseră să-și arate roadele.

Chelnerii se obișnuiseră destul de repede cu noile uniforme, la fel cum își însușiseră foarte repede noile reguli de comportament.

Avu însă mai puțin succes cu bucătarii.

Harriet le propusese meniuri care le erau complet necunoscute. În cele din urmă, fusese nevoită să le arate ea însăși ce așteaptă de la ei, cum se pregătesc felurile de mâncare pe care dorește să le întâlnească la un hotel orice turist european. Sperase că Phineas va observa strădania ei, însă el nu-i dădu vreun semn în acest sens. Singura ei răsplată fusese îmbunătățirea stării de sănătate a nașului, pofta lui de mâncare și plăcerea de a constata că e atât de pricepută într-ale bucătăriei.

Apa era relativ rece, dar asta îi dădu o stare de bine. Se lăsă pe spate, purtată de valuri.

I se părea ciudat că-și serbează ziua de naștere departe de casă. Familia se pregătea întotdeauna cu acest prilej, făcându-i tot felul de cadouri. Anul ăsta situația era cu totul nouă, dar la douăzeci și doi de ani era suficient de mare pentru a nu regreta asemenea plăceri copilărești.

Când două brațe puternice o prinseră de umeri, fu luată prin surprindere. Nu trebuia să i se spună cine e, pentru că-și dăduse imediat seama.

– La mulți ani, Harriet Mary Anne, spuse Phineas.

– Mulțumesc, zise ea zâmbitoare. Sunt surprinsă că ți-ai amintit, dar și mai surprinsă că te-ai sculat atât de devreme. La ce oră te-ai întors aseară?

– Nu te privește, tânără Harriet. Ai rostit aceste vorbe de

parcă te-aș fi neglijat...

– De ce-aș crede una ca asta? îl întrebă ea.

– Te-ai simțit neglijată? insistă el.

– Dat fiind că ai stat atât de mult pe afară, probabil n-ai observat că am fost mult prea ocupată pentru a mă mai gândi și la altele.

– Cu atât mai bine, spuse el. Dacă ai ceva să-mi reproșezi, fă-o acum. Ia spune, de ce m-ai evitat în ultimele zile?

Ea ridică din umeri.

– Sunt convinsă că Inge te va primi întotdeauna cu brațele deschise, chiar dacă nu va proceda la fel și cu mine.

– Inge nu e inamicul tău, spuse el.

– După felul în care mă privește, nu s-ar zice că ai dreptate. Ești un om cu două fețe, Phineas de Vere.

– Adică ?

– Nu mă privește faptul că te folosești de ea ca să-ți petreci timpul, să te distrezi, dar ești foarte egoist. Mi se pare inacceptabil așa ceva, dar e problema ta, nu a mea!

– Adică... nu crezi că Inge va primi inelul de logodnă, nu?

– Exact.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el zâmbitor. Cândva, i-am dat un inel, dar treaba n-a mers deloc. Cred că niciunul dintre noi nu vrea să mai treacă prin ce-a trecut. Căsătoria este numai pentru cei iremediabil romantici, așa ca tine.

– Poate, admise ea, nedorind să intre într-o dispută cu el.

– Dar nu crezi una ca asta, nu? Ești de părere că, dacă mi-ar păsa cu adevărat, aș putea-o determina să se comporte altfel. S-ar putea să ai dreptate. Poate că, într-adevăr, nu-mi pasă. Poate nu mi-a păsat niciodată.

– E foarte frumoasă, zise Harriet. Orice bărbat și-ar dori s-o țină în brațe.

– Ce știi tu despre felul în care simte un bărbat? Nu mai sunt de mult copil, draga mea Harriet, și prea puțin îmi pasă ce cred ceilalți despre mine. Emiți judecăți de valoare despre lucruri care-ți scapă.

– Adevărat?

– Dacă aș vrea să am o legătură cu tine, poți să fii sigură că nu se va solda cu o căsătorie. Ți-a trecut prin cap una ca asta?

– Numai că eu n-aș intra într-o relație cu tine.

– Ce te face să crezi că vei lua o asemenea decizie?

– Gândesc.

– Da, dar ai nu numai o minte, ci și un trup care poate fi al meu oricând doresc.

– O, câtă vanitate! exclamă ea cu năduf în timp ce încerca să se elibereze din brațele lui.

– Ce, vrei să spui că nu asta căutai atunci când m-ai agățat la Gatwick?

– Nu sunt Inge, ca să caut aventuri amoroase.

– Ai o limbă cam ascuțită, o avertiză el. De ce nu recunoști că mă vrei la fel de mult cât te vreau eu?

– Pentru că-mi dau foarte bine seama că asta nu e totul.

El o fulgeră cu privirea, îi prinse fața și o sărută cu atâta patimă, încât până la urmă se supuse.

– O, Phineas! suspină ea.

Se desprinse însă brusc din brațele lui, încercând să redevină stăpână pe sine.

– Pleacă odată și lasă-mă în pace! Sunt sigură că Inge...

– Femeile geloase sunt o pacoste, zise el. Ce știi tu despre Inge?

– Dar tu ce știi? i-o întoarse ea.

– De ce nu-ți place de ea? o întrebă el pe un ton mai puțin aspru.

– Trebuie să existe un motiv ?

– Nu, dar cred că ai unul, așa că vreau să-l aud.

– Nu există unul precis. Tot ce pot spune, e că nu există acea chimie între noi și prin urmare nu ne placem.

– Harriet, nu-mi mai pune răbdarea la încercare.

– Mi-e teamă de ea, recunoscu Harriet, mușcându-și buzele. Nu-i pasă pe cine rănește. De fapt, nu cred că vede dincolo de lungul nasului.

– Crezi că te-ar putea răni ?

– Nu, dar pe tine da.

– Ți-ar păsa?

– De ce să-mi pese? Îți spun așa, prietenește, că o femeie ca Inge nu aduce decât necazuri. Probabil că ție îți plac astfel de

situații...

– Inge nu are o astfel de putere asupra mea. O asemenea femeie, continuă el zâmbitor, are un farmec pe care nu-l vei înțelege niciodată, jună Harriet.

Era culmea! Harriet ieși imediat din apă fără să privească în urmă.

Se duse săgeată la ea în cameră și se schimbă.

Ceea ce i se păruse o zi promițătoare, se transformă într-un interval temporal de care dorea să scape cât mai repede.

Se va duce să mănânce. Phineas era la bucătărie, dar ea refuză să-l privească.

– Vrei să-ți dau cadoul acum? o întrebă el, așezându-se pe scaunul de lângă ea.

– O, dar e un cadou adevărat! exclamă ea când văzu cutiuța de catifea pe care acesta i-o întinse. Credeam că o să-mi oferi o cutie cu bomboane de ciocolată.

Deschise cutiuța și făcu ochii mari când văzu înăuntru un set de mici bijuterii din argint.

– O, Phineas! Sunt foarte frumoase, dar nu pot să le accept. Sunt prea scumpe. Aș vrea să le accept, pentru că sunt grozave, dar nu pot.

– Mă gândeam eu că o să spui una ca asta. Ce gândire puritană! Nici nu mă gândesc să nu le accepți.

– Fără obligații, da?

– Absolut, o liniști el în timp ce-i punea lănțișorul la gât, iar

ea se topea de plăcere.

– Nu am găuri în urechi, spuse ea. Strică totul.

– Nu-i adevărat, o contrazise el cu zâmbetul pe față. Arăți minunat.

– Îți mulțumesc, Phineas, că te-ai gândit la mine. Mulțumesc foarte mult.

Capitolul 6

John Willett îi zâmbi finei sale.

– Pari foarte încântată, spuse el. Probabil îți prieste faptul că îți serbezi ziua de naștere.

– Așa este, îl asigură ea. Am primit deja un cadou. E de la Phineas, precizã ea arătându-i cutiuța cu bijuteriile din argint. Nu-i așa că sunt frumoase?

– Foarte frumoase, recunoscu nașul ei privind-o cu atenție. Vrei să-ți dau cadoul pe care ți l-am luat acum, sau mai târziu? Nu se compară cu acesta, dar cred că-ți va plăcea.

– Acum, zise ea fără să stea pe gânduri.

– Nimic n-o poate ține pe loc, se plânse Phineas. De altfel, mi-a spus deja că vrea să trândăvească la soare pe plajă întreaga zi.

Harriet îl privi cu coada ochiului, sperând că se va oferi să

petreacă ziua cu ea, însă după toate aparențele avea alte planuri.

– Aș fi vrut să stau cu tine, începu el, dar o să fiu ocupat întreaga zi. O să vin cu Inge la cină. E liberă astăzi și vrea să-și petreacă vremea în altă parte decât hotelul la care lucrează. Totuși, mă tem că vom fi nevoiți să ne bizuim numai pe noi înșine pentru a ne distra clienții. Suntem în dezavantaj față de scandinavi.

– E o idee foarte bună, spuse Harriet.

– Așa mă gândeam și eu, spuse el. Ce-ar fi să deschizi cadoul și să lași politica decizională în seama mea?

– Cu plăcere. Cred că în dimineața asta o să mă duc la Serrakunda, continuă ea. Am aflat că legumele sunt mai ieftine acolo.

– Cine-o să mai meargă cu tine?

– Ai putea să te duci mâine, îi sugeră Phineas.

– Nu vreau să mă duc mâine.

– Deschide cadoul, o presă el.

– Nu e cine știe ce, o avertiză nașul ei. M-am gândit la ceva care să-ți permită o mai plăcută petrecere a timpului liber. Oricum, acesta nu e prea mult, având în vedere că te-am chemat aici pretextând cu totul altceva, iar tu ai reacționat foarte frumos. Nu te-ai supărat pe mine. Ai venit să mă salvezi de la faliment. Sau, după cum spunea Phineas, să faci mâncare bună.

– Mie nu mi-a spus niciodată că aș găti bine, replică Harriet.

– N-am vrut să devii prea încrezătoare în forțele tale, zise Phineas zâmbind.

– În privința preparării hranei? îl întrebă ea, indignată.

– La ce altceva m-aș putea referi?

Într-adevăr, la ce altceva ? își spuse în sinea ei. Chiar și de ziua ei prefera să fie în compania lui Inge.

Își fixă privirea asupra pachetului oferit de nașul ei. Luă un cuțit pentru a tăia hârtia în care era ambalat cadoul. Înăuntru găsi mai multe cărți care aveau drept subiect diversele forme de viață din Africa de Vest: copaci, păsări, flori, ca și o prezentare detaliată a vieții unuia dintre triburile principale: tribul Woloff.

– Am vrut să-ți cumpăr ceva și despre Mandinka, adăugă nașul ei, dar nu mai erau exemplare disponibile. Din multe puncte de vedere, este unul dintre cele mai interesante triburi din Gambia. Pe vremea când se făcea comerț cu sclavi, aceștia erau printre cei mai căutați de către americani, pentru a lucra pe plantațiile lor. Proprietarii de plantații îi numeau mandigoes, dar ei își spun mandinkas.

Harriet răsfoi cărțile, vizibil încântată.

– Îți mulțumesc foarte mult, unchiule John, sunt minunate, zise ea sărutându-l pe obraz și privindu-l pe sub gene pe Phineas.

– N-o să găsești nimic în cărțile astea despre felul în care trebuie administrate hotelurile, nici despre felul în care trebuie distrați clienții, observă el.

– Uite! zise Harriet, arătând cu degetul una din pagini. Sunt niște statistici despre turismul desfășurat în ultimul an. Ce vrei mai mult de atât ?

– Vreau oameni în carne și oase, nu statistici! îi replică el sec.

Ca Inge! Nu exista nicio modalitate de a scăpa de această femeie. Ideea că aceasta va veni la cină o deprimă pe Harriet. Nu o plăcea și nu avea încredere în ea. Ba mai mult, era geloasă pe ea.

Însă oare chiar dacă suedeza asta îndrăzneață nu și-ar fi petrecut vremea cu el, și-ar fi pierdut Phineas timpul cu cineva care nu era o femeie fatală?

Harriet se îndoia de așa ceva.

Când Harriet se duse la mașină pentru a pleca la Serrakunda, nu era niciun indiciu că ar putea ploua. Căldura era înăbușitoare și nicio briză nu venea dinspre Atlantic.

Chiar dacă mai fusese în Serrakunda, acum era emoționată, pentru că urma să exploreze zona.

Deși nașul ei o prevenise, Harriet tot fu șocată când văzu ce se înțelegea acolo prin oraș. Totul i se părea o mahala cu sute de cocioabe. Majoritatea erau vopsite în culori țipătoare.

Peste drum de parcare și de piață erau înșiruite tot felul de tarabe unde se vindeau de-a valma pâine, sardine, leacuri băbești.

O bătrână vindea alune, iar Harriet se opri și o privi câteva momente. Un băiat care-și ținea manualele de școală se apropie

de ea.

– Ești prietenă cu Fatah? o întrebă el sfios.

Harriet era bucuroasă că-l vede. La un moment dat, se întrebase chiar unde anume locuia aceasta, deoarece nu-i dăduse o adresă precisă.

– Știi cumva unde locuiește? îl întrebă ea.

– E mătușa mea, o informă el zâmbitor. Mă cheamă Mustafa. O să fii și prietena mea?

– Da, cum să nu? Pe mine mă cheamă Harriet Farrer.

– N-am mai auzit numele ăsta. Bărbatul care era cu tine în Banjul era soțul tău?

– Nu.

– Fatah spune că e soțul tău și că ții foarte mult la el.

– O, exclamă Harriet, surprinsă să audă una ca asta.

– Soțul lui Fatah este fratele mamei mele, îi mărturisi el la un moment dat.

– Credeam că Fatah e sora ta, zise ea confuză.

– Locuim în aceeași casă, o lămuri el. Dar bărbatul acela cu care erai este cumva fratele tău? insistă băiatul.

– Lucrăm la același hotel, zise ea.

– Înțeleg. Ești domnișoara Harriet. Dar mama și tatăl tău te însoțesc?

– Sunt în Anglia.

Mustafa o privi pieziș.

– Și tatăl meu e în Anglia. A plecat în urmă cu mulți ani.

Mama are un alt soț, dar și acesta a plecat în Mauritania ca să facă bani, mulți bani. Nu s-a întors încă. Acesta e motivul pentru care locuim sub același acoperiș cu familia fratelui mamei. Vrei s-o cunoști pe mama? continuă băiatul, imperturbabil. Nu vorbește o boabă englezește, dar i-ar plăcea să cunoască o englezoaică. O să traduc eu.

– Aș fi încântată, spuse Harriet, întrebându-se cât mai era de mers deoarece soarele era tot mai dogoritor. Ne apropiem? întrebă ea, plină de speranță.

Trecură pe lângă un grup de femeie care cărau apă. Una dintre ele, mai tânără și ținând un copil în brațe, îl întrebă ceva pe Mustafa și râse.

– Dorea să știe dacă te duci la Fatah, preciză el, vizibil stânjenit. Fatah le-a spus că vei veni s-o vizitezi, dar prietenele ei n-au crezut-o. Foarte puține toubab vin în Serrakunda.

– Să înțeleg că Fatah mă așteaptă? întrebă Harriet.

Mustafa dădu din cap a încuviințare.

– Probabil a aflat deja că vii. Trebuie să încetinim pasul ca să aibă timp să se schimbe. Vrei să-ți cumpăr niște alune?

Harriet îi dădu niște mărunțiș pentru a cumpăra alune, spunându-i să le ofere tuturor copiilor de acasă.

Băiatul se întoarse imediat cu mai multe pungi de alune și-i puse restul în palmă.

Ajunseră în sfârșit la locuința lui Fatah.

– Intră, te rog, o pofti Mustafa. Ești binevenită, adăugă el

împingând o ceată de copii care o priveau cu ochi strălucitori și încruntându-se la bărbații care se opriseră din muncă pentru a se holba la ea

– Să nu te superi pe ei, se scuză Mustafa. Nu prea vin albi pe aici.

– Toubab! exclamă unul dintre copii.

– Asta înseamnă o persoană albă, îi traduse Mustafa, dându-i furios la o parte pe copii și pe oameni deopotrivă. Mă duc s-o chema pe Fatah, continuă el în engleză.

Dar chiar în clipa aceea își făcu apariția Fatah, îmbrăcată elegant într-o rochie purpurie. Îi strânse mâinile lui Harriet și o pofti înăuntru.

– Mă bucur să te văd. Am aflat că o să vii astăzi la Serrakunda. Sora mea, Yasin, mama lui Mustafa și cu mine am rămas acasă special ca să te vedem. Îți place țara noastră?

– Foarte mult, spuse cu însuflețire Harriet. De unde știai că o să vin astăzi aici? întrebă ea curioasă.

– Moussa, băiatul care are grijă de camera ta la hotel i-a spus lui Mustafa, iar Mustafa a venit imediat acasă pentru a mă anunța, o informă ea râzând. Îți place casa mea?

Harriet se grăbi să răspundă afirmativ. Fatah avea numai două camere, fiecare dintre ele mobilate cu un pat și un scaun. Camerele erau date cu verde și decorate cu scoici. Nu erau tablouri pe pereți, iar dușumeaua era goală. Nu aveai unde te așeza decât fie pe marginea patului, fie pe scaun.

– Ai vrea ca Yasin să aducă niște răcoritoare? o întrebă Fatah.

Harriet, care se așezase pe marginea patului, își duse mâinile la spate, dezvăluind în acest fel, fără să vrea, lănțișorul de argint pe care-l purta. Fatah veni imediat lângă ea pentru a se uita la bijuterie, ochii strălucindu-i de încântare.

– E argint gambian, zise ea. E foarte frumos lănțișorul. Ți l-a oferit soțul tău?

– Nu e soțul meu, protestă Harriet.

Fatah ridică din umeri, neinteresând-o să știe care era relația dintre ea și Phineas.

– Dar el ți l-a dat, nu?

– Da, recunoscu Harriet. E ziua mea și...

– Ai și o brățară, spuse și mai uimită Fatah. Dar n-ai cercei care să se potrivească, adăugă ea, dezamăgită.

– Ba da, am. Numai că n-am putut să-i pun, deoarece nu am găuri în urechi.

Fatah își duse mâna la gură, încercând să nu râdă. Nu cunoscuse până atunci o femeie care să nu aibă găuri în urechi.

– Vrei să ți se facă găurile astăzi? o întrebă ea.

– Da.

– Foarte bine. Yasin se ocupă de asta. Ea le-a făcut găuri în urechi tuturor fetițelor de aici.

– Da, dar... eu nu sunt o copilă.

– Nu-ți face griji. Urechile tale sunt ca ale unei copile. Yasin se ocupă de asta.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc la un doctor, opină Harriet.

– Yasin e mai pricepută, insistă Fatah. Doctorul e prea scump și nu se pricepe la fel de bine.

Nu peste multă vreme, apăru cealaltă femeie cu răcoritoarele. Fatah o puse la curent cu faptul că Harriet nu avea găuri în urechi.

– Ea e Yasin, i-o prezentă Fatah.

– Îmi pare bine, zise Harriet, ridicându-se pentru a-i strânge mâna.

Mama lui Mustafa spuse ceva în graiul ei, după care începu să-i examineze urechile. Într-un târziu, dădu din cap afirmativ.

– Spune că o s-o facă, îi traduse Fatah, entuziasmată. Dar ai nevoie de niște cercei pe care să-i ții în ureche până ce se vindecă rănile. Înțelegi? Yasin spune că trebuie să te duci la Brikama, aurarul, iar el o să-ți facă niște cercei din aur pe care să-i porți la început. Spre deosebire de argint, aurul e curat și n-o să-ți creeze probleme. O să meargă Mustafa cu tine și o să vorbească meșterului.

Harriet avea senzația că e, într-adevăr, un copil. Stătu puțin în cumpănă, mușcându-și buzele, după care întrebă:

– Cât o să coste?

Cele două femei se consultară în timp ce deschideau sticlele cu răcoritoare.

– Aurul o să coste cam o liră, spuse Fatah. Yasin o să vrea și

ea o liră, dar și doi dolari. Înainte costa mult mai mult, o lămuri ea.

Harriet dădu pe gât băutura, răsuflând cu ușurare. Căldura îi provocase o sete îngrozitoare. Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut și niște gheață, dar se mulțumi și cu ceva călduț.

Fatah și Yasin împărțiră o sticlă. Harriet își dădu seama că nu avuseseră mai mulți bani, dar se gândea că dacă le-ar oferi bani, acestea s-ar supăra. În schimb, scoase bucuroasă pachetele cu alune pe care le cumpărase Mustafa și le puse pe podea, invitându-le să se servească.

– Dacă e să mă duc la Brikama, trebuie s-o fac imediat, zise Harriet. Trebuie ca la cină să fiu la hotel.

Fatah se ridică și-l chemă pe Mustafa. Cele trei femei își strânseră din nou mâinile, iar Harriet plecă însoțită de băiat.

Cartierul lui Brikama era mai sărac decât Serrakunda. Copilași se iveau de peste tot, ca să se holbeze la Harriet.

Doi bărbați, care stăteau pe marginea drumului și făceau amulete, îl strigară pe Mustafa.

– Vrea să-ți facă un ju-ju, îi explică el. O să-ți aducă numai bine.

– Nu pare a avea asemenea puteri, obiectă Harriet.

Mustafa se încruntă.

– Spune că are puteri magice, dar nici eu nu cred în ju-ju. În Gambia și în Senegal, toată lumea poartă ju-ju, ca să fie învingători. Vrei să-i vezi lucrând? o întrebă el.

Harriet se uită un răstimp la ei. Era destul de simplu ceea ce făceau ei.

– Asta e casa aurarului, spuse dintr-o dată Mustafa, amintindu-și motivul pentru care se aflau acolo. Intrăm?

După ce stătuse atâta vreme în bătaia soarelui, când intră înăuntru i se păru că e întuneric beznă. Treptat, se obișnui și constată că erau foarte mulți oameni acolo, vorbind vrute și nevrute, dar mai ales bârfind.

– N-are niciun rost, zise băiatul oftând. Nu ne putem înțelege. Bărbatul ăsta face parte din alt trib, îi explică el.

Harriet își roti ochii prin încăpere.

Nu prea părea că există cineva care i-ar putea traduce.

Parcă nimeni nu vorbea aceeași limbă cu vecinul său.

– De asta se vorbește engleza în Gambia, îi spuse Mustafa, dezamăgit.

– Vorbesc franțuzește, se auzi o voce sfioasă.

– E senegalez, spuse Mustafa pe un ton disprețuitor. Nu știu franțuzește, pentru că sunt din Gambia, se scuză el.

Din fericire, Harriet o rupea binișor pe franțuzește.

Îi explică bărbatului că vrea să-și facă găuri în urechi și că are nevoie de niște înlocuitori pe care să și-i pună imediat.

Toată lumea dinăuntru glumi pe seama acestui fapt după ce senegalezul le explică despre ce e vorba.

– O să ți-i facă aurarul, îi promise senegalezul. Sunt gata într-o jumătate de oră, dar trebuie să-i plătești acum, ca să aibă

cu ce să cumpere aurul. Înțelegi?

Harriet încuviință și-i întinse aurarului banii.

În timp ce toți ceilalți se buluceau la banii primiți, Harriet și Mustafa ieșiră afară ca să dea o tură prin împrejurimi.

– Dacă asta e ce vrei, se resemnă băiatul, deși nu e mare lucru de văzut.

Merseră la magazin, iar Harriet îi cumpără lui Mustafa niște bomboane. O ceată de copii se țineau după ei, râzând de faptul că o toubab nu avea găuri în urechi.

– Fac parte din tribul Fula, o informă el pe un ton disprețuitor. Sunt foarte bogați, dar nu mă pot înțelege cu ei.

– Tu din ce trib faci parte? îl întrebă ea.

– Mandinka, îi răspunse el umflându-se în pene, de parcă niciun alt trib nu s-ar fi putut ridica la asemenea standarde. Și președintele face parte tot din tribul Mandinka. Aurarul nu face parte din tribul Fula, ci din altul. De-aia nu-l înțeleg. Poate că face parte din Jola sau din Serahuli. Nu face parte din Woloff, pentru că le vorbesc foarte bine limba. Nu e vina mea că nu-ți pot traduce.

– Evident că nu, întări Harriet.

– Vrei să-i vizităm pe sculptorii în lemn? o întrebă Mustafa.

– Există așa ceva aici?

– Realizează cele mai frumoase sculpturi. Le poți vedea la Banjul. Aici, vând mai ieftin.

Harriet era nerăbdătoare să vadă sculpturile care se vindeau.

Mustafa îi croia drum prin mulțime, amenințându-i că vor fi pedepsiți dacă vor sta în calea ei.

Deloc impresionați, copiii o prindeau pe Harriet de mână și o pipăiau, de parcă nu le venea să creadă că, în afară de culoare, e la fel ca ei.

Cioplitorii în lemn își desfășurau activitatea în aer liber, la umbra unui copac. Uneltele pe care le foloseau erau extrem de simple : un toporaș care-i ajuta să secționeze lemnul în lungime și un cuțit pentru operațiunile mai delicate. Unele obiecte nu fuseseră prelucrate, rămânând neșlefuite, dar altele erau foarte frumos și dibaci prelucrate.

Harriet se uită cu atenție la o barcă de lemn care zăcea pe pământ. Nu mai văzuse până atunci așa ceva. Parcă era pregătită să-l ducă pe mare pe Noe și toată familia lui.

Privirea îi fu atrasă de o mască imensă și impresionant cioplită. Decise pe loc s-o cumpere, deoarece o găsea fascinantă.

– Cât o fi costând asta? îl întrebă ea pe Mustafa.

– Vrei să cumperi așa ceva? Știi ce reprezintă? o întrebă la rândul lui Mustafa.

– Da, dar tot o vreau.

Băiatul ridică din umeri.

– Măștile de genul ăsta sunt specifice poporului meu, spuse el. Nu prea mai sunt folosite în zilele noastre. Cândva, Suliță-Roșie purta o asemenea mască, putând astfel să spună

care oameni sunt buni și care sunt răi. Masca asta îi conferea puterea de a citi în sufletele oamenilor. La țară, Suliță-Roșie încă îi mai judecă pe oameni, dar își acoperă fața cu scoarță de baobab, pentru ca nimeni să nu-l recunoască. Măștile de genul ăsta au devenit o raritate, sunt foarte scumpe.

– Dar puterea lor este aceeași, indiferent de persoana care le poartă?

Mustafa păru oarecum speriat.

– Masca asta conferă o mare putere celui care o poartă, zise el în cele din urmă.

Totuși, masca nu era chiar atât de scumpă pe cât se temuse. Îi dădu meșteșugarului exact cât îi ceruse, negândindu-se că nu știa când va fi plătită ea însăși pentru munca pe care o făcea. Dar, la urma urmei, cinci lire nu erau o sumă prea mare.

Bărbatul i-o întinse, iar ea o prinse între mâinile tremurânde. Era mult mai grea decât crezuse și fu cât pe ce să-i scape din mâini. Mustafa îi sări în ajutor.

– Cred că e mai bine s-o duc eu, se oferi el. E mai grea decât crezi.

Dar Harriet refuză. Atinse cu vârfurile degetelor găurile care reprezentau ochii, minunându-se de expresivitatea lor. Îi plăcea în mod deosebit gura zâmbitoare. Dar era un zâmbet ironic, oarecum batjocoritor.

Brusc, își dădu seama de ce o cumpărase.

Avea întipărit zâmbetul lui Phineas pe ea.

Capitolul 7

Mustafa nu voia deloc ca Harriet să intre cu această mască în casă. Chiar dacă afișa un aer nepăsător, Harriet era convinsă că, înlăuntrul sufletului său, Mustafa credea în puterea magică a măștii. Luă cheile mașinii de la ea și depozită masca în protbagaj, asigurând-o că va fi în siguranță acolo.

Când intrară înăuntru, casa i se păru familiară. Un sentiment de "acasă" pe care nu știa cum să-l interpreteze de vreme ce numai în dimineața aceea păsise acolo, iar oamenii aceia erau totuși niște străini. Niște străini de calitate. Simțea că e binevenită acolo, iar asta o făcea încrezătoare, ceea ce nu prea resimțea printre străinii din țara ei.

Yasin luă cerceii de aur din mâinile lui Harriet și-i cercetă cu atenție.

– Sunt bine făcuți? o întrebă Harriet pe Fatah.

– Da, sunt în regulă, o asigură femeia africană. Nu-ți face griji, domnișoară Harriet. Yasin n-o să-ți provoace niciun fel de durere, o să vezi.

– Știu, zise Harriet pe un ton neconvingător.

Fatah clătină din cap, de-abia reușind să-și stăpânească râsul.

– Yasin nu e încă gata. Îți place cum e îmbrăcată? Cred că da. Nu vrei să cumperi niște material ca al ei cât mai aștepți? Dacă vrei, putem merge la fabrica din josul străzii și te pot prezenta croitorului. Vrei?

Harriet stătu în cumpănă, gândindu-se la banii pe care-i mai avea.

De ce nu? își spuse ea în cele din urmă. Dacă va rămâne fără bani, îi va ruga pe părinții ei s-o împrumute până își va reechilibra bugetul. Era oricum, o soluție mult mai bună decât să-i ceară bani lui Phineas. Nimic n-ar putea-o determina să facă una ca asta.

– Nu trebuie să cumperi nimic, o asigură Mustafa. Îți învârți ochii pe acolo, dacă asta e ce preferi. Confecționează pânză foarte subțire, cu tot felul de imprimeuri pe ea.

– Lucrez aici, precizează Fatah. Vând țesături în Banjul, dar uneori lucrez și la fabrică.

Fabrica nu era departe de casă.

Fatah intră prima, pășind de parcă ar fi fost vorba de un palat. De fapt, nu erau decât vreo după cămărute într-o curte, dar unde se desfășura o activitate foarte intensă.

Toată munca era realizată manual.

– N-ai vreme acum să cumperi, o avertiză Mustafa. Uită-te și cumpără altă dată, când o să mai treci pe aici.

Fatah îl aprobă.

– Probabil că Yasin e pregătită spuse ea. Nu trebuie să cumperi, dacă nu vrei. O să mai vii pe la noi, nu?

Harriet răspunse afirmativ, pe un ton entuziast. Și-ar fi dorit să dea dovadă de același entuziasm gândindu-se la Yasin. Nu știa abolut nimic despre standardele de igienă practicate de această femeie și, dacă ar fi avut curajul, ar fi renunțat pe loc.

Astăzi împlinesc douăzeci și doi de ani, încercă ea să se liniștească. Prin urmare, nimeni nu mă poate obliga să fac ceva împotriva voinței mele.

Fatah se strecură în casă și se așeză pe scaun. Yasin veni imediat cu două ace înroșite la foc.

Cele două femei se consultară câteva clipe. Apoi, pe nesimțite, Yasin îi vârî cele două ace în lobii urechilor și, imediat, îi puse cei doi cercei cu o neobișnuită repeziciune.

Fatah îi traduse imediat ce spunea Yasin, anume că o va durea puțin, dar nu cine știe ce. Ceea ce conta cu adevărat, era să-și miște cerceii în urechi pentru ca aceștia să nu înțepenească și să îngreuneze procesul de vindecare.

Fatah o asigură că peste câteva zile va constata că a meritat să facă acest efort și va putea purta cerceii oferiți de bărbatul ei.

– Te rog să mai vii pe la noi, îi spuse Fatah în timp ce Harriet

se îndrepta spre mașină, însoțită de Mustafa.

Acesta îi ținu portiera deschisă până ce Harriet intră înăuntru și reînnoi invitația mamei sale.

– Să mai vii, domnișoară Harriet! Să mai vii!

Șofatul pe drumul de întoarcere îi solicită întreaga putere de concentrare. Mai ales că-și uitase ochelarii de soare acasă. O dureau urechile, dar nu foarte tare. Ceea ce o îngrijora cel mai tare, era reacția lui Phineas, care-i repetase că nu se pleacă într-o asemenea expediție fără ochelari protectori și fără pălărie pe cap.

Un bâtlan era așezat pe podul unde trebuia ca mașinile să reducă viteza. De fapt, observă că erau mai mulți, fapt care o miră, întrucât știa că bâtlanii erau păsări solitare. Brusc, una dintre păsări își desfăcu aripile, încercând parcă să capteze briza mării.

Soarele, care o lovise în moalele capului, nu prea o lăsa să se bucure de priveliște.

Parcă mașina în fața hotelului și putu în sfârșit să răsufle ușurată. I se părea că e în flăcări. Moussa o aștepta în fața ușii. Harriet îl rugă să se ducă la mașină și să-i aducă masca din portbagaj.

– După aceea, vreau să-mi aduci o limonadă, adăugă ea.

– Da, mama. Unde să pun masca? întrebă el.

– Pe bar, îl instrui Harriet. O s-o iau mai târziu la mine în cameră.

Era ca buimacă, întrebându-se dacă nu cumva se îmbolnăvise.

Luă o cană cu băutură în mână și se duse pe verandă, pentru a privi marea. Aceasta părea densă, fără scânteierile pe care le văzuse în zilele anterioare. Cerul arăta cam la fel cu marea.

Cine știe ? Poate va veni furtuna. O furtună din aceea tropicală care să brăzdeze cerul. Poate acela era motivul pentru care se simțea atât de ciudat.

– Bună, Harriet! Ai cumpărat legume?

Harriet se răsuci imediat pe călcâie, simțindu-se cu musca pe căciulă. Clătină din cap.

– Dar ce-ai făcut? o întrebă el iritat. Știi că ai sânge pe gât?

Harriet nu apucă să răspundă la această întrebare, pentru că din hol auzi un țipăt și imediat Inge dădu buzna înăuntru.

– E o mască hidoasă acolo, zise ea furioasă. Mi-a căzut pe picior și a fost cât pe ce să-mi rupă piciorul. Nu trebuie lăsate astfel de lucruri într-un loc public.

– O mască? întrebă Phineas.

– Am adus-o eu din Brikama, îl informă Harriet. Suliță-Roșie știe să deosebească oamenii buni de cei răi. Se pare că pe Inge n-a luat-o în seamă.

Inge parcă acum o vedea pentru prima dată pe Harriet.

– Doar nu crezi în asemenea superstiții? o întrebă ea, privind-o disprețuitor.

– De ce nu? ripostă ea, ridicând din umeri.

Inge tăcu, frecându-și piciorul și schimonosindu-se de durere.

– Ce e potrivit pentru locuitorii din Gambia nu merge și în cazul europenilor, draga mea.

– De ce nu? repetă Harriet.

Imaginea măștii căzute pe piciorul lui Inge o făcu să râdă. Cu greu se abținu să nu chicotească.

– Soarele! spuse brusc Phineas, luându-i pălăria din cap și întinzându-i-o lui Harriet. Nu ți-ai pus ochelarii de soare. Ți-am zis că o să regreți dacă n-o faci.

Harriet era pe deplin conștientă de faptul că Inge îi examina cu atenție pe amândoi. Suedeza își puse posesiv mâna pe genunchiul lui Phineas, gest care o determină pe Harriet să strângă pumnii.

– Phin, dragule, începu ea cu o voce drăgălașă, nici nu e de mirare că Harriet arată speriată de moarte de fiecare dată când îi vorbești. Amintește-ți că astăzi împlinește douăzeci și doi de ani și se poate descurca și singură, fără ca tu să încerci să-i conduci viața. Ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut, iar apoi să ne lași puțin libere, ca să stăm de vorbă?

– Numai dacă te limitezi la a spune adevărul, o avertiză Phineas. Amintește-ți, Suliță-Roșie ți-a dat deja un semn.

– O, ce prostii! spuse Inge râzând. Nu-mi spune că ai ajuns să crezi în așa ceva...

Harriet aștepta cu nerăbdare să vadă ce răspuns va oferi

Phineas.

– Credința face uneori ca lucrurile să se întâmple cu adevărat, decretă el. Nu mă pot abține să spun că Harriet ar face mai bine să se retragă la ea în cameră pentru a se odihni, adăugă el pe un ton îngrijorat. Asta chiar dacă nu soarele este de vină pentru rănile pe care le are la urechi.

Harriet ridică privirea, uimită. Oare de ce inima îi bătea în acest fel de fiecare dată când se apropia de ea?

– Nu sunt urechile tale, ripostă Inge cu asprime în voce. Vezi-ți de treburile tale, Phineas, și adu-mi ceva de băut, așa cum ți-am cerut.

Harriet se aștepta ca acesta să-i dea o replică usturătoare, așa cum proceda cu ea, dar nu se întâmplă una ca asta. Phineas luă paharele goale și se duse la bar.

– În Suedia, de multă vreme femeile nu mai sunt considerate proprietatea bărbaților, remarcă Inge. E ceva pe care Phineas trebuie neapărat să-l învețe. N-ar trebui să-l faci să se creadă cel mai grozav în toate cele.

– Poate că e, spuse Harriet.

– N-o să-l cucerești lingușindu-l, draga mea. De când vă cunoașteți?

– De câteva zile.

– Și... în acest timp a apucat să-ți vorbească despre noi?

– De ce? Sunt multe lucruri de aflat? întrebă ea, dezgustată.

– O să fie mai multe cât de curând, spuse Inge zâmbind. Eu

și cu Phineas ne-am logodit acum trei ani și urma să ne căsătorim. Probabil acum vom relua relația de unde am lăsat-o. Cred că e bine să știi cum stau lucrurile. Nu ai un viitor alături de Phineas.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva, spuse Harriet, evitând privirea suedezei.

– Evident că nu! Totuși, voiam să știi cum stau lucrurile, pentru că ești genul de femeie pe care un bărbat cu sânge-rece, unul ca Phineas, o poate foarte ușor răni. Nu cred că se gândește prea mult când își alege armele pe care le folosește. Iar pe tine te folosește pentru a mă pedepsi pentru ceva petrecut în urmă cu niște ani.

– Nu cred că e ceva care să mă privească.

– Ar putea fi. Sper să înțelegi cât mai repede cum stau lucrurile cu Phineas. Are o viziune primitivă asupra femeilor și a sexului. Bărbatul și femeia nu sunt egali, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun. Pe mine nu m-a iertat nici până în ziua de astăzi că nu sunt de acord cu el. Ne-am întâlnit la Stockholm într-unul din hotelurile sale și dorința s-a aprins între noi imediat. Voia să-l însoțesc imediat în Anglia, dar eu aveam alte angajamente. A fost nevoit să mă lase singură în Stockholm întreaga vară.

Harriet se foi pe scaun, simțindu-se ca pe ghimpi.

– Aș vrea să te oprești aici cu mărturisirile, spuse ea.

– Iar eu care nu l-am luat în serios pe Phineas când a spus că o să fii șocată de franchețea mea...

Remarca aceasta o lovi în plin. Și-ar fi dorit foarte mult ca Phineas să nu fi discutat despre ea cu Inge. Oare de ce-o făcuse? Roși.

Se întrebă dacă Phineas îi vorbise și despre faptul că o sărutase aproape de cum o văzuse ?

– De ce să fiu șocată? întrebă Harriet. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că lui Phineas i-a lipsit compania femeilor.

– A femeilor pe care nu dă doi bani, completă Inge, triumfătoare. Prin urmare, de ce ar obiecta împotriva prietenilor mei?

– Poate pentru că femeile sunt mult mai predispuse să se implice emoțional, sugeră Harriet, dezgustată.

– Nu cred una ca asta, declară Inge. De ce-ar fi? N-ar trebui, în zilele noastre. Dacă-ți e foame, mănânci. Dacă vrei să faci dragoste, faci. Nu?

– Cred că lui Phineas îi este greu să înțeleagă acest tip de raționament, murmură Harriet.

– De ce și-ar face griji? întrebă Inge, încruntându-se. Habar n-ai ce gelos era. Va încerca să se răzbune pe mine, făcându-mă geloasă. Iată care este motivul discuției acesteia. Treacă-meargă de la mine câteva săruturi, dar Phineas de Vere e al meu. Mi-am dorit întotdeauna să pun mâna pe el, iar dacă încearcă cineva să mi-l ia, mă pot comporta foarte urât. Stai departe de el și o să fim amândouă fericite.

Pe Harriet o cuprinse durerea de cap.

– Phineas poate să hotărască și singur, spuse ea.

Probabil că alegerea nu-i va fi favorabilă, își spuse în sinea ei.

Inge și Phineas aveau păreri diferite de ale ei. O considerau demodată și supusă.

– Trebuie să mă spăl înainte de cină, se scuză ea.

Se ridică brusc în picioare, dar simți cum o apucă vertijul. Phineas avusese dreptate când îi prezisese că va regreta faptul că nu purtase ochelari de protecție.

– Gata, ați terminat de discutat? o întrebă el pe când Harriet trecea pe lângă bar. Din câte pot să-mi dau seama, nu prea ți-a plăcut această discuție... Despre ce ați vorbit?

– O, nici eu nu știu, zise ea, zâmbind silit. Mă simt îngrozitor.

– Nu mă surprinde, prostuțo! zise el încruntat. Sângerezi din nou. N-aș fi deloc surprins să aflu că, pe lângă insolație, te-ai și infectat. Ce naiba ai făcut?

– Voiam să port cerceii, începu ea să-i explice.

– Și cu ce preț? De ce nu te-ai dus la doctor?

– Yasin e la fel de bună ca oricare alt doctor.

– Mă bucur să te aud că spui asta. Dacă ar trebui să spun ceva în această privință, Harriet Mary Anne...

– Dar nu trebuie s-o faci, îl respinse ea pe un ton potolit. La douăzeci și doi de ani, Phineas, sunt suficient de mare încât să pot lua singură decizii, nu crezi ?

– N-o să te maturizezi niciodată cu adevărat. Îmi vine să-ți dau o palmă pentru nesăbuința ta. Trebuie să fii supravegheată

douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Ca să vezi! i-o întoarse ea. Având în vedere că ești practic nedespărțit de Inge, cred că ar fi cazul să mă lași în pace.

O privi cu răceală.

– Inge se conduce după propriile reguli, dar asta nu înseamnă că eu joc după ele. Ar fi trebuit să știi deja asta. Ce-ar fi să te duci la culcare și s-o lași pe Inge să aibă și singură grijă de ea? Și trage jaluzelele, ca să nu mai intre soarele peste tine. O să te simți mai bine după ce o să te mai răcorești.

Luă masca lui Suliță-Roșie de pe bar și se îndreptă spre dormitor. O așeză cu atenție pe etajera de sub oglindă. Asemănarea măștii cu Phineas era stranie.

Ce proastă fusese că se îndrăgostise de el! Dar cum să se mai oprească acum?

Se duse la duș și dădu drumul la apă. Mai întâi caldă, iar apoi din ce în ce mai rece.

Când ieși de sub duș, nu se sinchisi să se șteargă, ci se înfășură într-un halat, după care se întinse pe pat, așteptând ca Moussa să-i aducă cina.

Când auzi un ciocănit în ușă, tresări și răspunse. Dar nu Moussa intră, ci Phineas.

– N-ai mâncat, o dojeni el.

– Am adormit, zise ea.

– Te simți mai bine? o întrebă el, ceva mai relaxat.

– Tot mă mai dor urechile.

– O meriți din plin.

– Poate, dar nu-mi pare rău pentru ce-am făcut. La fel cum nu știu de ce te-ar interesa pe tine. La urma urmei, sunt urechile mele.

El nu răspunse, dar se duse în baie, de unde se întoarse cu un pahar cu apă fierbinte și niște vată. Mirosul dezinfectantului se simțea peste tot.

– Ridică-te, Harriet, îi comandă el, dacă nu vrei să-ți ud perna. Cine ți-a făcut găuri în urechi? Vreo vrăjitoare din Serrakunda?

– O prietenă, îl contrazise ea. Ea face găuri în urechi tuturor fetițelor de acolo. A înțeles prea bine că doresc să port cerceii pe care mi i-ai dăruit. La fel și Fatah.

– Cred că și eu pot înțelege, oftă el. Nu sunt chiar atât de prost...

– Nici măcar când vine vorba de Inge?

– Inge are principiile ei, spuse el într-un târziu. Mi-am pus prea multe speranțe în ea, dar n-am să mai fac greșeala asta.

Scoase o cutie cu alifie din buzunar și întinse câte puțin pe fiecare lob al urechii.

– Totul s-a petrecut în urmă cu multă vreme...

Privirea îi căzu asupra măștii pe care Harriet o cumpărase din Brikama. Ridică mirat din sprâncene.

– Asta a căzut pe picioarele lui Inge?

Harriet dădu afirmativ din cap, de-abia stăpânindu-și râsul.

– Încearc-o! Gura e cam ca a ta. Cred că ți s-ar potrivi.

– E frumoasă. Unde-o s-o ții?

– Cred c-am s-o pun pe unul din pereții din salon. dacă n-ai nimic împotrivă, evident.

– Chiar te rog, zise el după care se duse în baie să se descotorosească de apă și de vată.

– După ce te vindeci, o să mergem în susul râului să vedem dacă putem plănui un traseu pentru o eventuală excursie a oaspeților noștri.

– De ce n-o iei de Inge ? îl întrebă ea, evitându-i privirea.

– Pentru că nu vreau. Iar dincolo de asta, are și ea propriile ei activități. Nu vrei să vii ?

– Știu și eu...

– De ce nu ?

– Unchiul John...

– N-o să lipsim mult, zise el. Credeam că-ți dorești să vezi câte ceva din țara asta.

– O să mă mai gândesc, spuse ea cu prudență.

– Ba o să faci așa cum ți se spune, zise el mângâind-o ușor pe obraz. Cred că ai avut suficientă independență zilele astea și ai văzut cu asupra de măsură unde te poate duce. Meriți o mică vacanță, așa... vreo două zile departe de hotelul ăsta. Nefăcută de tine, mâncarea n-a fost prea grozavă, iar nașul tău s-a cam îmbufnat. Așa încât, fie că vrei, fie că nu, tot o să vii cu mine. Ne-am înțeles?

John Willett își întâmpină fina privind-o cu vădit interes.

– Harry, sper că nu te-ai îndrăgostit de de Vere. Știi, n-o să iasă nimic. În lumea asta a hotelurilor este binecunoscut ca un crai. Călătorește foarte mult și nu e niciodată singur. Întotdeauna e cu o femeie și rareori se întâmplă să fie aceeași. Te va face să suferi.

– Nimic din ceea ce ai spus nu-i adevărat, unchiule John. Fără a mai pune la socoteală faptul că o are pe Inge. Prin urmare, are cu cine să se distreze.

– Dacă nu-l va lăsa baltă.

– N-o va face. Au fost logodiți și urmau să se căsătorească, iar acum, dacă tot s-au regăsit, au decis să reia relația de acolo de unde o lăsaseră.

– Părinții tăi s-ar supăra foarte tare pe mine dacă ar afla că am permis să te îndrăgostești de un bărbat ca de Vere. Oricum, îmi vor face morală că te-am chemat aici pentru a-mi servi propriile interese. N-ar fi mai bine să te întorci în Anglia, înainte ca ireparabilul să se producă?

Harriet era pe deplin conștientă de faptul că n-ar lăsa-o să

plece, chit că știa că întoarcerea în Anglia ar fi fost cea mai bună soluție.

Își mai turnă ceai în ceașcă, după care începu să-și răsucească cerceii în urechi. Rănile se vindecaseră de-a binelea.

– Ia să vedem noi, zise Phineas, care tocmai atunci intra în salon. S-au închis rănile?

– Cred că da, spuse ea.

Încercă să nu se arate tulburată de atingerea lui.

– Te mai doare? o întrebă el.

– Sunt câteva zile bune de când nu mai simt nicio durere.

– Ești mult mai norocoasă decât meriți. Ai făcut o nerozie și nu s-a întâmplat nimic. Dar data viitoare s-ar putea să nu mai fii la fel de norocoasă

– Nu-mi pasă, atâta vreme cât pot să port cerceii ăștia.

– Poate n-ar fi trebuit să te invit în călătoria asta, opină el, alunecând pe scaun.

– Te asigur că aș fi supraviețuit.

– Sunt convins de asta, zise el privind-o ironic. Ai masca lui Suliță-Roșie, iar ea o să te protejeze.

Harriet întoarse imediat capul, ca să se asigure că masca se afla în continuare acolo unde o agățase. Conturul buzelor de lemn semăna izibitor cu acela al lui Phineas, încât Harriet se întrebă dacă nu cumva el servise drept model.

– Ai grijă ce spui, îl avertiză ea. Spre deosebire de tine, Inge nutrește un respect plin de teamă pentru ea, adăugă ea

neputându-și reprima un chicotit.

– Draga mea, Inge nu crede în superstiții. E prea modernă pentru a visa la vrăjitori-tămăduitori ca Suliță-Roșie.

Phineas ridică din sprâncene.

– Ce-ar fi să vorbim despre subiecte mai serioase? Ca de exemplu, călătoria noastră de mâine? Crezi că ai timp suficient să te pregătești?

– O să mă descurc, spuse ea pe un ton serios. Deși, dacă nu mă înșel, unchiul John a pomenit ceva de primii vizitatori care vor sosi în curând.

– Peste patru zile, precizează nașul ei. O să vă întoarceți până atunci. Nu-ți face griji, Harry! Du-te cu Phineas și distrează-te! Evident, dacă ești ferm convinsă că urechile-ți sunt în bună stare. Mie mi se pare că mai sunt puțin roșii...

– Nu sunt deloc surprinsă că mă tratați în acest fel, zise ea.

Deși își dorea foarte mult să plece în călătorie cu Phineas, la fel de adevărat era faptul că se temea să petreacă atât de multă vreme numai cu el. De aceeași părere era și nașul ei, chiar dacă nu se exprimase deschis în această privință.

– Și mă rog, cum ești tratată? o întrebă Phineas cu o sclipire în priviri.

– Harriet se află în paza mea... începu unchiul John.

– Pot să am și singură grijă de mine, insistă Harriet, punând în acest fel capăt oricărei alte dispute pe acest subiect. Am fost iar în Serrakunda, continuă ea. Yasin și Fatah au ținut neapărat

să vadă care e starea urechilor mele. Au fost foarte drăguțe cu mine.

Sunt niște persoane de treabă. Fatah mi-a oferit în dar o rochie. Aș fi vrut să-i întorc gestul, dar...

– N-ai avut bani, spuse Phineas în locul ei.

– Păi... n-am câștigat nimic de când am venit aici, se scuză ea.

– În plus, ai mai cumpărat și masca asta!

– A trebuit s-o cumpăr.

– A fost scumpă? insistă el.

– Cinci lire sau douăzeci și cinci de dalasis, declară ea pe un ton triumfător.

– Ce chilipir! recunoscu el. Ia spune, Willett, cam cât crezi că valorează Harriet?

John Willett vru să vorbească, dar se opri la timp.

– Nu aștept să fiu plătită pentru ceea ce fac, declară Harriet.

– Nici chiar acum, când încep să vină turiști?

– Se mai poate plăti încă un salariu?

– Va fi necesar, afirmă Phineas. O să mă ocup eu de problema asta și o s-o rezolv înainte de a pleca la drum. Astăzi nu mă mai întorc, pentru că am o întâlnire în oraș, zise el scoțând niște bilețele pe care notase ceva. Crezi că o să fii gata până mâine la opt?

– Da, zise Harriet

Putea cu ușurință să-și dea seama cu cine urma să se întâlnească.

Ce norocoasă era Inge!

Puse cu grijă biletelele în geantă și începu să facă planuri cu nașul ei pentru acea zi. La urma urmei, avea o viață a ei. Nu trebuia să se gândească tot timpul la Phineas de Vere.

Capitolul 8

Harriet luă în mână harta Gambiei, hartă pe care o cumpărase în urmă cu o zi din Banjul.

– Până unde vom merge astăzi? întrebă ea, deschizând-o.

– M-am gândit că ar fi grozav să ajungem la Georgetown. Am putea merge mai mult, dar mi se pare că orașul e suficient de mare încât să găsim un loc acceptabil unde să dormim. Se realizează foarte greu o comunicare între Banjul și celelalte orașe, dar toată lumea susține că aceste locuri există. În ghidul turistic se dau informații cu privire la costuri, facilități și alte chestii de genul ăsta. Nu prea cred că te închipui dormind în brațele mele, nu? o tachină el.

– Într-adevăr, foarte puțin probabil. Georgetown mi se pare un oraș suficient de mare încât să nu fie nevoie de una ca asta.

După o scurtă pauză, Harriet adăugă :

– Ar fi trebuit s-o iei pe Inge cu tine.

– Ar fi fost de-a dreptul încântată dacă aș fi invitat-o, recunoscu el.

– Ai fi fost de acord cu una ca asta?

– Mă abțin să emit judecăți în această privință.

– Nici chiar dacă...

– Am rupt logodna în urmă cu trei ani, Harriet. Inge face tot ce poftește. La fel și eu. Te-ai lămurit acum? o întrebă el.

– Cred că da. Vrei să spui că au mai existat și alte femei...

– Celibatul n-a fost niciodată pe placul meu, spuse el pe un ton sec. Totuși, dacă o să mai doresc vreodată să mă căsătoresc, o să fie pentru totdeauna. Fără cale de întoarcere.

– Sper că i-ai spus și lui Inge asta.

– Întocmai, o asigură el. Te simți mai bine acum?

– Nu-i treaba mea.

Phineas opri mașina într-o parcare și întoarse fața lividă spre ea.

– Înțeleg ce vrei să-mi transmiți. Nu-ți place Inge și nici comportamentul meu nu-l aprobi. Ești ca un ghimpe care mi-a intrat în spinare. Orice aș face, nu pot să nu te iau în seamă. Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc... Ai căutat-o cu lumânarea, Harriet Mary Anne, iar acum obții ceea ce-ți dorești.

Știa că o va săruta și ar fi vrut să scape, dar el era atât de aproape de ea încât rămase ca paralizată.

Buzele i se întredeschiseră aproape fără să vrea. Simți cum o

prinde de talie și-și plimbă degetele pe spatele ei. Dar când acesta începu să-i atingă sânii, îl împinse imediat.

– Nu știam că... bâigui ea.

– O, Harriet! Știi prea bine că vreau să fac dragoste cu tine.

– Da, dar nu așa.

– Și la ce te așteptai? Nu, nu-mi spune! O inocentă ca tine n-are nimic de spus în această privință.

– Nu trebuie să fii grosolan, îi reproșă Harriet, numai pentru că nu sunt la fel de experimentată ca tine. N-am precizat niciodată că m-am culcat cu cine s-a nimerit.

În clipa aceea, simțea că-l urăște. Plecă privirea și constată că-i tremură mâinile.

– Nu m-aș dărui niciodată unui bărbat dacă nu l-aș iubi, zise ea cu ochii în lacrimi.

– Mă bucur să aud asta. Acum, măcar știm amândoi unde ne aflăm. Eu nu mai pot continua să mă comport astfel. Tu, în schimb crezi că-ți poți organiza viața după bunul tău plac. Îți doresc să întâlnești bărbatul visat, cineva la fel de fandosit și de convențional ca tine.

Cuvintele lui o dură, mai mult decât orice altă suferință îndurată până atunci. Oare sclifoseală să însemne faptul că-și dorea mai mult decât o aventură? Nu credea. Dacă acum o rănea în acest fel, oare cum s-ar comporta dacă ar face dragoste cu el, știind prea bine faptul că nu vedea în ea nimic altceva decât o fată atrăgătoare?

Ea nu voia să-și conducă viața în acest fel. Atunci când se va îndrăgosti, dorea să se căsătorească și să întemeieze o familie. În niciun caz, nu se gândea la niște clipe efemere de plăcere.

– Nu toți bărbații sunt ca tine, decretă ea.

– Crezi, draga mea? o întrebă el cu ironie în glas. Trebuie să afli multe despre tine însăți. Când te vei maturiza, vei avea nevoie de un bărbat care să distrugă turnul acela de fildeș pe care l-ai construit în jurul tău.

– Dar m-am maturizat, îl contrazise Harriet.

Spre surprinderea ei, Phineas râse.

– Te înșeli, draga mea. Când te vei maturiza, vei recunoaște că ai nevoie de un bărbat, de un bărbat care să te iubească suficient de mult încât să te ferească de necazuri.

– Iar el, cu ce se alege din asta?

– Dacă e înțelept, te va face să înțelegi de la bun început, adică de la prima atingere, cine e stăpânul și că va obține tot ceea ce dorește să obțină. Ți-ai ieși din minți dacă nu s-ar comporta în acest fel. Promiți mult, Harriet Mary Anne, dar nu ești încă în stare să te comporți ca o femeie, ca o adevărată femeie.

Harriet încercă să stea cât mai departe de el.

– N-o să mă determini să mă culc cu tine vorbindu-mi în acest fel.

Phineas răsuci cheile în contact și porni mașina.

– O să mai vedem noi, fată naivă ce ești. Alegerea îmi

aparține.

Pe măsură ce timpul trecea, era tot mai cald. După ce trecură de aeroportul Yundum, de Centrul de Cercetare Agricolă și de colegiul care fusese altădată un experiment colonial britanic, toate semnele civilizației dispărură. De-abia de-aici încolo începea Africa adevărată.

Harriet nu putea vedea râul, ci numai baobabii și palmierii, precum și niște colibe înconjurate de grădini pe care erau cultivați aluni, porumb și alte soiuri de legume și fructe.

– Mi-e sete, se plânse Harriet, consultându-și ceasul.

Era pentru prima dată când deschidea gura după ore bune, și părea nervoasă. Încercase din răsputeri să redevină stăpână pe ea însăși, dar îi era cu neputință.

– O să ne oprim la primul magazin care ne apare în cale, promise Phineas. Îți pare rău că ai venit? o întrebă el.

Harriet tăcu, întorcând capul deoarece nu voia ca el să-i observe tremurul buzelor.

– Cred că ar fi mai bine s-o pui deoparte, zise el arătând spre hartă.

– Dar vreau să văd încotro ne îndreptăm.

– Cred că mai degrabă vrei să te ascunzi după ea, remarcă el. Speri în acest fel să nu-mi dau seama la ce te gândești.

– Păi, oricum, habar n-ai.

– Crezi că mi-ar fi prea greu să "te citesc"?

– N-ai face decât să denaturezi lucrurile și să interpretezi totul după bunul tău plac.

Când ajunseră într-un sat, opri mașina și o întrebă ce vrea să-i cumpere.

– Vreau să cumpăr eu răcoritoarele, zise ea.

Dar el o însoți în magazin, neslăbind-o din priviri.

După ce plătiră, stătură pe marginea drumului pentru a bea sucurile care aproape se încălziseră.

Phineas schimbă câteva vorbe cu un bătrân din sat care veni să-i strângă mâna, curios să afle cine sunt acești străini. Harriet se mărgini să-i asculte.

Când în sfârșit plecară, o luară prin Mansa Konko. Orașul nu avea decât două benzinării, o școală și un trecut glorios care nu prea mai putea fi justificat de nimic.

Dacă ăsta era Mansa Konko, se întrebă peste ce vor da la Georgetown, care pe hartă era scris cu litere de aceleași dimensiuni.

Georgetown era o insulă în mijlocul apei. Fură nevoiți să ia feribotul. Drumul se sfârșea brusc pe un mal. De la o tarabă puteau fi cumpărate țigări și dulciuri. Asta făcură și ei, după care

se întoarseră la mașină. Un minibus îi prinse din urmă, iar șoferul spuse prin fereastra larg deschisă:

– Nu-i așa că ești prietenă cu Fatah? Am aflat că sunteți în fața noastră. Unde vă duceți?

– Sperăm să petrecem noaptea la hotelul din Georgetown. Acolo vă îndreptați și voi?

– Nu, suntem voluntari care transportă provizii. Noi o să dormim în mașină. Fiecare dintre noi trebuie să-și ia o zi liber de la slujbă pentru a face asta, dar e ceva de care oamenii săraci au mare nevoie. Dacă o să găsiți loc la hotel, vino și vizitează-ne. O să-ți arătăm orașul.

Harriet arătă spre Phineas.

– Vrei să-ți aduci și bărbatul? Prea bine, însă nu sunt multe de făcut aici. Georgetown nu e Banjul.

– N-o să se ducă nicăieri fără mine, obiectă Phineas.

– De ce? Pentru că e femeia ta? îl întrebă bărbatul râzând. Ești un norocos.

– Nu-i așa? fu replica scurtă a lui Phineas.

Georgetown se deosebea de sate numai prin dimensiuni. Unele dintre colibe aveau acoperișuri din tablă, dar peste tot domnea aceeași senzație de nepermanență. Aveai senzația că totul se va prăbuși dintr-o clipă în alta. Numai sediul poliției și fostele oficii districtuale arătau cât de cât ca niște imobile solid construite. Mai era și hotelul...

– Îmi pare rău, li se adresă proprietarul hotelului din pragul

ușii, dar hotelul e plin. Îmi pare rău, dar e deja mare aglomerație la noi. Ce-o să faceți?

– O să mergem la Kuntaur, zise Phineas scoțând un oftat.

– La Kuntaur? A, e foarte bine! Dacă nu aveți noroc nici acolo, tot vă rămâne mașina și, mai ales, vă aveți unul pe celălalt.

– Da, încuviință Phineas, prinzând-o de umeri, ne avem unul pe celălalt. Noapte bună!

– Văd că răsufli ușurată că părăsim Georgetown, remarcă Phineas după ce intrară în mașină. Nu voiai să rămâi aici? Sau aștepți cu nerăbdare să-ți petreci noaptea de una singură prin tufișuri?

– Nu fără mâncare. Atâta vreme cât o să am ce să mănânc, nu mă deranjează unde o să dorm.

– Ai dormi chiar și în brațele mele? o întrebă el, amuzat.

– Aș prefera să nu, minți ea.

– Ce mincinoasă ești, Harriet Mary Anne. Cunosc suficient de bine femeile încât să-mi dau seama ce se ascunde în spatele cuvintelor pe care le rostesc.

– Se pare că ai părere foarte bună despre tine însuți, i-o întoarse ea.

– Pot aștepta, zise el. Oare e valabil și pentru tine?

– Nu vreau să am o aventură cu tine, i-o reteză ea scurt.

– Dacă n-ai vrea să te iubesc, ar fi trebuit să nu mă agăți la Gatwick. De obicei, femeile se comportă așa cum ai procedat tu.

– Eu și câte altele?

– Mă gândeam eu că, mai devreme sau mai târziu, o să ne întoarcem la Inge. E o poveste care ține de trecut.

– Nu mi se pare că așa ar fi, îi răspunse ea. Ar fi mai mult decât încântată să aibă o aventură cu tine... oricând.

– De ce nu, la urma urmei ? spus el privind-o enigmatic. Pe lume se petrec lucruri mult mai rele decât a oferi plăcere celuilalt.

– Da, dar nu fără dragoste, insistă Harriet. Eu n-aș putea. Pe mine să nu contezi, te rog!

– Ei, cine știe? Dar nu-i cazul să fii prea sigură de asta, draga mea. Nu s-a terminat aventura noastră. Va trebui să trecem peste noaptea asta împreună.

– Cu cât o să ajungem mai repede la Kuntaur, cu atât mai bine va fi, îl repezi ea.

I se părea suficient de grav faptul că se îndrăgostise de el, iar dacă va face dragoste cu el, nu-și va mai reveni niciodată.

După ce văzură Georgetown, Kuntaur nu-i mai surprinse deloc. Probabil fusese, într-adevăr, cel mai important port al

țării, așa cum aflase din ghidul pe care și-l cumpărase din Banjul. După câte aflase, aici își trimiteau majoritatea popoarelor vapoarele pentru a se aproviziona cu alune, acestea fiind cultivate pe întreg cuprinsul țării. Cândva, întreaga economie națională depindea de cultivarea alunelor.

Phineas opri mașina în dreptul unui grup de tineri și-i întrebă unde se afla casa de odihnă.

– Cred că ar fi mai bine, șefule, să te adresezi căpeteniei, îi sugeră unul dintre tineri. O să vin cu voi, zise el, așezându-se confortabil pe canapeaua din spate.

Pe măsură ce înaintau, drumul devenea tot mai îngust, mai nisipos. Într-un târziu, ajunseră într-o piață. Pe trepte se afla un om în vârstă, numai piele și os, înconjurat de niște curteni.

– E bătrânul Pa. El este Seyfu aici, îi lămuri tânărul. Vreți să vorbesc eu în numele vostru?

Când fu menționată casa de odihnă, oamenii fură cuprinși de o anumită tulburare. Seyfu își duse mâna la gură și începu să respire cu greutate.

– Când am venit aici, exista o casă de odihnă, spuse el într-o engleză greoaie din cauza lipsei de folosință. Nu exista nimic înăuntru, așa încât nimeni n-a rămas. Acum, nu există acoperiș. Nimic.

– Ce ne sugerați să facem? întrebă Phineas.

Seyfu ridică din umerii săi firavi și privi în depărtare.

– Există o siriană, rupse în sfârșit tăcerea cel mai tânăr

bărbat.

– O, da! exclamă Seyfu, ducându-și mâna la cap.

Zâmbetul dezvălui doi dinți galbeni care de-abia se mai țineau.

– O, da ! Siriana aceea, repetă el bucuros. O să vă conducă Aliou la ea. E mai bine pentru femeia ta să locuiască în casa ei.

Bărbații adunați acolo răsuflară ușurați, iar Aliou, tânărul cu care veniseră, se urcă din nou în mașină, dându-i indicații pentru a ajunge la casa sirienei.

Era ciudat ca, printre atâtea fețe negre, să vadă o față albă. Siriana era aproape la fel de blondă ca Harriet, dar vremea petrecută într-o țară tropicală dăduse pielii sale nuanța aceea arămie pe care o capătă toate femeile care locuiesc la tropice.

– Soțul meu e plecat la Banjul cu treburi, le explică ea. M-ar certa dacă v-aș alunga, dar nu pot să găzduiesc un bărbat în casă câtă vreme el lipsește. O să vă găsesc un loc undeva jos, în curte. Dar vă accept ca pe niște prieteni, ați înțeles? N-o să iau bani de la voi.

Se oferi să-i arate lui Phineas la ce aranjamente se gândea pentru a-i instala. Casa, văruită în alb, era singura de acest gen de acolo, fiind construită în stil arab, cu lemnăria albastră sau verde și cu zăbrele din fier la toate ferestrele.

Harriet stătea la mașină, așteptându-i să se întoarcă.

Era moartă de foame și, deși știa că ar fi trebuit să meargă cu el pentru a fi sigură că nu va fi nevoită să doarmă în același pat

cu el, totuși nu se gândea decât la mâncare.

Plănuise să mănânce niște sardine, apoi niște portocale și să bea niște răcoritoare.

– N-o să-ți placă deloc ce-o să auzi, începu el direct, când se întoarse. Nu există decât o cameră.

– O! exclamă ea pe un ton în care se putea ghici prudența.

– Am cerut neapărat să fie două paturi.

Nu crezuse că va reacționa în acest fel și probabil că uimirea i se citi pe chip.

– Credeai că o să profit de tine?

Ea dădu din cap afirmativ.

– I-ai spus că nu suntem căsătoriți? i-o întoarse ea.

– De ce? Ții la reputația ta printre locuitorii acestei țări? I-am spus că lovești ca un catâr în timp ce dormi.

– Mulțumesc foarte mult.

– Dacă vrei, putem să nu folosim decât unul dintre paturi, propuse el.

Harriet clătină din cap, refuzând să-l privească.

– O să stau singură într-un pat. Crezi că o să mâncăm în curând? Parcă a trecut un car de ani de la prânz și sunt lihnită de foame. Cumpărăm ceva de la piață?

– Ești grozavă! Mă gândeam eu că o să faci un adevărat tărăboi. Madame te va găzdui în casă și te va invita la masa de seară, dacă mă fac nevăzut. Prezența mea este cea care te ține departe de sanctuarul căminului său. Are fiice și niciun bărbat

care să le protejeze.

Harriet stătu câteva momente în cumpănă, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-i urmeze sfatul, dar apoi se gândi că Phineas nu va avea unde să se ducă.

– N-aș putea să accept această propunere, știindu-te pe tine aici, rămas afară. Mă gândeam că o să mâncăm niște sardine, zise ea încercând să-și ascundă tremurul vocii.

– Putem să avem și un alt fel de festin.

– Te rog, nu! șopti ea.

– Până la urmă, ce vrei Harriet? o întrebă el, aruncându-i o căutătură ciudată.

N-ar fi știut ce să-i răspundă, dar din fericire în clipa aceea își făcu apariția gazda, spunându-le că o întreagă armată de oameni fusese pusă pe picioare pentru a curăța odaia. Acum, erau transportate paturile și saltelele cu cearșafuri.

– Dacă soțul meu n-ar fi fost plecat... se scuză ea. Dar nu pot găzdui în casă un bărbat în absența lui...

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, mai ales că v-am cauzat atâtea probleme. Vă suntem foarte recunoscători, spuse Harriet. Nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu ne-ați fi ajutat. Locuiți de mult aici? o întrebă ea, luându-și ochii de la Phineas și zâmbindu-i.

Ce viață monotonă, lipsită de perspective trebuie că avea locuind printre străini.

– Dintotdeauna, răspunse cu simplitate femeia. Părinții mei

au venit din Siria. Soțul meu e libanez. Majoritatea magazinelor din Africa de Sud sunt deținute de compatrioți de-ai mei. Dar nu mă simt atât de singură pe cât s-ar putea crede. Cum de vă aflați aici?

Harriet îi vorbi despre hotel. Acum își reamintea și de alți oameni cu pielea albă, suficient de albi încât să fie considerați arabi sau berberi și care puteau fi frecvent văzuți mergând pe străzile din Banjul, dar neamestecându-se niciodată cu populația locală.

– Oamenii aceștia sunt și ei libanezi?

– Poate, deși după zgomotul pe care-l fac sunt tuaregi, cei care lucrează pentru noi. Sunt niște oameni tare ciudați. Nu mănâncă aproape nimic și dorm pe unde apucă.

– N-am văzut să stea de vorbă cu cineva, recunoscu Harriet.

– Nu, niciodată! Presupun că se mai duc din când în când pe acasă, dar bietele lor soții nu-i văd prea des. Mă bucur că soțul meu deține acest magazin la fel cum al dumitale are hotelul. Amândoi au nevoie de femei care să țină casa, nu?

Harriet roși, întrucât nu era soția lui Phineas, dar siriana îi interpretă greșit confuzia.

– Cred că soțul dumitale te iubește foarte mult de vreme ce nu te-a lăsat la Banjul, comentă ea. Oricine poate să-și dea seama de asta din felul cum te privește.

– O, dar... începu Harriet, dar se opri imediat, deoarece chiar atunci reveni Phineas care o prinse nepăsător de umeri.

Ar fi vrut să i se cuibărească la piept pentru a-i arăta afecțiunea care o copleșise. În schimb, deveni rigidă și încercă să-și ascundă stânjeneala pe care i-o provoca roșeața din obraji.

– Putem, în sfârșit, să mergem la cumpărături? îl întrebă ea, încercând parcă în acest fel să alunge vraja care o cuprinsese.

Expresia întipărită pe chipul lui o făcu să-și dea seama că înțelesese imediat ce se petrece în sufletul ei.

– Soției mele îi e foame, îi explică el repede sirienei. E foarte important pentru ea să fac în așa fel încât să nu ducă lipsă de nimic.

– Ba nu-i adevărat, tăgădui indignată Harriet.

Phineas se mărgini s-o tragă mai aproape de el și să adauge:

– Călătorește foarte mult. Are mare nevoie de un bărbat care să-i poarte de grijă.

Harriet mai avea puțin și exploda pe măsură ce Phineas o conducea prin curte, spre drumul noroios.

– O altă doamnă de modă veche, comentă el. Crezi că va mai sta mult pe aici?

– De ce nu? La urma urmei, întreaga ei familie e aici. Și familia constituie centrul universului ei.

– Poate, dar mă întreb dacă nu se va întrista de îndată ce va depăși sfera privată a vieții sale...

– Nu prea are timp să se gândească la altceva, zise Harriet. Sunt copii, apoi mesele care trebuie pregătite sau cine știe ce altceva... Nu crezi că tot ea e cea care cumpără bilete și-și face

tot timpul griji în timpul călătoriei?

– Inge nici n-ar vrea să audă de așa ceva, comentă Phineas.

– Nu, întări Harriet. Sfera ei de interes se limitează la propria persoană. Nu mi-o închipui făcându-și griji în privința soțului sau a copiilor. Ei n-ar exista decât pentru a fi dovada vie a împlinirii personale. După ce își vor fi împlinit rostul, aceștia vor fi dați la o parte pentru a face loc altor experiențe care împlinesc viața.

– În sfârșit, putem vedea adevărata față a lui Harriet, exclamă Phineas. O limbă ascuțită și o fire romantică. Dar tu chiar crezi că un bărbat și o femeie se pot îndrăgosti și se pot iubi pe vecie.

– Nu m-aș căsători dacă n-aș fi ferm convinsă de acest adevăr, recunoscu ea.

– O! Atunci o să fii o femeie pasională de îndată ce o să descoperi deliciile iubirii.

– Crezi că n-o să te descurci? îl întrebă ea provocator.

– N-am afirmat una ca asta, bătu el în retragere. Deși, trebuie să recunosc că mă provoci.

– Nu mă interesează, zise ea ridicând din umeri și retrăgându-și mâinile din ale sale.

– Ba te interesează, draga mea. Chiar din clipa când ne-am cunoscut. Nu te juca, Harriet, nici tu nu știi de ce-o să ai parte.

Violența răspunsului său o sperie de-a binelea, cu atât mai mult cu cât o întreagă noapte se afla în fața lor.

– Dacă n-o să găsim acum magazinul, am să încep să cred că

totul s-a petrecut numai în imaginația noastră, O, iată-l! exclamă ea imediat.

Piața li se păru de-a dreptul sinistră în întunericul care învăluise aproape totul. În centru se aflau câteva standuri permanente, majoritatea deschise.

Harriet se apropie instinctiv de Phineas.

Un bărbat o privi și-i zâmbi. Acesta purta o robă albă care-i învesmânta tot trupul.

– Vrei să cumperi pâine, mama? Cumpără de la mine! o îndemnă el, arătând cu mâna spre o grămadă de pâini franțuzești așezate pe o masă din apropiere.

Se ridică imediat de pe scaun și veni lângă ei, insistând: "Cumpără de la mine!"

Harriet cumpără două pâini care i se păreau mai arătoase și începu să muște pofticioasă dintr-una.

– Trebuie să vă grăbiți, dacă vreți să faceți cumpărături. Se apropie ora rugăciunilor, iar piața se închide cât de curând, le zise un bărbat.

Chiar în timp ce le vorbea, într-o parte a pieței oameni își întindeau covorașele, începând ritualul spălării. După ce-și scoteau sandalele, începeau să-și spună rugăciunile, ridicându-se, îngenunchind și plecându-și capul spre Mecca, după binecunoscutul ritual al musulmanilor.

Harriet cumpără niște sardine și foarte multe portocale. Oferta era cam săracă. Plăti pentru cumpărăturile făcute, ca și

pentru bucata de ciocolată de care făcuse rost Phineas.

– Trebuie să luăm și ceva de băut, constată ea privind disperată la standurile din jur.

– Avem cafea, ceai... spuse un proprietar de stand.

– Dar nu apă fierbinte, pledă ea.

– Există un magazin, zise el indicându-le un loc în josul străzii, unde se vinde apă minerală. Vă puteți aproviziona de acolo.

– E suficient? o întrebă Phineas după un timp, când se întoarse cu o cutie de sticle cu apă minerală. Probabil că nu se ridică la standardele tale, dar va trebui să te mulțumești cu asta.

Pe când se îndreptau spre locuința femeii care-i adăpostea, un miros înțepător de mangal ars învăluise toate casele. Firicele de nisip uscat și tot felul de gâze intrară în sandalele lui Harriet. Se lovi peste picioare, încercând să țină pasul cu Phineas. Acesta dispăru într-un mic magazin aflat la marginea drumului. Un băiețel care mâna câteva capre numai piele și os se opri și se holbă la ea.

Harriet rupse o bucată de ciocolată și i-o întinse. Își dădu însă imediat seama că făcuse o greșeală deoarece se trezi ca prin minune cu un puhoi de copii roind în jurul ei. Se uită la ei neajutorată, iar când Phineas ieși din magazin, răsuflă ușurată. Încercă să-și croiască drum spre el, dar se dezechilibră.

– Harriet! exclamă el.

Aceasta simțea că nu mai poate să respire. Phineas îi luă

pâinea și sardinele din mâini, ajutând-o în același timp să nu se prăbușească. Sticlele cu băutură și portocalele se prăvăliră la pământ, spre marea fericire a copiilor care alergară după ele.

O, Doamne! Dar ce puternic era Phineas!

Își ridică ochii spre el și se simți ușurată când acesta își contopi buzele cu ale sale. Sărutul fu unul sălbatic, aproape animalic.

– Phineas, șopti ea, dă-mi drumul!

– De ce?

Ea ridică din umeri în încercarea de a redeveni stăpână pe sine.

– Știi, copiii...

Brusc, acesta îi dădu drumul și se duse să recupereze pachetele de la copii.

După îndeplinirea acestei operațiuni, se îndreptară spre casa sirienei într-o tăcere plină de încordare.

Camera era deja pregătită. O servitoare africană îi aștepta ca să le aducă apă fierbinte pentru a se spăla și diferite vase în care să servească masa.

Harriet deschise ușa care dădea spre curte, pentru a avea puțină lumină de afară. Deschise cele două cutii cu sardine. Una i-o întinse lui Phineas, împreună cu o chiflă. Băutura se încălzise și era prea dulce, așa încât, deși îi era sete, abia se atinse de sticlă.

Spre deosebire de ea, Phineas mâncă totul cu multă poftă.

După ce terminară de mâncat, Phineas scoase vasele afară.

Două lumânări erau puse între paturi, iar el o aprinse pe una dintre ele.

– Mă duc la baie să mă schimb, zise el. Ai zece minute la dispoziție să te pregătești. Oricum, se pare că lumina lumânării nu va ține mai mult, adăugă el.

Harriet studie câteva clipe odaia, după care se schimbă cât de repede putu în pijama.

Abia după aceea trase zăvorul de la ușă și se întinse pe pat.

– Noapte bună, Harriet, șopti el, încercând să-și găsească o poziție cât mai confortabilă.

– Noapte bună, zise și ea într-un târziu.

Suflă în lumânare și abia atunci își dădu seama că un vacarm de zgomote se auzeau din toate părțile: animale care mugeau, voci care izbucneau în râs, greieri care cântau de mama focului.

Era ferm convinsă că nu va închide un ochi în noaptea aceea. Prea multe lucruri se petrecuseră.

Cu toate acestea, nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a se cufunda într-un somn profund, netrezindu-se decât a doua zi dimineața.

Capitolul 9

Prin fereastră nu prea se vedea mare lucru, însă suficient încât să-și dea seama că se iviseră zorii. Mutrița unui copil se zări pentru câteva clipe de cealaltă parte a ferestrei, urmată de strigătul furios al unei femei care-l chema pe Ahmed la ea, mustrându-l că nu se comporta așa cum se cuvenea.

Harriet își aruncă privirea asupra lui Phineas ca să vadă dacă s-a trezit. Inima îi bătea nebunește.

– Nu de puține ori m-am întrebat cum arăți dimineața când te trezești, spuse el.

– Acum știi, i-o întoarse ea.

El arăta grozav. Harriet simțea că are lângă ea o ființă familiară și nespus de dragă ei.

– Ești la fel de proaspătă ca și zorii, chiar dacă nu te-ai trezit de-a binelea. Ești numai bună de pupat. Vino să mă săruți.

Harriet clătină din cap, prefăcându-se că trebuie să-și aranjeze îmbrăcămintea.

– De ce nu? o întrebă el.

– Știi prea bine de ce nu.

– Vino încoace, insistă el.

– Nu, se încăpățână ea.

Dar pe neașteptate, el sări din pat și aproape o înhăță, așezând-o pe patul lui.

– E deja mult mai bine, spuse el cu o satisfacție nedisimulată în glas. Ar fi fost și mai bine dacă ai fi stat aici întreaga noapte.

– Pentru cine ar fi fost mai bine? îl întrebă ea șoptit.

– Pentru amândoi, zise el privind-o drept în ochi.

Harriet întoarse capul pentru a-i ocoli privirea. Însă el începu s-o mângâie pe trup cu o măiestrie care-i tăia respirația.

– Parcă ziceai că pot sta liniștită în turnul meu de fildeș, nu? Ba chiar că am binecuvântarea ta, completă ea.

– Și să n-am șansa de a răspunde provocării pe care mi-o lansezi?

– Ce contez eu printre atâtea altele?

– Păi... știu și eu... Poate vreau să aflu acum.

Voia s-o sărute din nou. Încerca în acest fel să profite de ea.

– Nu, Phineas! protestă ea.

– Ba da, Harriet! Nu-i așa că vrei să fac dragoste cu tine? Vrei la fel de mult ca și mine să mă săruți și să mă mângâi. De ce nu te lași în voia propriilor simțăminte? Sărută-mă!

Îi era cu neputință să-l refuze. Se desfătă în brațele lui, simțindu-i cu fiecare fibră a ființei sale prezența.

– Vreau să fac dragoste cu tine, îi șopti el la ureche.

Vorbele lui nu exprimau un sentiment profund, ci fuseseră rostite pe un ton superficial. Era pe deplin conștient că va câștiga partida. Dar abia în clipa aceea hotărî Harriet că o pierduse. Ea i se va dărui, însă nu va avea remușcări sau regrete. El va fi cel prins în capcana plăcerii efemere. Era sigură că făcuse dragoste cu multe femei, dar niciuna nu i se dăruise așa cum voia ea să facă, adică pentru că prezența lui o copleșise, nu pentru a ceda unei slăbiciuni de moment.

– Nu pot, șopti ea.

– De ce nu?

– Eu... niciodată... Eu nu sunt ca Inge. Probabil dacă ai fi invitat-o la un ceai, ți-ar fi sărit imediat în pat. Eu însă nu sunt așa. Chiar nu înțelegi?

– Ferește-mă, Doamne, de femeile virtuoase, zise el privind-o dezgustat. Mă întreb, Harriet Mary Anne, oare când o să mă ierți pentru că nu te-am sedus? Nu te-ai fi luptat prea mult dacă aș fi vrut să fii a mea, nu?

– Nu, recunoscu ea.

– Așadar, recunoști că mă dorești?

– Da. Da, te doresc foarte mult, aproape strigă ea. Ei și?

– Atunci, fii atentă la ce-am să-ți spun. Momentul acesta nu e nici pe departe sfârșitul poveștii. Paote doar al începutului.

Sfârșitul e în mâinile mele, nu ale tale.

O sărută din nou, un sărut prelung prin care dorea să pună parcă o pecete pe proprietatea lui.

– N-ai nimic de zis? o tachină el.

"Mai sărută-mă! Fă dragoste cu mine!" ar fi vrut să strige.

În schimb, clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

– N-ai de ce, zise el pe jumătate zâmbitor. Inge mă va aștepta întotdeauna cu brațele deschise când o să mă întorc la Banjul. Evident, dacă o să vreau.

– O s-o faci?

– Depinde. Dar, dacă te răzgândești...

– Niciodată.

Phineas îi aruncă o privire plină de aroganță și de șiretenie.

– Niciodată înseamnă foarte mult, draga mea. Cred că ar fi mai bine să te scoli și să te schimbi.

Spunând acestea, își luă hainele și ieși din odaie fără a arunca o privire în urma lui.

Harriet rămase în pat, lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Lovi cu pumnul în pernă, dorindu-și să fi fost moartă. Ba mai rău de-atât, descoperi că o urăște pe Inge Knudson cu o intensitate care o șocă. Dar, la urma urmei, de ce o ura? N-avea decât să se bucure de întreaga atenție și de toate favorurile lui. Dar gelozia ei nu scădea. Inge Knudson n-ar fi fost atât de proastă încât să-l refuze pe Phineas și, mai ales, nu din cauza

unor principii înalte în care nimeni nu mai crede în zilele noastre. Harriet ajunse la concluzia că era furioasă pentru că se comportase prostește. O fată prea prostuță și prea speriată să se bucure de fericirea care-i fusese la îndemână. Iar această conștientizare făcu să i se întoarcă stomacul pe dos de amărăciune.

Călătoria i se părea acum punctul culminant al șederii ei în Gambia. Parcă până și aerul pe care-l respira nu făcea decât să-i amintească de Phineas.

Peste noapte, șoțul gazdei se întorsese din călătoria de afaceri pe care o întreprinsese. Era un bărbat înalt, masiv și chipeș și, mai ales, foarte dornic să-i cunoască.

– Trebuie să luați cafeaua cu noi înainte de a pleca, i se adresă el lui Phineas. Soția mea regretă că n-a putut să vă invite aseară la cină, dar i-a fost teamă pentru integritatea ei, de vreme ce eu eram plecat.

Ridică din umeri, convins că Phineas înțelege, aruncându-i lui Harriet o privire plină de admirație.

– Sunt convinsă că doamna vrea să mănânce ceva în

dimineața asta, nu-i așa ?

– Mulțumesc foarte mult, zise Harriet. Aș vrea niște cafea.

Phineas își dădu acceptul în mod tacit. La urma urmei, își spuse Harriet în sinea ei, aceasta era o lume a bărbaților. Bărbații vorbeau cu bărbații, iar femeile cu femeile, în afară de cazul când se întâmpla să fie o familie. Prin urmare, făcu un pas înapoi, aproape ascunzându-se în spatele brațelor lui Phineas, nedorindu-și să iasă cu nimic în evidență. Era limpede că Phineas îi aprecie gestul. Și-ar fi dorit să n-o impresioneze prea mult asta, dar nu era cu putință.

Își bău cafeaua sprijinită de zidul din curte. Ahmed și frații ei, mai puțin inhibați decât tatăl ei, veni la ea și încercă s-o prindă de păr, deoarece nu mai văzuseră niciodată o astfel de culoare. Din când în când, mama lor încerca să-i mai astâmpere, dar Harriet se simțea mai bine în compania lor decât sub lupa lui Phineas.

– Ești gata de plecare? o întrebă Phineas după ce terminase de băut cafeaua. Mă tem că te așteaptă încă o zi lungă, adăugă el.

Harriet încercă să-și acopere obrazul cu mâna pentru a nu i se vedea lacrimile care stăteau să cadă. El îi luă valiza din mână și o puse în portbagaj, după care deschise portiera pentru ca ea să intre înăuntru.

Le mulțumi încă o dată celor doi sirieni pentru ajutorul oferit în urmă cu o zi, luându-și rămas-bun de la ei.

– Ce soție frumoasă ai! spuse femeia. N-am mai văzut nicio femeie atât de blondă până acum.

– Parcă-i desprinsă dintr-un tablou, întări Phineas cu voioșie în glas.

– Nu trebuia neapărat s-o aprobi, zise ea când intră și el în mașină. Probabil n-a mai văzut până acum pe cineva cu părul blond.

– Probabil că nu.

Iritată, Harriet încercă o altă tactică:

– Sau poate e vorba numai de femeile pe care nu le-ai avut, nu?

– Tot îți mai e teamă de ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață? o întrebă el, văzându-i figura bosumflată. Știu că mă urăști pentru că nu te-am sedus, dar nu-i timpul pierdut, draga mea. Nu trebuie decât să rostești cuvântul magic...

Harriet oftă.

– Sau nu? îi șopti el la ureche.

– Doar ți-am spus că...

– Mi-ai spus multe lucruri, Harriet, dar tu nu asculți niciodată vorbele celuilalt, nu? Am vorbit serios când ți-am spus că vreau să fii a mea și întotdeauna obțin până la urmă ceea ce-mi doresc.

– De data asta, n-o să-ți meargă.

Privirea lui o buimăci.

– Crezi? o întrebă el pe un ton ironic.

– N-o să mă învingi, spuse ea, mai mult pentru a se asigura pe ea însăși decât pentru a-l convinge pe el.

– Evident că nu! O să vii la mine de bunăvoie, Harriet Mary Anne, și vei face tot ce am să-ți cer. Numai ai grijă să nu dureze prea mult, pentru că n-am fost niciodată prea răbdător și te doresc foarte mult.

Tremurând, Harriet își aruncă ochii pe fereastră, sperând că nu greșiseră drumul spre șoseaua principală. Drumul era aspru și foarte îngust, prezentându-se puțin mai bine decât o potecă. Era limpede ca lumina zilei că foarte puține mașini ajungeau pe acolo. Zăriră totuși o bicicletă care-și croia drum spre ei.

În clipa când biciclistul ajunse la o distanță acceptabilă de ei, se opri făcându-le cu mâna. Phineas încetini mașina și încercă să-l întrebe dacă direcția în care mergeau era cea bună, dar constatară că acesta nu știa o boabă englezește și că nici măcar nu auzise de Banjul.

– Toată călătoria asta a fost un dezastru, nu-i așa? întrebă ea cu tristețe. Nici n-am avea pe ce trasee să-i trimitem pe turiști, presupunând că aceștia ar poposi la noi.

– N-aș spune că a fost chiar un dezastru, zise el cu un zâmbet în colțul gurii. Au existat unele momente de neuitat.

Harriet fu nevoită să schimbe subiectul.

– Oare să fie acela drumul pe care trebuie s-o apucăm? întrebă ea cu un aer nevinovat, arătând undeva în fața ei.

Era bucuroasă că mergeau în direcția bună, chiar dacă îi mai

așteptau ceasuri bune de petrecut în mașina care se hurduca la fiecare groapă întâlnită pe drum.

Oriunde întorceai privirea, nu vedeai decât aluni. Majoritatea fuseseră de curând culeși. Grămezi de plante scoase din pământ cu tot cu rădăcină zăceau pe pământ. Alunele ajunseseră probabil deja la Banjul, transportate de camioane.

Colibele din sat erau cam de aceleași dimensiuni ca și grămezile cu plante scoase din pământ.

Locuințele păreau abandonate, însă cu toate astea, oamenii chiar stăteau în ele și lucrau pe câmpurile învecinate.

Harriet constată plăcut surprinsă că existau sate care arătau ceva mai bine. Copiii de pe marginea drumului le făceau cu mâna, bucurându-se de fiecare mașină care trecea pe acolo. Se întrebă dacă diferențele erau date de faptul că triburile erau diferite sau se datorau pur și simplu circumstanțelor. Din păcate, n-avea cum să știe care e adevărul.

Kaur fu următorul oraș de dimensiuni cât de cât rezonabile unde poposiră. Se duseră la un magazin libanez pentru a cumpăra ceva de băut.

Magazinele libaneze, spre deosebire de cele africane, dispuneau de o gamă mult mai largă de produse. În cele africane nu prea găseai mare lucru, în afara unor cutii cu chibrituri și a unor pliculețe cu zahăr.

Phineas plăti băuturile și-i întinse una din sticle lui Harriet.

– Aștepți cu nerăbdare să mănânci unul din meniurile pe

care le pregătești de obicei?

Ea dădu din cap a încuviințare.

– Nu știu cum ne vom descurca atunci când chiar vor veni turiști la hotel. Am mari îndoieli că o să pot administra restaurantul așa cum se cuvine.

– Și nu mai poți găti tu însăți, nu?

– Nu. Oricum, nu mai pot rămâne mult aici.

– Trebuie să-ți găsim un asistent de nădejde, constată el.

O duru faptul că lui nu prea-i pasă dacă ea pleacă sau rămâne. Era foarte puțin probabil să se mai reîntâlnească în Anglia. Cel mult, putea afla unele lucruri despre el citind ziarele.

– Mai pot rămâne câteva săptămâni, zise ea.

– Foarte bine, spuse el zâmbitor.

După ce înapoiară sticlele goale, se îndreptară încet spre mașină, oprindu-se la un moment dat pentru a se uita la niște oameni care se distrau sub un copac.

Într-o parte a pieței acum goale putură zări un autobuz care era pictat cu figura lui Micky Mouse și celelalte personaje din desenul animat cu același nume. Deși autobuzul nu era deschis, totuși câteva persoane așteptau răbdătoare cu bagajele lângă ele.

Câțiva câini se luară la întrecere cu copiii, alergând pe strada scăldată de soare. Oameni mai în vârstă erau așezați în locurile mai umbroase, într-o stare de somnolență cât se poate de

evidentă.

Când porniră din nou la drum, căldura din mașină era aproape insuportabilă. Nici nu apucară bine să intre în pădure că imediat privirea le fu atrasă de câteva maimuțe Colabus, probabil ultimele animale sălbatice din zona aceea. Multe din speciile care făcuseră faima acelei părți de lume dispăruseră ca prin minune, fiind gonite fie de civilizație, fie omorâte de vânători. Nimeni nu văzuse vreun elefant pe Coasta de Fildeș, în pofida faptului că zona era renumită pentru această particularitate.

Doar un mistreț scormonea prin tufișurile de pe malul râului Gambia.

Din când în când, mai puteau fi zăriți prin apă câțiva crocodili și hipopotami. Dar cam asta era tot ce mai rămăsese din ceea ce făcea odinioară faima Africii.

Probabil că nu peste multă vreme numai insectele vor rămâne singurele martore ale unei faune altădată cât se poate de variate.

La prânz ajunseră în Kerewan, acolo unde un afluent străbătea vastele câmpii cu recolte și se vărsa în râul Gambia. Afluentul era mic, mâlos, prin urmare mutl mai nesemnificativ.

Oamenii și făceau fiecare muncile: femeile mergeau pentru a-și îndeplini diversele obligații, iar bărbații stăteau și discutau afaceri într-unul sau altul din piețele publice.

– Credeam că vom ajunge la hotel la ora servirii ceaiului,

spuse Phineas, vizibil deranjat. Dar pe aici nu prea se lucrează, nu-i așa?

– E ora prânzului, remarcă Harriet. Mă duc să cumpăr niște alune prăjite, dacă se poate.

– Vin și eu cu tine, zise el dând semne de nerăbdare. Dar ești sigură că ne vor ține de foame până la cină?

– Păi... ar cam trebui. Oricum, altceva nu găsești pe aici. Data viitoare, adăugă ea, o să vin mai bine echipată.

– O să existe o "data viitoare"? o întrebă el, privind-o cu interes.

– E un fel de-a spune, preciză ea.

Găsiră alune la o femeie care le aduna de pe câmp, curățându-le cu grijă, după care le punea la prăjit într-o oală la foc mic. Își făcu treaba foarte repede, impulsionată probabil și de banii primiți de la Phineas.

După ce se instalară în mașină, Harriet înghiți cu aviditate câteva alune. Îl întrebă și pe Phineas dacă dorește. Drept răspuns, acesta deschise gura, iar ea trebui să se conformeze și să-l hrănească.

Văzând-o că roșește, Phineas o întrebă amuzat:

– N-ai mai hrănit până acum un bărbat?

– Sunt mult mai experimentată decât crezi, îi răspunse ea furioasă.

– Știu prea bine cât ești de experimentată, Harriet Mary Anne. Nu mă păcălești așa de ușor.

– Oricum, nu sunt doar o față drăguță, zise ea.

– Nu, nu ești, admise el, încercând să-i netezească părul.

Însă ea îl respinse, înfruptându-se din nou din alune. Totuși, fu dezamăgită că el nu persevereză, nu insistă. Phineas ridică din umeri, conducând tăcut spre Barra.

La Barra, feribotul pe care se îmbarcară pentru a ajunge la Banjul era foarte scump. Majoritatea pasagerilor își permiteau un asemenea drum pentru prima și probabil pentru ultima dată în viață.

Se aflau acolo un bărbat cu niște capre, mai multe femei care își duceau copiii în spate. Harriet le zâmbi, iar ele îi întoarseră timid zâmbetul.

Dar ceea ce o fascină cel mai mult, fu un grup de doamne foarte bogate care purtau bijuterii din aur și care aveau părul aranjat într-o mulțime de codițe.

După ce se asigurară că nu pierduseră niciun bagaj, începură să gesticuleze între ele, dezvăluindu-și mâinile cu niște unghii lungi ca niște arme.

Lângă ea se afla și un bărbat credincios care tocmai își terminase rugăciunile.

– Sunt din Mauritania, îi explică el. E foarte mult aur în Mauritania.

Informația aceasta aprinse imaginația lui Harriet, care se și vedea pornind în căutarea unei comori fabuloase. Constată amuzată că lui Phineas i se oferi o brățară din argint la un preț

foarte redus, dar cum era cu spatele la ea, nu putuse să-și dea seama dacă o cumpărase sau nu.

Văzut din depărtare, Banjul i se părea de-a dreptul magic. I se părea că lipsise o veșnicie. La fel cum considera o ciudățenie faptul că putea intra din nou în magazine adevărate și străbate drumuri, nu poteci mai mult sau mai puțin mari de țară.

Deși ar fi trebuit să se simtă fericită că se întorsese, totuși situația stătea exact pe dos. Și-ar fi dorit să fie în sălbăticie, numai cu Phineas.

Pe drum, fură nevoiți să încetinească viteza sau chiar să oprească mașina pentru a permite grupurilor de copii să traverseze. Într-un sfârșit, ajunseră la hotel și parcară mașina în față.

Îl auzi pe Phineas spunând ceva printre dinți și întoarse imediat capul pentru a-și da seama cărui motiv se datorează această manifestare de neplăcere.

Din hotel ieșea chiar atunci Inge Knudson, la fel de rece ca gheața, picioarele lungi și bronzate fiind puse în evidență de pantalonii foarte scurți pe care-i purta. Veni imediat la Phineas, pe care-l îmbrățișă și-l sărută pe buze.

– După cum vezi, m-am întors, zise ea zâmbindu-i. Cum a fost călătoria? Vino repede pe verandă și spune-mi că ți-a fost dor de mine.

Phineas o luă de mână și începu să meargă alături de ea, neobosindu-se să-i arunce nici măcar o privire lui Harriet.

– O să vin cât pot de repede, dar mai întâi trebuie să fac un duș. Să nu pleci!

– Sigur, dragule, îl asigură ea. Acesta este momentul pe care-l aștept cu nerăbdare încă de la ultima noastră întâlnire.

După cină, Phineas o conduse pe Inge la hotelul la care aceasta lucra. Harriet se uită la ei în timp ce se îndepărtau și văzu cum îi zâmbește Inge lui Phineas în timp ce acesta îi deschide portiera.

– Dacă aș fi știut că am să stau atât de mult, mi-aș fi adus niște schimburi, îi spuse ea. Ce păcat că Harriet e atât de mică de statură. Aș fi putut împrumuta ceva de la ea. Știe că preferi fetele înalte? îl întrebă ea provocator, încrucișându-și picioarele.

– Chiar le prefer? o întrebă Phineas amuzat.

– Așa se întâmplau lucrurile până acum.

– Poate, dar Harriet îmi ajunge până la inimă...

– E mult prea mică și nesemnificativă pentru cineva ca tine, spuse Inge cu fermitate în glas. Aproape nici nu-i observi prezența.

Phineas râse, după care se duse să-și ocupe locul în mașină.

– Aș putea să spun multe despre Harriet, dar niciodată ceea ce ai spus tu.

A doua zi, Harriet începu să pregătească petrecerea de sosire a oaspeților la hotel. După cum se aștepta, în absența ei nu se făcuse mare lucru.

– Credeam că o să te ajute Inge la organizarea acestei petreceri, i se adresă ea nașului ei, când se pregătea să plece după dulciuri.

John Willett schiță un zâmbet.

– Îi place mult mai mult să stea la soare pe plaja noastră. E mai puțină aglomerație și e locul ideal pentru întâlnirile cu Phineas. Crezi că o să te descurci, Harry?

– N-am încotro, zise Harriet posomorâtă.

Oricum, n-avea deloc intenția de a-i permite lui Inge să se încununeze cu toți laurii succesului.

Prima persoană cu care se întâlni în Banjul fu Fatah.

– Salutare, domnișoară Harriet! Ți-a plăcut noaptea petrecută în casa femeii siriene? o întrebă ea privind-o inocent. L-ai făcut pe bărbatul tău să se simtă bine?

Harriet roși.

– De unde știi toate astea? o întrebă ea pe Fatah.

Se știe că ești cea mai bună prietenă a mea, zise Fatah chicotind. Prin urmare, e firesc ca toată lumea să-mi spună ce faci.

Harriet nu-l văzu pe Phineas întreaga zi, fapt deloc surprinzător având în vedere programul pe care și-l făcuse. Dar seara, pe când se schimba, își dădu seama că tânjea după

prezența lui. Aproape că-i simțea mângâierea degetelor pe gât.

Când reveni la realitate, trase adânc aer în piept, dându-și seama că răsufla foarte greu din pricina fantasmei pe care o plăsmuise. Îi venea foarte greu să creadă că timpul petrecut împreună și pe care ea îl considera ca fiind foarte prețios să nu însemne nimic pentru el. Sau, cine știe, poate că Inge îl făcuse să trăiască momente și mai plăcute decât acestea. Dar alungă acest gând din minte, deoarece nu dorea să se tortureze singură.

Se privi în oglindă și fu surprinsă de imaginea pe care i-o reda aceasta.

Se îmbrăcase cu o rochie aleasă de Fatah, de culoare verde-închis cu diferite dungi de galben. Fusese făcută de un croitor din Serrakunda. Bijuteriile de argint nu făceau decât să întregească ansamblul.

Oaspeții sosiseră încă din cursul după-amiezii. Harriet fusese prea ocupată cu mâncărurile pentru a mai face altceva. În schimb, Inge făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a ieși în evidență.

Oriunde te aflai în casă, puteai să-i auzi vocea.

– O să fiu aici diseară, gata să răspund tututor întrebărilor pe care mi le veți pune. O să fie o petrecere grozavă. Am avut eu grijă de asta. Nu uitați, adresați-vă mie ori de câte ori aveți nevoie de ceva.

Harriet se retrase în bucătărie.

Era clar că Phineas ar fi putut s-o scutească de prezența acesteia.

Cu toate acestea, vocea suedezei se auzi din nou. Râdea și discuta cu oaspeții. Dar, destul de repede, antipatia pe care o resimțea față de scandinavă se transformase în energie și în acțiune.

Acum, Harriet stătea în fața oglinzii, îmbrăcată așa cum se cuvine pentru petrecere. În aceste condiții își făcu apariția în holul hotelului.

În scurt timp, dădu mâna cu toată lumea.

– Sper să vă simțiți bine în noile camere, le tot spunea invitaților. Eu administrez hotelul, așa încât, dacă aveți plângeri de făcut, adresați-vă mie. Sau nașului meu, domnul Willett. Dacă nu ne găsiți pe niciunul dintre noi, nu ezitați să întrebați de domnul de Vere.

Va face tot ce-i va sta în putință pentru a vă face șederea aici cât mai plăcută.

– Chiar așa? întrebă Phineas de undeva din spatele ei.

Harriet se întoarse, uimită.

– Păi, n-am dreptate?

– Lui Inge nu i-ai mai lăsat nimic de făcut, observă el.

– Credeam că lucrează la alt hotel, zise Harriet înălțându-și capul. Și, oricum, dacă ar fi vrut să dea o mână de ajutor, ar fi putut foarte bine ca în această după-amiază să se ocupe cu aranjarea canapelelor și a cinei.

Ar fi putut chiar să verifice dacă mesele sunt puse așa cum trebuie în loc să stea la soare cu tine.

– Draga mea... zise el mângâind-o pe obraz, cred că ar fi mai înțelept din partea ta s-o lași pe Inge să-și savureze momentul de glorie. Înseamnă foarte mult pentru ea. Hai să vorbim despre altceva. Ia spune, cine a ales rochia asta? Tu sau Fatah?

Harriet citi în ochii lui admirație.

– De fapt, amândouă. Stilul e unul local.

– E un stil care ți se potrivește de minune.

– Credeam că sunt genul de persoană care trece neobservată, remarcă ea.

– Ca un scurtcircuit, murmură el. N-ai auzit nimic din ce-am spus, nu-i așa?

De la bar, Inge bătu din palme să se facă tăcere. Harriet întoarse capul spre ea, dând semne de nerăbdare.

– Nu tu ar trebui să ții discursul? Sau unchiul John? E hotelul tău, la urma urmei!

– Dacă Inge vrea să...

– Dar poate și eu vreau să...

Phineas o prinse de mână și-i spuse:

– Vrea să facă o bună impresie în seara asta. Unul dintre oaspeți este un vechi prieten de-al ei...

Însă nu mai apucă să-și termine fraza, că masca lui Suliță-Roșie se prăbuși de pe perete și căzu peste capul lui Inge.

"De parcă ar avea o viață a ei", cugetă Harriet în sinea ei. Privi

fascinată cum masca se desprinde de perete și cade pe creștetul capului suedezei.

Inge scoase un țipăt îngrozitor, după care se prăbuși la pământ.

Capitolul 10

Fatah o rugase pe Harriet s-o însoțească într-o scurtă călătorie pe Insula James. Era duminică și un grup de oameni stătea pe marginea debarcaderului, așteptând să fie îmbarcați pe Lady Wright. Majoritatea erau băștinași care făceau parte din noua clasă a oamenilor cu meserii serioase și-și duceau familiile într-o expediție de sfârșit de săptămână. În pofida căldurii, bărbații erau îmbrăcați cu costume. Nu peste multă vreme fură nevoiți să-și dea jos sacourile. Femeile se împărțeau în două categorii: cele care respectau tradiția și cele care erau moderne. Cele din prima categorie erau îmbrăcate în rochii de bumbac și turbane pe cap, iar cele tinere cu pantaloni și bluze vaporoase.

În cele din urmă, pasagerii fură invitați la bord. Harriet se numără printre primele persoane care se grăbi să răspundă invitației.

Scaunele, plasate pe rânduri, erau din lemn, asemenea celor de bucătărie.

Un bărbat trecu printre pasageri, oferindu-le răcoritoare. Până în clipa aceea, nici Fatah, nici vreunul dintre prietenii ei nu-și făcuseră apariția. Pe Phineas nu-l mai văzuse din seara când avusese loc petrecerea. De altfel, nici nu era foarte sigură că dorește să-l vadă. Cel puțin, nu pentru moment. Își aminti pentru a nu știu câta oară de clipa când masca se prăbușise peste Inge și despre faptul că ea, Harriet, rupse tăcerea de mormânt care se instalase izbucnind în râs.

– E ceva deliberat, strigă Inge la Phineas. Îți spun eu că a fost deliberat. Ea a produs căderea.

În pofida hohotului de râs pe care, din păcate, nu reușise să și-l stăpânească, Harriet fusese la fel de uimită ca toți ceilalți.

– Ba nu-i adevărat, protestă ea vehement. N-am fost în preajma ta.

– Dar masca îți aparține. Nu înțeleg de ce ai cumpărat așa ceva.

Harriet o fixă cu privirea și-i răspunse :

– Pentru că seamănă cu Phineas.

Din fericire, chiar atunci intervenise Phineas care se dusese și-o luase pe Inge în brațe, după care părăsise încăperea.

Nu-i aruncă decât o privire, și aceea plină de dispreț. Își dăduse seama în clipa aceea că era tot al lui Inge Knudson, de parcă logodna lor nu s-ar fi rupt în urmă cu trei ani.

Își lăsă ochelarii și pălăria pe unul din scaune pentru a arăta că e ocupat și se duse să se plimbe.

Un salahor nigerian transporta niște cutii imense. Pe vremuri, când toate coloniile britanice din Africa de Vest foloseau aceeași monedă, lira ajunsese să aibă o valoare diferită de la o regiune la alta. Era o adevărată afacere să cumperi lire sterline dintr-o colonie și apoi să le vinzi în alta. În acest fel fuseseră clădite foarte multe averi. Totuși, se gândea că astăzi valoarea banilor era cam peste tot la fel.

– Harriet? întrebă o voce în spatele ei.

– Bună dimineața, Phineas, zise ea cu un calm aparent. Cum se simte Inge?

– Inge? îi răspunse el ca un ecou, oftând. Trebuie tot timpul să ne întoarcem la Inge, nu?

– Tu o faci!

– Ești cumva geloasă, Harriet Mary Anne? Fatah mi-a spus că m-ai invitat în această excursie. Sau a înțeles greșit?

– Poate că Fatah te-a invitat, nu eu. Ai văzut-o cumva?

– Mă îndoiesc că Fatah își permite o asemenea excursie. Ce te-a determinat să crezi că o să vină?

– Mi-a spus că o să vină cu vărul ei și cu niște prieteni. Probabil e pe undeva pe aici. Mi-a spus că o să vină, o ținu Harriet pe-a ei.

– Cred că te-a lăsat în grija mea și a lui Suliță-Roșie, zise el pe un ton amuzat. Biata Harriet!

Lady Wright se puse în mișcare.

Văzută de pe puntea vaporului Lady Wright, era greu de crezut că un loc atât de mic, de nesemnificativ ca insula James avea vreo importanță pentru cineva.

– Mergem pe țărm? întrebă ea.

– Dacă nu-ți e frică de păianjeni, de ce nu? Am înțeles că sunt foarte mari și, dacă-i deranjezi, te înțeapă și te alegi cu o vânătaie cât o minge.

– Glumești! rosti Harriet.

Nu-i păsa de păienjeni, dar nici nu voia să fie considerată o persoană slabă de înger.

– Pare interesant, adăugă ea, dar pe un ton care-l determină pe Phineas să râdă cu poftă.

Însă insula se dovedi a fi un loc încântător. În plus, se simți în siguranță când Phineas își puse mâna în jurul taliei sale, ca pentru a o proteja. Fortul ruinat ocupa cam toată insula. Existau și câțiva baobabi și multe, foarte multe păsări.

Harriet se uită la un tânăr gambian care culese fructul pâinii, adică fructul pe care-l producea baobabul.

O recunoscu pe Harriet imediat și-i făcu voios cu mâna.

– Sunt aici cu serviciul, zise el. Dacă se rănește cineva, eu o să intervin. Prietena mea e infirmieră.

După ce făcură cunoștință, Harriet întrebă :

– Unde e Fatah?

Tânărul râse:

– Mi-a transmis un mesaj pentru dumneavoastră, domnișoară Harriet. Mi-a spus să nu cumva să rataţi dansul la care va participa Suliță-Roșie în sat, sfârși el chicotind. Am auzit cu toții ce s-a întâmplat în seara petrecerii, se scuză el. Suliță-Roșie nu se înșală niciodată în judecățile pe care le emite.

Harriet îi aruncă pe furiș o privire lui Phineas. Constată cu surprindere că acesta de-abia se abținea să nu râdă.

Fură nevoiți să se întoarcă pe Lady Wright pentru prânz. Pe Harriet o surprinse faptul că mâncarea care li se servea era caldă. Farfuriile erau pline cu orez și cu mâncare tradițională africană asezonată cu mult sos.

– Cred că am putea introduce acest fel de mâncare în meniul de la hotel, îi zise ea lui Phineas.

– Adevărat?

– S-ar supăra oare dacă i-aș ruga să-mi spună cum se numește felul ăsta de mâncare și cum se face?

– Am să-i întreb eu, o liniști el.

Se duse în salon, iar la întoarcere aduse pe o tavă două cești cu ceai.

– Se numește benachim, o informă el. Probabil bucătarul de la hotel știe cum se prepară. Este o mâncare locală foarte tradițională.

După ce mai înghiți de câteva ori, Harriet spuse:

– Ai avut dreptate... mă refer la Fatah. Nu e aici.

– Am auzit și eu.

– Nu înțeleg. Mi-a spus că o să vină. Știa că o să-i plătesc biletul.

– Dar biletul tău l-ai plătit? o întrebă el cu asprime.

– Nu, dar nimeni nu mi-a spus s-o fac, adăugă ea cu ochii uimiți.

– Și nu ți se pare ciudat?

– Vărul lui Fatah mi-a spus că banii vor fi strânși mai târziu. O, sper să nu fie la strânsoare...

Phineas zâmbi misterios.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea multe griji. Ai fi vrut să fie Fatah în locul meu? o întrebă el prinzând-o blând de mână.

– Nu credeam că o să mai vorbești cu mine, zise Harriet, deși n-am avut nicio vină în faptul că masca a căzut peste Inge.

– O, chiar așa?

– Dar nu eram lângă ea, protestă ea, indignată.

– Însă ai fi putut să te abții și să nu râzi, o mustră el blând.

– Dar Suliță-Roșie e de vină pentru că le face pe victime să-și piardă cumpătul. Așa le demască. Mi-a fost cu neputință să

nu râd.

– De-abia aștept să văd cum o să te comporți la dansul din sat, spuse Phineas privind-o întunecat. O să fie un experiment foarte interesant.

Phineas înălță capul, privind-o drept în ochi.

– Până la urmă, o întrebă el, mă iubești, Harriet Mary Anne?

Harriet încercă să deschidă gura și să nege că-l iubește sau că l-ar putea vreodată iubi, însă acesta îi puse imediat un deget pe buze.

– Suliță-Roșie o să scoată adevărul de la tine, așa încât ai grijă ce spui, o amenință el.

– Prostii, îl sfidă ea.

– Tu ai fost cea care l-ai introdus în toată această poveste, spuse el pe un ton ironic.

– Am cumpărat masca numai pentru că semăna cu tine.

– Iată încă un motiv pentru a rosti adevărul, spuse pe același ton ironic Phineas.

În clipa aceea, comandantul vaporului făcea manevrele necesare pentru a-i debarca pe vizitatori. La țărm, aceștia erau așteptați de căpetenia satului.

Phineas o privi suspicios pe Harriet în vreme ce aceasta se pregătea să coboare pe țărm.

– Cobor eu mai întâi, spuse el, ca să mă asigur că n-o să-ți frângi gâtul.

– Mă descurc și singură, se mărgini să spună Harriet.

Însă acesta coborâse deja, pregătindu-se s-o ia din ambarcațiune și depunând-o lângă el.

– Faptul că ești mult mai înalt decât mine nu te face superior, zise ea fierbând de mânie.

– Are și chestia asta avantajele ei, murmură el. Și, la urma urmei, n-a fost chiar rău, nu-i așa?

Ca de fiecare dată când o atingea, Harriet era vizibil tulburată. I se puse un nod în gât și parcă i se tăiaseră picioarele. Rămase pironită locului, clipind în soare.

Phineas o împinse încetișor înainte, spre grupul care aștepta căpetenia satului pentru a-l saluta.

– Mi-a spus Fatah că o să vii, îi strânse cu fermitate mâna Seyfu, căpetenia. E ca o fiică pentru mine.

Văzându-i uluiala întipărită pe chip, Seyfu începu să-i explice:

– Ești mai mult decât binevenită, domnișoară Harriet. Și dumneata ești binevenit, i se adresă el lui Phineas. Fatah a fost foarte încântată când a aflat că vrei să-ți aduci soția în vizită la noi. Fiica mea și femeia ta sunt foarte bune prietene.

– Am auzit, răspunse Phineas sec.

În pofida umbrei de la copaci, o zăpușeală insuportabilă domnea peste tot.

Dansul era un eveniment nu numai pentru vizitatori, ci și pentru băștinași. Până și femeile, de obicei mai retrase când se întâmpla să fie și străini prin preajmă, încercau să-și găsească o

poziție cu cât mai mare vizibilitate.

Statura scundă constitui în clipa aceea un dezavantaj pentru Harriet. Deși toată lumea era drăguță, încercând s-o lase cât mai în față, în curând se pierdu în mulțime. Phineas o prinse de mâini și o ținu în fața lui.

Suliță-Roșie sosi purtând o jerbă de flori în jurul gâtului. În mai puțin de un minut, spațiul rezervat dansatorilor se goli. Împreună cu Suliță-Roșie veni ajutorul său înarmat cu bice pentru a-i ține la distanță pe toți cei care voiau să se apropie prea mult de dansatori.

Dansul era unul sută la sută tradițional, iar Suliță-Roșie se așeză în centrul dansatorilor.

Într-o clipă, ajutorul acestuia lovi cu biciul în direcția unde se aflau cei doi, fapt care arăta că aceștia se apropiaseră prea mult de dansatori.

– Mă iubești, Harriet? o întrebă Phineas la ureche. Te-ai îndrăgostit de mine încă din clipa când m-ai agățat la Gatwick?

– Nu te-am agățat! protestă ea.

– Dar la Kuntaur mă iubeai? insistă el.

– Te uram pe atunci, zise ea lăsând capul în jos.

– Mă urai și când ți-am oferit bijuteriile? continuă el.

În clipa aceea, Suliță-Roșie se apropie de ei, unduindu-se pe lângă ei și auzind tot ce-și spuneau. Arătă spre ea, îndrugând ceva de neînțeles.

Harriet își pierdu cu desăvârșire capul.

– Foarte bine, zise ea. Te iubesc. Te-am iubit încă de când te-am cunoscut.

Suliță-Roșie se retrase triumfător, scuturându-se de râs.

După trecerea acestui moment, Harriet se întrebă de ce i se făcuse frică. Se întoarse cu fața spre Phineas și-i mărturisi :

– Te iubesc foarte mult. La Kuntaur credeam că o vrei pe Inge.

– Episodul Inge s-a consumat cu multă vreme în urmă. Ai devenit o obsesie pentru mine, Harriet Mary Anne, încă din clipa când te-ai împiedicat și ai căzut la picioarele mele, la Gatwick. De atunci, n-am mai avut ochi pentru o altă femeie, adăugă el sec. Ca oricărui bărbat, și mie îmi place libertatea.

Harriet se desprinse din brațele lui.

– Nu vreau să fiu gardianul tău, să te păzesc, Phineas de Vere. Poți face tot ce vrei, dacă e după mine.

– Tocmai asta încerc să-ți spun, zise el luând-o în brațe. Nu sunt liber...

– Cum așa? întrebă ea, demoralizată.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, Harriet Farrer!

Harriet amuți. Să devină soția lui? Era oare cu putință una ca asta? Totuși, fusese cât se poate de clar în exprimare.

– Credeam că nu vrei decât o aventură, zise ea năucită.

– La început, și eu am crezut la fel. La fel credeam și la Kuntaur sau în noaptea petrecută în casa siriencei, dar acum gândesc cu totul altfel. Vreu ca pentru restul zilelor să fii a mea.

Vreau ca pentru toată lumea să fii doamna Phineas de Vere. Oare de ce, din seara când ți-am oferit bijuteriile, totul a luat o altă întorsătură? Imediat după ce ți-am oferit cerceii, te-ai dus să ți se facă găuri în urechi...

– Dar doream să-i port, protestă ea. La urma urmei, sunt urechile mele.

– Dar poate mă interesa și pe mine soarta lor, nu?

– Mă rog...

– Nu mă lua așa, Harriet! Nu mi s-a mai întâmplat una ca asta până acum.

– Haide, Phineas! Cum poți să afirmi așa ceva? Câte alte femei ți-au atras atenția și și-au găsit un loc în inima ta înainte de mine? Zece? Douăzeci?

– Niciuna de care să-mi amintesc.

– Nici măcar Inge?

– O dragoste adolescentină, comentă el.

– Da, dar erați logodiți și urma să vă căsătoriți.

– Așa e. Slavă Cerului că n-am făcut pasul, zise el cu uimire în glas. Am fi fost doi oameni care ar fi locuit sub același acoperiș, dar ar fi avut vieți separate. Atâta tot. A trebuit să te cunosc pe tine pentru a-mi da seama că o altă ființă umană îmi e la fel de necesară ca hrana sau ca o parte a corpului meu. Fie că pleci, fie că rămâi, vei fi întotdeauna o parte din mine însumi. Vreau să am dreptul de a avea grijă de tine pentru tot restul vieții. Mă gândesc că te-ai putea împiedica de picioarele altui

bărbat și să te îndrăgostești de el.

– Dar și tu te-ai putea răzgândi, remarcă ea.

– Harriet!

– Încă n-ai rostit acele vorbe...

– Care vorbe?

– "Te iubesc". Evident, dacă e adevărat...

– Dacă e adevărat? Dar te iubesc mai presus de orice.

– Dovedește-o! lansă ea provocator.

Phineas nu avu nevoie de mai mult. O prinse în brațe și-și lipi buzele de ale sale într-un sărut cât o veșnicie.

– Vreau să devii soția mea, zise el.

– Mulțumesc, dragule, îi șopti el la ureche. Dar să știi că nu vreau să aștept prea mult.

– Cam cât? o tachină el.

– Fatah o să-mi facă rochia, iar unchiul John o să se ocupe de organizarea ceremoniei. Crezi că poți cumpăra verighetele până poimâine? Presupun că există o anumită legislație în această țară, nu?

– Cred că da, dar o să ne descurcăm noi, chit că vom fi nevoiți să ne adresăm președintelui. Două zile, atât! Ce altă dovadă de dragoste mai vrei?

– Iar eu sunt a ta cu trup și suflet, zise ea sărutându-l.

Phineas o privi triumfător.

– Încă un sărut, spuse el. După aceea, chiar va trebui să plecăm.

Cu toate acestea, nu plecară decât foarte târziu.

Când ajunseră la hotel, masca le zâmbea enigmatic de pe perete. Harriet se duse și o atinse ușor.

– Mulțumesc pentru tot, șopti ea.

I se păru, sau chiar văzu că trăsăturile acesteia devin umane?

Sfârșit